ANUL V. — Nr. 221

23 APRILIE 1931

REALITATEA ilustrată

PREFERAȚI?

Marlene Dietrich dela „Paramount"... (Concurs dotat cu un premiu de 5000 lei)

(Condițiunile în corpul revistei)

PREȚUL 10 LEI

Cutremur, foc şi ciumă

La 1 Aprilie ziarele au anunţat distrugerea oraşului Managua, frumosul port la Oceanul Pacific, al republicii Nicaragua.

S'a crezut la început că e o farsă de prost gust a unei agenţii telegrafice. Din nefericire însă, ştirea era adevărată, deşi apărută la 1 Aprilie.

La 31 Martie s'a cutremurat iar fundul Pacificului, pe litoralul Americei centrale.

Epicentrul fiind aproape de Managua, acest oraş a fost prefăcut în ruină, în câteva secunde. Peste 2000 de oameni şi-au găsit moartea sub dărâmături, alte 3000 au pierit de foc şi ciumă.

Cauzele cataclismului sunt inevitabilele mişcări tectonice, în regiunea faliilor.

Pământul e un glob, având un diametru de 12.800 km. Până la centrul planetei noastre sunt dar 6.400 km.

S'a dovedit de către învăţaţi, că miezul pământului e atât de fierbinte, încât are o temperatură de mii şi zeci de mii de grade, ba chiar incalculabil mai mult.

LITOSFERA

Cu cât ne coborâm în adâncime, cu atât creşte temperatura. La fiecare 30 metri căldura sporeşte cu un grad.

La o adâncime de 60 km. e o temperatură de 2000 de grade Celsius şi toate elementele cunoscute sunt în stare topită, dovadă lava care izbucneşte din când în când, prin gura vulcanilor. Geologii au calculat că miezul (pirosfera) are o temperatură de 200.000 de grade, ceeace de altfel nu e de mirare, deoarece pământul a fost rupt din soare.

Scoarţa pământului pe care sunt aşezate continentele şi oceanele, se numeşte litosferă şi are o grosime de numai 60 km.

PIROSFERA

Mai jos de litosferă se întinde miezul de foc al globului, denumit pirosferă, dela cuvântul *„piros"* care în limba veche grecească înseamnă *foc*.

In timp ce litosfera, adică pojghiţa solidă a pământului, nu ocupă de cât 60 km., adică nici 1/100 parte din raza globului, pirosfera e de 6340 kilometri.

BARISFERA

Rigiditatea gazelor barisferei e mai mare ca a oţelului

Litosfera solidă şi pirosfera e lichidă. Cum însă în centrul pământului e o temperatură de 200.000 de grade, sâmburele central al pirosferei e gazos şi i s'a dat numele de barisferă dela „baros" care în limba veche grecească înseamnă greutate.

Pământul are dar două atmosfere. Una e aerul pe care îl respirăm, formând un înveliş gazos de aproape 500 km. înălţime după calculele recente.

Greutatea totală a atmosferei e de 5 quatralioane de tone adică: 5.000.000.000.000.000.000 kilograme. Aerul nu e dar atât de uşor cum s'ar crede.

A doua atmosferă e în interior şi ocupă tot circa 500 km. în jurul centrului pământului. Ea e formată dintr'o massă enormă de gaze, având o temperatură de 200.000 de grade, şi supuse unor presiuni atât de mari, cum mintea noastră nici nu şi-ar putea închipui.

Din cauza presiunii, gazele constituesc un sâmbure, având o rigiditate cel puţin de două ori mai tare ca a oţelului.

Acest sâmbure se numeşte Barisfera.

Dacă un om ar sta în barisferă, s'ar preface în gaze într'o clipă, din cauza temperaturei de 150 ori mai mare ca în convertisorul lui Bessemer în care se obţine oţelul topit.

CA IN TEORIILE LUI EINSTEIN

Gazele provenite din evaporarea integrală a trupului unui om, inclusiv a oaselor calcinate şi prefăcute în aburi, n'ar ocupa însă decât volumul unui ceasornic de buzunar, din cauza presiunii de zeci de mii de atmosfere exercitate în barisferă.

CAUZELE CUTREMURELOR

Din cele expuse mai sus, cititorul va înţelege aproape singur cauzele cutremurelor.

Interiorul pământului se poate reprezenta schematic prin figura aproximativă de mai jos:

Pământul se răceşte mereu şi din această pricină îşi micşorează volumul. Or, pojghiţa ce constitue scoarţa solidă (litosfera) se dă după miezul topit (pirosfera) care la rândul său e presat de gazele din sâmburele rigid gazos (barisfera), de unde rezultă cutremure în continuu, zi şi noapte, înregistrate pe tot globul, de aparatele numite seismografe. Echilibrul litosferei nu e dar stabil, ea fiind supusă unui haos de presiuni din partea pirosferei şi chiar din partea evaporării apelor infiltrate din fundul mărilor şi oceanelor.

PRAPASTII FARA FUND

Inainte de războiu o expediţie ştiinţifică germană îmbarcată pe vaporul „Planet" a făcut diverse sondagii în fundul Oceanului Pacific şi s'a descoperit întâmplător o prăpastie în ocean adâncă de 9540 metri.

S'ar putea însă ca prăpastia să continue şi mai jos, dar în *zig-zag*, unde nu mai poate pătrunde nici o sondă şi în consecinţă apa oceanului ar pătrunde la adâncimi foarte mari, în interiorul litosferei, fiind supraîncălzită de căldura din vecinătatea miezului de foc.

De altfel, pirosfera trimite numeroase ramificaţii în litosferă, ba prin craterele vulcanilor, focul şi lava se ridică până la suprafaţă.

CUTREMURUL DIN LISABONA

Asociaţia seismografică internaţională înregistrează anual 2—3000 cutremure violente, numite macroseisme.

La 1 Noembrie 1775 Lisabona a fost distrusă de un macroseism îngrozitor. Era în ziua aceia — Duminică — şi o sărbătoare naţională. Mii de oameni aflaţi în biserici, au fost omorîţi de zidurile şi tavanele prăbuşite în câteva secunde.

GAZE DE FOC

Cu prilejul cutremurului din Lisabona, zeci din mii de oameni scăpaţi teferi de sub dărâmături, au fost arşi de flăcări enorme, provocate de emanaţiuni gazoase.

Adeseori lucrători trimişi să salveze victimele, şi-au găsit moartea asfixiaţi de aceste gaze de foc, cum s'a întâmplat la 16 Iunie 1857 cu prilejul cutremurului dela Portgibant (Puy-de-Dome) şi la 2 Aprilie 1931 în Nicaragua.

Erupţia vulcanului Santa Maria din Guatemala, care a durat 11 zile (1—11 Noembrie 1929) a omorît aproape 2000 de oameni, prin gazele de foc emanate de lavă. Mulţi oameni au fost arşi cu desăvârşire, de n'au rămas nici oasele din ei; alţii au fost carbonizaţi sau pietrificaţi, ca locuitorii oraşului Pompei (anul 79 a. Hs.).

In faţa perspectivei unui răsboiu aero-chimic, forţa distructivă a omului va întrece însă în grozăvie gazele de foc ale cutremurelor şi chiar ale vulcanilor.

A trebuit Naturii zile întregi să omoare 5000 de oameni la Managua prin cutremure, gaze, foc şi ciumă. In cazul unui eventual război o jumătate milion de oameni ar putea fi ucişi într'o singură oră, prin câte-va bombe de phosgen şi lewisită.

NEPTUN

CAESAR

Toată afacerea a început cu o manta de ploaie. Cezar Smith se înapoia în Sâmbăta aceia de la adunarea clubului „Aruncătorilor de discuri" — al cărui președinte era — și cu toată ploaia torențială ce începuse, el venia pe jos spre casă. Pe drum a văzut-o pe domnișoara Elsa într'un gang, ferindu-se de ploaie. N'avea nici umbrelă, nici pardesiu, care să-i ferească rochia subțire de potopul de apă, ce curgea din streșini.

Și astăzi i-a rămas nelămurită îndrăzneala lui — om timid — de a se apropia să-i vorbească unei domnișoare tinere și străine; desigur că succesele repurtate de el în cursul după amiezii la exibițiile societății „Aruncătorilor de discuri" i-au cauzat o deosebită bună-dispoziție. S'a decis astfel repede să-și desbrace mantaua sa nouă de ploaie și s'o ofere fetei.

— „Poftiți" se bâlbâi el, „vă udați până la piele... îmbrăcați această manta... o să vă apere".

Fata l-a privit uimită și plină de admirație:

— „Eu? Cum pot s'o iau? Și d-ta?..."

Până să se gândească mai serios, Cezar a putut băga de seamă că fata avea doi ochi minunați de negri și de învăpăiați.

— „O... eu nu mai am mult de mers", zise el. „Locuesc aici, aproape, lângă colț.

Și evident că asta era o minciună.

Fata a mai ezitat o clipă, apoi gândindu-se la rochie s'a decis să ia mantaua.

— „E foarte drăguț din partea d-tale; ploaia a venit pe neașteptate și pare că nici nu vrea să înceteze. Vă sunt foarte recunoscătoare".

— „Nici nu merit atâta recunoștință", răspunse Cezar și fu cât peaci să plece mai departe.

— „Dar unde vă pot retrimite mantaua", îl întrebă ea reținându-l.

— „Numele meu este Smith".

Fata râse.

— „Cred că sunt mulți cu numele de Smith în orașul nostru. Nu-i așa?" Am avut un unchiu cu acelaș nume, dar a murit; cu toate acestea se mai găsesc destui Smith.

— „Pronumele meu e Cezar".

Fata îl privi fix în ochi:

— „Frumos nume" — zise ea.

— „Oh... dece?" întrebă el plin de modestie. Dar vă rog nu vă osteniți pentru a mi-o retrimite; voiu veni personal s'o iau„ adaugă el.

— „Bine", zise ea, „mă numesc Elsa Hearst și locuesc în Monroe Avenue 114".

El o mai văzu râzându-i în față prietenos, o privi apoi depărtându-se, până ce o cascadă de apă, căzând de pe borul pălăriei sale îi aduse aminte că era timpul să se ducă acasă.

A doua seară s'a dus să-și ia mantaua: a fost prezentat de fată, doamnei și d-lui Hearst și invitat apoi la masă. Acolo a făcut cunoștință cu un oarecare Henry Rand care era simpatia întregei familii Hearst. Rand avea și un automobil, cu care întreaga societate s'a dus apoi pe plajă unde Cezar a trebuit să se amuze cu d Hearst, deoarece d-șoara Elsa mergea împreună cu Rand, la câțiva pași în urmă.

Firește că Cezar a fost invitat și a doua zi la masă, iar d-șoara Elsa i-a râs prietenește la despărțire.

Asta era acum situația.

Iar Cezar se agita, cu privirea încruntată. Simția că se îndrăgostise de Elsa, dar se întreba ce perspectivă de reușită poate să aibe un biet funcționăraș ca el, cu un salariu modest, la o fată curtată în acelaș timp de un bărbat ca Rand, un bărbat care avea destulă avere, pentru a zăpăci capul oricărei tinere. Ce putea oferi el în schimb? Numele său celebru de Cezar? Sau poate titlul sau de președinte al „Aruncătorilor de discuri"? Dar asta nu suna prea solemn și pe deasupra nici nu aducea vr'un venit oarecare. Ei, dacă ar fi fost președintele, vice-președintele sau chiar numai secretarul vreunei societăți mai de seamă și ar putea mânui sume importante, în loc să stea acum, să-și înegrească panglica roasă a pălăriei, cu cerneală!...

Atunci ar putea să arate ceeace mocnește în el, și ar putea face astfel onoare numelui său. Dar așa? Un modest amploiat al magazinului „Doolittle & Comp." și pe deasupra, ironie, cu numele de... Cezar. Dar acolo nu ești Cezar ci: — „Hei, d-ta, Smith", sau chiar numai: „Hei d-ta!..."

Chinuit de aceste gânduri negre, Cezar se pregătise pentru vizită și porni spre casa Elsei. De departe văzu mașina lui Rand, staționând în fața porții iubitei, iar sentimentul pe care îl simți când o văzu, credem că nu mai trebue pomenit!

— „Așadar vii să mă vezi Duminică, jucând în match-ul de foot-ball", întrebă Rand pe Elsa, în timpul mesei.

— „Da, desigur", răspunse ea, și întorcându-se către Cezar, „vii și d-ta?".

Cezar clătină din cap:

— „Imi pare rău, dar am și eu mâine un match".

— „Tot foot-ball?" întrebă Rand neîncrezător și privi mirat pe Cezar, a cărei statură nu prea impozantă nu-i prea dădea înfățișare de erou.

— „Nu, un match de aruncări de discuri", zise Cezar roșind.

— „A", făcu ironic Rand, „voi aruncați cu frunzișoara aia, nu-i așa? Când eram copil mă jucam și eu cu ele. Dar acuma... mă plictisește".

— „Tot astfel mă plictisește și pe mine foot-ball-ul răspunse Smith prompt. Am ales un sport, care cere o oarecare îndemânare și să arunci un disc în așa fel ca să bați un record, e desigur ceva mai greu, decât să lovești o minge cu piciorul".

— „Par'că era vorba de o plimbare cu mașina", se amestecă Elsa în vorbă, pentru a liniști puțin spiritele.

— „Da, ar fi bine să mergem la plajă", zise Rand.

— „Vii cu noi!?" spuse Elsa lui Cezar.

Era mai mult o poruncă, decât o întrebare, așa că Cezar se supuse.

Ajunși aproape de plajă se dădură jos din automobil și începură să se plimbe pe cheiul lung și oarecum pustiu al portului. Câteva perechi stinghere de înotători, se mai bălăciau în apă.

Cezar asvârli colacul, cu o iscusință uimitoare...

— „Știi să înoți?" întrebă Elsa, pentru a mai anima puțin discuția. Nu s'ar fi putut preciza cui anume îi fusese adresată întrebarea, dar Cezar răspunse primul.

— „Puțin, dar n'am căutat să mă perfecționez"

— „La fel ca și mine, adăugă Rand, și apoi foot-ball-ul îmi răpește prea mult timp, așa că nu prea am cunoștințe în materie de înot".

— „Ce-ai face, dacă ai vedea pe cineva înecându-se, de exemplu pe domnul de colo?" întrebă Elsa, arătând un înotător.

— „Evident că aș sări în ajutorul lui", zise mândru Rand.

Elsa se aplecă spre Cezar:

— „Nu-i așa că tot așa ai face și d-ta?"

Cezar ezită o clipă și privi gânditor spre un suport, de care era agățat un colac de salvare. Apoi răspunse:

— „Nu, nu voiu sări în apă, căci nu știu să înot bine și nu voiu putea fi astfel de nici un folos, unui om în pericol."

— „Lașule!" zise Rand batjocoritor. Iar Elsa privi mirată pe Cezar, omul care purta un nume atât de celebru și de eroic.

— „Il vei lăsa așadar să se înece?" întrebă ea. In cuvintele ei nu era nici urmă de admirație.

— „Desigur. Fără indoială că-i va fura și hainele," răspunse Rand.

— „Chiar serios că-l vei lăsa să se înece?", întrebă din nou Elsa.

— „Nu", spuse Cezar, dar înainte de a mai putea continua, un înotător îi dădu ocazia să răspundă la întrebarea Elsei. O coincidență surprinzătoare. Inotătorul ridică brațele în sus și strigă cât putu de tare, după ajutor. Rand se repezi să-și scoată haina dar ezită apoi să-și pună viața în pericol.

— „Desigur — se gândi el — apa e destul de rece și de adâncă în acest loc". Și se așeză pe un butuc la marginea cheiului.

— „Mai repede", strigă Elsa nerăbdătoare, „nu vezi că se îneacă?"

— „Ajutor!... ajutor!" striga cu vocea stinsă omul din apă.

— „Mai repede", strigă din nou Elsa, „mai repede, că de nu, mă arunc eu în apă, în ajutorul lui".

— „D-ta să stai locului", — zise Cezar, în timp ce rivalul său își scotea pantofii, cu o încetineală exasperantă. Se repezi apoi, apucă colacul de salvare și luă o poziție identică cu aceea pe care o lua în fiecare Sâmbătă, la exibițiile „Aruncătorilor de discuri". Apoi îl aruncă.

Colacul sbură în aer, descrise un cerc și... poc... căzu tocmai pe gâtul omului, care era să se înece. Acesta se agăță de colac și începu să înoate spre mal.

— „Atins!" — zise flegmatic Cezar.

Elsa a privit măeastra aruncătură cu o uimire mută, și când salvatul ajunse la mal și întrebă gâfâind cine îi era salvatorul, ea-i arătă mândră pe Cezar.

Străinul privi pe Smith cu admirație.

— „Credeam că s'a sfârșit cu mine, zise el deabia răsuflând. A fost o lansare splendidă".

— „E doar președintele societății „Aruncătorilor de discuri" lămuri Elsa.

— „Ah", zise omul, „înțeleg acum cum se explică aruncătura. Ingăduiți-mi să vă felicit și să vă spun că sunteți un artist. Și aș fi fericit dacă aș putea fi de folos cu ceva.

Tăcu o clipă; apoi privindu-l pe Cezar de jos în sus, îl întrebă:

— „Unde lucrezi?"

(Sfârșitul în pag. 19-a)

Smaragdul

ANDREW MORTON mi-a fost antipatic dela prima vedere. E ciudat cum acest sentiment instinctiv ne conduce de multe ori în viață și ceeace e și mai ciudat, e că în marea majoritate a cazurilor, nu dă greș.

A trebuit însă din nefericire să călătoresc în compania acestui personaj prea puțin simpatic timp de șapte zile, într'o cabină de clasa II-a, a unui transatlantic al societății „Canadian-Pacific".

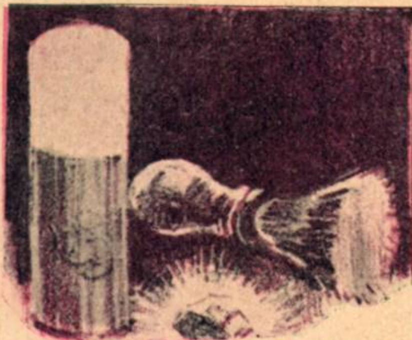
Când mă văzu pentru prima oară, îmi întinse mâna afabil și îmi zâmbi foarte prietenește, bănuind probabil că ne vom înțelege foarte bine. Insă lucrul acesta nu prea mi se părea posibil, deoarece avea obiceiul — foarte neplăcut pentru mine — de a se servi de lucrurile mele și în general să confunde bunul meu cu al său.

Se va spune desigur că sufăr de pedanterie, dar oricum ar fi, nu pot admite ca cineva să-mi poarte hainele sau să facă măcar uz de peria mea de cap. Intr'o zi l-am surprins chiar cum se săpunea cu săpunul meu de ras. Asta era prea mult pentru mine, și atunci i-am spus destul de energic părerea mea. El rămase puțin uimit apoi, îmi răspunse zâmbind:

— „Scuzați-mă, o simplă eroare, desigur neplăcută.. Dar vedeți..... și dv. aveți aceeaș marcă de săpun de ras ca și mine.

Ceeace mă enerva și mai mult la acest individ, era felul cum risipia fără nici o socoteală banii, în stânga și 'n dreapta, în timp ce eu învârtiam de șase ori moneda în mână, înainte de a o cheltui, chibzuind bine cum să fac ca să-mi păstrez cât mai bine cele câteva mii de dolari pentru Canada. Era evident că temperamentele noastre nu se potriviau. Armonia dintre noi se stricase imediat și astfel fiecare își urma drumul său. El își găsi imediat societatea, în cercul unor femei frumoase ca păpușile de ceară și a unor tineri eleganți, pe când eu m'am întovărășit cu un grup de oameni serioși, cari ca și mine vroiau să-și încerce norocul pe pământul Lumei Noui.

Călătoria decurgea mai departe când mai interesantă când mai plictisitoare. Ne apropiam de Capul Race.

Era o zi frumoasă de toamnă, stăteam tolăniți pe niște chaiselonguri, pe puntea vaporului, când prietenul meu Hirst veni—contrar obiceiului său — zâmbind spre noi.

— Tot bagajul mi-a fost răvășit, spuse el, pe când stăteam cu voi de vorbă. Ce părere aveți?"

Un tovarăș de călătorie, d. Lumbs, interveni în discuție.

— „E extraordinar, și eu am avut impresia că cineva mi-a umblat prin bagaj".

D. Tweed, un alt călător, fost funcționar de poliție, trebui să-și spună părerea autorizată:

— „Desigur că se căsesc hoți și printre noi, căci au un minunat prilej de jaf. Aș putea să vă povestesc câteva cazuri cunoscute, din propria-mi experiență.

Nici unul, însă, nu prea avem chef să-l ascultăm. Coborîrăm scările spre cabine, pentru a ne cerceta bagajele. Și nu mică ne-a fost surpinderea, când am observat că și bagajele noastre au fost răvășite de o mână străină. Ciudat însă: nimic nu ne lipsia din bagaje ci totul fusese numai răscolit.

— *„Unde e smaragdul?" întrebă tovarășul său...*

Nu știam ce să credem; eram nedumeriți. Tweed, fostul funcționar de poliție se însărcină să ne explice acest caz.

— „Desigur, zise el, nu avem de-a face cu niște hoți propriu ziși, căci altfel nu s'ar fi mulțumit să glumească, răscolindu-ne numai bagajele. Eu bănuiesc mai curând că ofițerii vaporului au primit ordinul, să îndeplinească și rolul de polițiști și să facă cercetări pentru a prinde pe vre-un hoț, care s'a pripășit pe aci".

— „Dar abia acum, după atâtea zile de călătorie pe Ocean?, întrebai su.

— „Dece nu? Vor fi primit un ordin telegrafic prin fără fir. Desigur că poliția de pe coaste va fi prins de veste, despre existența acestui pasager nepoftit și trrr... a anunțat căpitănia vaporului, răspunse Tweed.

O discuție animată se încinse în jurul acestui subiect și fiecare se întreba cine o fi acel tovarăș de călătorie, hoțul. Unii credeau că nu poate fi altcineva decât cunoscutul financiar Hartley, care a dat faliment brusc cu câteva zile înainte de plecare. Alții însă îl bănuiau pe Dubois, cunoscutul spion, despre al cărui caz, presa vorbise de curând.

— Nici nu poate fi vorba de ei!" spuse Tweed autoritar. Nici odată n'ar căuta să-și găsească refugiu într'o colonie engleză. Dar știți ce mi-a trecut acum prin minte? Ar putea fi ticălosul acela, care a furat smaragdul Mariei Orbain".

— Ce s'a întâmplat cu smaragdul?" întrebai eu uimit.

— Dar pe ce lume trăești, Burns", spuse Davis mirat, „că habar n'ai despre această senzațională afacere?"

— Da, într'adevăr o afacere extraordinar de interesantă", se amestecă Tweed, „Trebue să știți că Maria Orbain este soția excentrică a unui ministru. Vechea ei cameristă comunică într'o zi stăpânului său — pe când stăpâna era plecată la gară — că un smaragd de mare valoare a fost sustras din caseta de bijuterii. Ministrul alarmat, anunță îndată poliția și lucrul stârni mare senzație. Cu întoarcerea bruscă a Mariei Orbain, însă, lucrurile s'au mușamalizat imediat. Eu cred că frumoasa Maria avea toate motivele ca această afacere să nu devină publică, căci viața ei intimă a fost totdeauna împletită cu aventuri mai mult sau mai puțin celebre, așa că se temea că aflându-se numele hoțului, tot secretul aventurilor ei va fi cunoscut soțului său și opiniei publice. Așa că la întrebările reporterilor, relativ la bijuteria dispărută, ea răspundea semnificativ:

— „Am crezut o clipă că mi s'a furat, însă l-am găsit apoi. Il rătăcisem undeva".

— Da, da, acum îmi amintesc, întrerupse Lumbs, și atunci m'am mirat cum se poate rătăci un smaragd în valoare de cinci mii de dolari? Doar nu-i un lucru de nimic.

— „Ei, nu e chiar așa de necrezut", își dădu cu părerea Hirst. — Un obiect atât de mic, deabia de doi centimetri în diametru, poate să cadă ușor fără să-l observi, dacă s'a rupt de lanț. Nimic mai ușor, decât să rătăcești o piatră atât de mică. Eu mă simt în stare să desleg misterul, fără multă vorbă și să las astfel cu gura căscată pe toți polițiștii".

— „Nu cunoști desigur capacitatea polițiștilor", zise Tweed, privindu-l disprețuitor.

A doua zi după această discuție — ajunsesem aproape de Quebeck, îl văzurăm pe Tweed apropriindu-se iritat:

— „Am mirosit eu bine. E vorba chiar de smaragdul Mariei Orbain".

Și triumfător ne privi de sus:

„Vedeți grupul acela de noui călători? Sunt niște polițiști. Evident că le-am promis și ajutorul meu și ei mi-au afirmat că nu e nici o îndoială, că hoțul care a furat acest smaragd, se află aci pe bord".

Până a mai putea să-i punem vre-o întrebare, el dispăru dinaintea ochilor noștri.

— ,Ei unde credeți că ar putea fi ascuns acest prețios obiect? Bunăoară unde bănuiți că l'aș fi putut ascunde, dacă l-ași fi furat eu?", întrebă Lumbs.

— „Unde în altă parte, decât în pletele-ți bogate", zisei eu.

— „Acolo nu, dar le-aș fi ascuns în săpunul de ras".

Il privii uimit. Intr'adevăr era o ideie genială.

— „Deslipiți poleiala de pe o bucată de săpun și faceți la fund o scobitură de mărimea smaragdului, introduceți smaragdul înăuntru, învelind apoi săpunul la loc în poleială. Fac prinsoare pe ce vreți, că nici unui om nu-i da prin gând, să-l caute acolo", zise el și se depărtă radios.

Trebui să-i dau dreptate și mă gândii fără să vreau la scumpul meu tovarăș de cabină, Andrew Morton, care își lăsa atât dela îndemână săpunul său de ras.

Câtva timp după aceea, grupul nostru era în număr pe covertă și Tweed spuse cu tonu-i grav.

— „După cum am auzit polițiștii au toată speranța să descopere aici cuibul hoțului și să-l aresteze la Montreal".

— „Dece tocmai la Montreal și nu aici pe vapor chiar? — întrebai eu curios.

— „N'au încă nici un indiciu" — răspunse el. „Și după cum ți-am spus, Maria Orbain are un deosebit interes ca afacerea să rămâie discretă. Ea pare să fie complet lămurită în ceeace privește persoana hoțului, dar numai ca să alunge bănuiala soțului său, s'a văzut nevoită să se adreseze unui detectiv particular, care va da indicații precise poliției și care se află pe bordul acestui vapor și care desigur că a și dat de urma pungașului. Și Tweed privi lung spre Morton, care se plimba ceva mai departe de grupul nostru.

Lumbs îmi șopti la ureche:

— „Eu cred că Tweed are dreptate; probabil că acest Morton e hoțul. Nu-ți întrebuința mereu săpunul tău de ras și din cauza asta nu s'au întâmplat discuții mereu între voi?"

— „Nu văd însă ce legătură ar avea el cu întreaga afacere? spusei eu.

— „Foarte mult, dragul meu. Ești prea naiv. In definitiv dece crezi că lua el mereu săpunul d-tale? Desigur, nu din spirit de economie, ci pentru ca să nu întrebuințeze prea mult pe al lui, astfel ca smaragdul ascuns în săpunul său, să nu iasă la iveală".

— „Ți-ai greșit cariera, dragă Lumbs", — l-am întrerupt. Mai bi-

(Continuare în pag. 6-a)

Hollywood

Hollywoodul e în spiritul publicului un oraş al plăcerilor, cu străzi de aur şi porţi bătute în mărgăritare, unde nenumărate frumuseţi trăiesc în imense haremuri, şi unde bărbaţii îşi pot alege distracţiile după toane, oricând şi oricum voiesc.

E Mecca Frumuseţii şi a Tinereţii! E visul tinerilor francezi, italieni, turci, etc.

O bună parte din aceşti tineri au şi ajuns în metropola cinematografului. Directorii îi angajează cu grămada, spre a figura la înscenările marilor filme. Cunosc astfel Hollywoodul, magicul şi misteriosul oraş, tot atât de fabulos ca şi Bagdadul şi mai voluptos decât însăş Roma imperială.

Celebritatea Bagdadului se datoreşte fabulelor pe care Sheherezada le povestia regelui Shahriar. Hollywoodului i se datoreşte poveştile pe care managerii stelelor de cinema le desfăşoară sub ochii uimiţi ai spectatorilor întregei lumi.

Hollywoodul, tainicele-i desfătări, haremurile sale, s'au repetat de sute de ori în închipuirea noastră. Din sunetele şi din imaginile ecranului ne-am clădit un templu de visuri.

Dar aceste visuri nu se permanentizează întotdeauna. Hollywoodul e acum locul unde dorinţele se realizează, unde ambiţiile se cristalizează în fapte, unde bogăţia şi celebritatea, luxul şi fastul sunt posibile prin virtutea unei baghete magice, dacă, natural, eşti destul de tânăr spre a le putea savura.

Oraşul însuş reproduce luxul ecranului, întrecând pe cel al anticului Sybaris. Căci actorilor obicinuiţi să joace întreaga zi, în decoruri ce sugerează bogăţia, le-ar veni greu să doarmă şi să mănânce apoi în apartamente fără confort. Chiar micile figurante caută să se înconjure de lux. Cochete cuibuleţe şi apartamente de lux se rânduiesc pe panta colinei Moviedom, în timp ce vilele, care mai de care mai elegante, se întind dealungul plajei Santa Monica.

Desigur, staruri ca Greta Garbo sau Gloria Swanson trăiesc în adevăratele palate miniaturale, cu săli de baie în marmură, care rivalizează cu aceea de aur a lui Cecil B. de Mile. Apoi, au deasemeni vaste piscine, similare cu cele din comediile lui Mack Senett.

Planurile locuinţelor sunt făcute de desenatorii studiourilor şi astfel se

Interior din vila Joan-ei Crawford

regăsesc în oraş interioarele şi architecturile care s'au văzut pe ecran.

Hanuri exotice înconjurate de palmieri şi cactuşi, oferă delicioase cuiburi de recreaţie. Mori olandeze pe care le-ai lua drept decoruri, sunt veritabile brutării. O pagodă indo-chineză adăposteşte un mic negoţ. Mai sunt apoi colibe de eschimoşi, care furnizează ghiaţa; moschei unde automobilele se aprovizionează cu benzină şi însfârşit studiouri atât de asemănătoare unor catedrale, încât preoţii spanioli în trecere, se înşală şi riscă să intre, spre a face o rugăciune în mijlocul girls-elor în maillot-uri.

Dar studiourile nu sunt accesibile. O barieră le apără de intruşi. In fond e mai uşor să treci prin gaura acului, decât să pătrunzi în aceste paradisuri ale starurilor. Această greutate de a pătrunde într'un studio, adaugă multă atracţie aureolei Hollywoodului. Astfel, un cunoscut magistrat era mândru, de

Mak Pickford pe terasa bungalow-ului său

Norma Shearer la turnarea unui film

a o fi văzut pe Clara Bow „de departe" şi nu mai isprăvia cu povestirea fericitei întâmplări, prietenilor săi invidioşi.

E un contrast isbitor între atitudinea severă a actorilor şi a directorilor în cursul orelor de lucru şi între libertatea pe care şi-o iau în momentul când părăsesc studioul.

Ospitalitatea Holywoodului şi a coastei meridionale californiene e proverbială. Se spune că prima închisoare a Hollywoodului, era o baracă îmbrăcată în trandafiraşi.

Acum zece ani, Nazimova era Greta Garbo a ecranului şi avea 10.000 dolari pe săptămână. Era cea mai mare artistă şi juca cu măestrie nu numai pe ecran, dar şi în viaţă.

Theda Bara era misterioasă. Impingea misterul până la a-şi mâna trăsura, purtând pe obraz o mască.

Gloria Swanson ieşia în vremea aceea din piscina lui Mack Senett, pentru a se ridica graţie protecţiei lui Cecil B. de Mille.

Wallace Reid era răsfăţatul femeilor. Organiza în fiecare Sâmbătă orgii ,care reuniau întregul Hollywood.

Mabel Norman era regina cabaretelor de noapte. Printre invitaţii săi se găsia adesea Charlie Chaplin.

In acea vreme — nu sunt decât zece ani de-atunci, — pistoalele rezolvau adesea nenorocirile sentimentale. Pe atunci erau mai puţine divorţuri şi mai multe înmormântări.

La Hollywood, dolarul e passe-partout-ul, whisky-ul şi gin-ul cele mai importante divertismente nocturne.

E explicabilă desfrânarea unora din aceşti actori, cari la 20

Marlene Dietrich în vila ei din Hollywood

de ani se trezesc în posesia câtorva milioane de dolari, pe care vor să-i cheltuiască în plăcerile şi orgiile pe care le simulează în timpul zilei, în faţa aparatelor şi sub lumina refectoarelor... Dar mulţi îşi pierd curând averea şi viaţa, în modul acesta.

PIERRE QUIROULE

Printre stele

NANCY Caroll interpretează în „Laughter" (Râsul) film al casei Fox Wilshire, rolul unei coriste. Nu mai departe decât acum cinci ani Miss Caroll părăsia New-Yorkul unde fusese o girl în balet-

tul dela „Follies" spre a-şi încerca norocul în cinematograf. Din acea clipă atât teatrul cât şi cinematograful au conlucrat la succesul ei. In „Laughter" Frederic Marsh deţine rolul principal masculin.

CEI cari cred că în film bătaia e trucată, să poftească s'o încerce".

Spune sentenţios Mitchell Harris, artist al casei Fox Movietone, a cărui încăierare cu defunctul Millton Sills a alcătuit una din cele mai senzaţionale scene din filmul „The Sea Wolf" (Lupul de Mare).

Inainte ca scena să se termine, ambii bărbaţi se băteau de-a-binelea, natural, evitând să-şi dea lovituri cari ar fi cauzat moartea, sau răniri grave.

IN FILMUL „What a widow" (Ce mai văduvă) Gloria Swanson arată o serie extraordinară de toalete. E prima ei comedie, după trecerea atâtor ani, care o repune în lumina trecutului.

LA UN BANCHET dat de Arthur Stebbin care reuni într'o seară tot ce are Hollywoodul

mai marcant, se aduse la un moment dat o imensă tortă cu cremă, pe care Buster Keaton fu rugat s'o taie. Prăjitura era înaltă cât el şi pentru a o putea tăia, Buster Keaton se urcase pe masă. Deodată, catastrofă: căzu în tortă, împroşcând comesenii cu cremă. Dacă Charlie Chaplin nu s'ar fi grăbit să sară în lături, Buster i-ar fi căzut pe genunchi. Natalie Keaton (fosta Talmadge) speriată şi încurcată de isprava soţului său, fu cât p'aci să leşine. Ceilalţi, începură să-l compătimească. Dar Buster nu se bucură mult timp de această simpatie deoarece curând se află că totul fusese făcut cu intenţia de farsă.

FRANCES DEE, simplă dansatoare până în clipa când i s'a încredinţat rolul principal feminin din filmul „Playboy of Paris", unde apare alături de Maurice Chevalier, — câştigă pe zi ce trece simpatia publicului.

LEILA HYAMS, drăgălaşa artistă, care interpretează rolul principal în „Part Time Wife"

alături de Edmund Lowe, îşi câştiga existenţa pozând pentru pictori şi fotografii, înainte de-a se consacra ecranului.

Smaragdul (Urmare din pag. 3)

ne te făceai regisor de filme poliţiste".

— „A, nu. Nu am decât imaginaţie bogată, care de data asta poate să ne fie de folos amândurora".

— „Amândurora?" — murmurai eu. „Crezi oare că am chef să am de-aface cu poliţia?"

— „Cine îţi vorbeşte de poliţie?" — zise el. — „Poţi să ai toată încrederea în mine. Ascultă-mă ce-ţi spun. Maria Orbain va plăti orice sumă, — fără să spună nici un cuvânt, — aceluia care îi va restitui bijuteria. Şi poţi fi sigur că presa nu va vorbi nimic".

— „Da, dar poliţia ne va aresta desigur, dacă va găsi la vre-unul din noi bijuteria".

— „N-o va găsi nici odată. Cu giuvaerul ascuns în săpunul de ras, vom scăpa de privirea copoilor".

După câteva clipe de ezitare am căzut de acord cu Lumbs şi în minutul următor am fost în cabina mea, pentru a fura săpunul lui Morton şi a-l ascunde.

Când am ajuns aproape de Quebek am coborît în cabină să-mi strâng bagajele. Dar bunul Morton era un om cu care nu puteai glumi; simţise deacum planul. Când am intrat în cabină l-am găsit lungit pe jumătate fără cunoştinţă în faţa garderobului.

Mi s'a făcut frică şi am vrut să ies cât mai repede afară din cabină. După o sumară cercetare a vameşilor — am părăsit vaporul printre primii pasageri.

Cu primul tren am plecat spre Ottawa şi de acolo îndată spre Sault St. Mary, de unde se poate ajunge imediat în Statele-Unite.

Câştigul acesta de timp trebuiam să-l comunic şi lui Loewenstein, cu care aveam să mă întâlnesc în interes de afaceri. Cum am ajuns la hotel, am găsit o scrisoare recomandată pentru mine, pe numele de Nathanson. Mi se spunea să mă pun în contact cu camera 1927, unde găsii pe Loewenstein.

Mă privi vesel:

— „Ai scăpat teafăr la graniţă? E grozav! cum ai reuşit să te strecori printre aceşti şacali dela vamă?

— „Drept să-ţi spun, făcusem o mutră atât de cinstită şi nevinovată, încât nimeni nu m'a bănuit. Iar pe deasupra am găsit un minunat ascunziş pentru smarагd. Unde crezi că l-am ascuns bunăoară?"

— „Dracu să mă ia dacă ştiu. O bijuterie în valoare de două mii de dolari, nu poţi s'o ascunzi prea uşor.

— „Ce tot vorbeşti de mii de dolari? începi să-i deprecíezi adevărata valoare prin manopere josnice. Ştiu precis cât face această piatră. Dar să revenim la ascunzătoare. Ce crezi despre asta? „Şi îi trecui de câteva ori săpunul de ras pe dinaintea nasului".

— „In săpunul de ras? Dumnezeule, într'adevăr o idee genială. Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să caute aci".

— „Desigur că nu". Şi atent am început să desfac hârtia de cositor din jurul săpunului, pentru a scoate smaragdul Dar....

— „Ce-i cu tine, Burns"? — strigă Loewenstein în timp ce eu mă făcusem alb cu varul.

O privire spre mâinile mele îi fu deajuns.

— „Unde-i smaragdul?" urlă el.

Piatra nu mai era acolo şi în locu-i se afla o pietricică învelită într'o hârtie. Pe hârtie erau scrise următoarele rânduri:

„Desigur un minunat loc pentru a ascunde o bijuterie de o asemenea valoare. Pe Dumnezeul meu, nu sunt atât de ingenios ca d-ta. Dacă n'ai fi făcut însă atâta caz cu săpunul d-tale de ras, n'ai fi deşteptat astfel atenţia mea.

Iţi sunt nespus de recunoscător că mi-ai dat prilejul să restitui smaragdul adevăratei lui posesoare, fără ca lucrul să devie de domeniul public şi astfel să se producă o afacere scandaloasă în înalta societate.

Vezi dar că sunt într'o oarecare măsură în curent, cu legătura romantică ce ai avut-o cândva la Cannes cu Maria Orbain, epocă în care erai mai mult omul de lume, decât hoţul şi şantagistul care eşti astăzi.

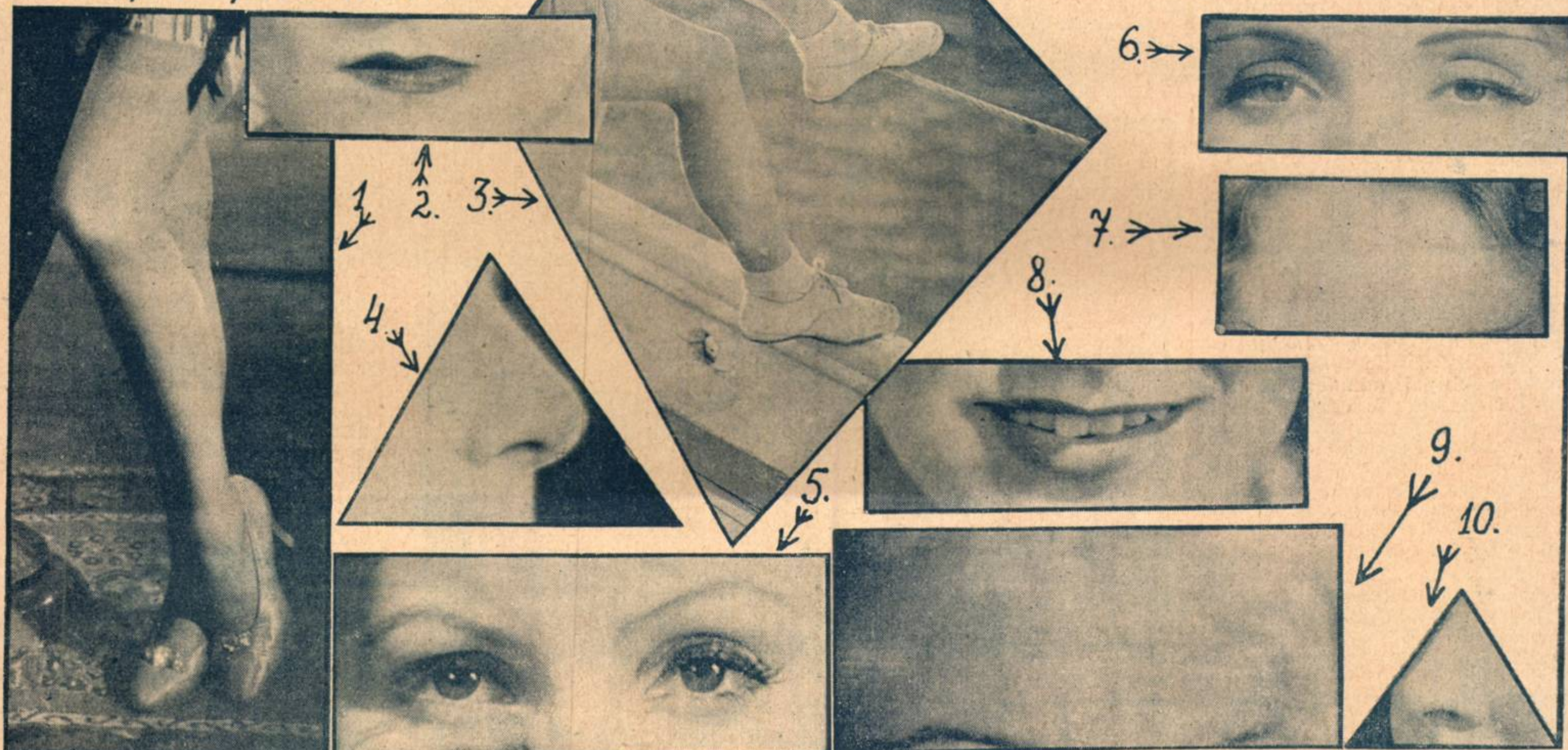
ANDREW MORTON
Detectiv particular

Am scăpat barem de închisoare. Ştiu însă cel puţin dece Andrew Morton mi-a fost antipatic dela prima vedere.....

PE CARE O PREFERAȚI?

Un mare concurs de perspicacitate.

Premiu 5000 lei.

Cine nu și-a pus întrebarea, pe care dintre cele două mari vedete o preferă? Greta Garbo sau Marlene Dietrich?

Intrebare grea, la care răspunsul se poate da mai ușor în cadrul unui concurs, mai ales un concurs ca acesta, dotat cu un premiu de 5000 lei.

Prin urmare cititorii ne vor trimite răspunsurile lor, — însoțite de cuponul de mai jos, — indicându-ne totodată numărul voturilor pe care le va întruni **preferata lor:**

Dar în acelaș timp vor răspunde, — după contemplarea fragmentelor din fotografiile celor două vedete, — la următoarele întrebări:

1) Ale cui sunt picioarele?
2) A cui e gura?
3) Ale cui sunt picioarele?
4) Al cui e nasul?
5) Ai cui sunt ochii?
6) Ai cui sunt ochi?
7) A cui e fruntea ?
8) A cui e gura?
9) A cui e fruntea?
10) Al cui e nasul?

Cel mai bun răspuns va fi premiat cu lei 5.000. Intre răspunsuri egale hotărîsc sorții.

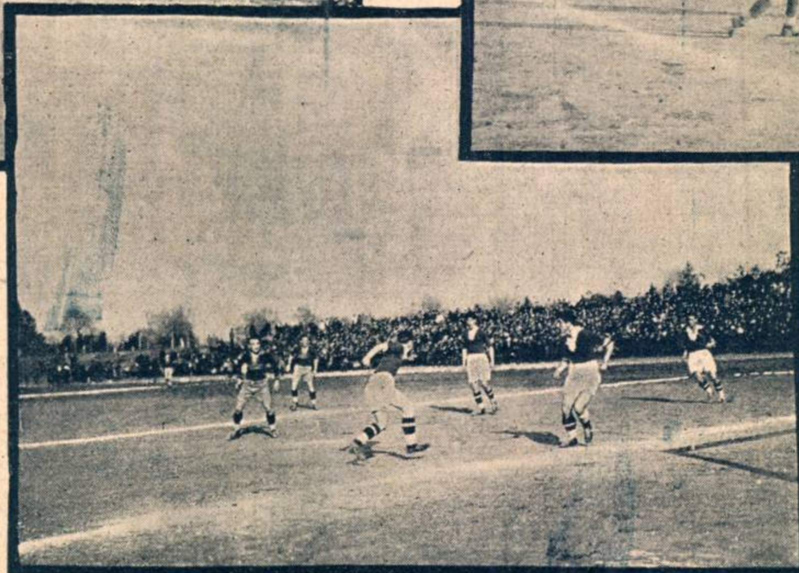
Răspunsurile se primesc la redacția revistei noastre, până la 1 Mai 1931. Plicurile vor purta mențiunea *„Pe care o preferați?“*

CUOPN: „Pe care o preferați?“

FOOTBALL

IN zilele de 12 şi 13 Aprilie a avut loc la Sofia matchul de foot-ball BUCUREŞTI-SOFIA. La formarea echipei româneşti au contribuit cluburile : Macabi, Olimpia şi Venus. S'a resimţit lipsa aportului cluburilor Juventus şi Unirea-Tricolor — împiedicate să-şi dea concursul de matchurile angajate în aceleaşi zile, cu echipa poloneză „Legja".

Handicapată serios de condiţiunile vitrege ale selecţionării, de lipsa unui antrenament pentru căpătarea omogenităţii cerute, şi de un arbitraj vădit părtinitor — echipa românească a luptat totuş din răsputeri şi a reuşit să facă o frumoasă impresie.

Dacă echipa deplasată la Sofia, ar fi fost mai puţin deslânată, dacă un antrenament prealabil nu ar fi fost completamente neglijat — rezultatul expediţiei ar fi putut fi la nivelul cerut şi meritat de eforturile cheltuite de reprezentanţii culorilor noastre.

Clişeul din stânga reprezintă ambele echipe însoţite de oficialităţile române şi bulgare, înainte de începerea match-ului. In dreapta se vede un atac al gazdelor în faţa porţei româneşti. Jos, clişeul arată apărarea imediată a gazdelor, făcând faţa unui atac românesc.

„Legja" la Bucureşti

In zilele Paştilor, Capitala a fost teatrul unor interesante match-uri de football, angajate între echipa poloneză „Legja" şi cluburile bucureştene „Unirea Tricolor" şi „Juventus".

In prima zi oaspeţi au jucat contra clubului oborean, pe terenul „Romcomit" din Bd. Elisabeta, făcând match nul. (2—2).

A doua zi, la 13 Aprilie, echipa poloneză a jucat pe acelaş teren, contra „Juventus"-ului, scorul fiind de astă dată 1—1, deci din nou match nul.

Jucătorilor străini li s'au făcut manifestaţii de simpatie şi sportul desfăşurat de echipele în luptă, a fost de cea mai bună calitate.

Sistema lui Derry

TIPUL era obiectul discuţiilor tuturor vizitatorilor, timp de o lună cât a stat în staţiunea climaterică internaţională. Toţi îl cunoşteau drept Iohn Derry, dar numele lui adevărat nu l-am aflat niciodată. Avea un paşaport cu vizele în regulă. I-am văzut paşaportul şi-mi reamintesc cuvintele lui:

— „Nu-i numele meu adevărat".

N'am putut afla niciodată însă, motivul pentru care-şi tăinuia adevăratul nume: se trăgea oare din clasa de jos a societăţii şi voia să treacă aci drept un om de condiţie mai bună, sau făcea parte din cercurile înalte şi-şi ascundea numele, din condescendenţă pentru familia sa? Cultura lui şi modul de a se prezenta, te făceau să înclini spre cea de-a doua posibilitate. Paşaportul indica naţionalitatea engleză, dar e discutabil dacă şi lucrul acesta era adevărat. Vorbia perfect englezeşte, dar tot atât de bine nemţeşte şi franţuzeşte. Ii lipsia însă specificul vre-unei naţionalităţi; era cosmopolit prin vocaţiune, după cum tot prin vocaţiune era şi jucător de cărţi. Tipul desăvârşit al jucătorului de cărţi.

Svelt, mai mult înalt decât scund, cu părul negru puţin încărunţit, cu înfăţişare de diplomat, totdeauna impecabil îmbrăcat, era sgârcit cu mişcările sale, cu vorbele, cu mimica sa, ca şi cum orişice gest ar fi costat bani.

O singură dată s'a lansat pe panta unui avânt al elocvenţei. Şi întâmplarea a făcut ca eu să fac parte dintre cei ce-l ascultau. Desigur că această vorbărie a sa, se datora unei bune dispoziţii, sau poate mai mult chiar decât unei bune dispoziţii : unui anumit scop.

A trebuit să promit Daisy-ei Stagenhag, să-i arăt pe John Derry. Daisy Stagenhag era protejata mea, aşa că trebuia să-i promit tot ceeace doria şi ceeace era mai rău e că ea obişnuia totdeauna să pretindă să-mi ţin cuvântul. Se pricepea la multe lucruri, de care femeile din Europa n'au habar. Ştia să conducă uriaşa maşină în viteză nebună. Invăţase mult din ceeace un marinar trebuia să ştie, şi se pricepea chiar la îmblânzitul cailor sălbateci. Când era copilă mică şi-a călărit fără şea calul sălbatec şi a fost o măiastră aruncătoare a lasso-ului, sport răspândit în America.

Era fiica bătrânului Stagenhag, — pe vremuri simplu fermier, — aşa că a trebuit să-şi petreacă copilăria la fermă, unde a mai învăţat şi alte moravuri specifice. Mai târziu bătrânul Howard Stagenhag descoperi un minunat mijloc de a conserva carnea de cal, şi a devenit astfel milionar. A căutat atunci să fie mai atent la obiceiurile fiicei sale şi să-i dea o educaţie de societate. Pentru acest scop a trimis-o într'o călătorie în Europa, să mai studieze puţină „cultură veche". Cât l-a costat pe bătrân acest voiaj, e o taină pe care numai el o ştie.

Daisy călătoria însoţită de patru servitori, doi albi şi doi negri, de o cameristă franceză, un bucătar parisian şi un profesor de dans italian. Avea deasemeni carnete de cekuri pentru cele mai mari bănci ale continentului.

In staţiunea aceea climaterică am avut plăcerea să-i fiu de folos. Graţie cărui fapt am reuşit să inspir încrederea lui Mr. Stagenhag, e un mister. L-am cunoscut în grabă, într'un hotel. Era evident o autoritate în materie de cai vii sau morţi, dar criteriul după care să preţuiască pe oameni, nu-l descoperise încă.

Daisy îşi exprimase aşadar dorinţa de a-l cunoaşte pe John Derry, astfel că într'o zi anumită trebui s'o însoţesc (drept să spun, mă cam plictisia afacerea asta) în automobilu-i de 100 H. P. dela hotel până la Casino. Viteza cu care sburam cerea nervi solizi şi reuşi să-mi alunge plictiseala. La casino îl găsirăm pe John Derry la masa de joc. Baccaraua era în toiu. Derry ţinea banca.

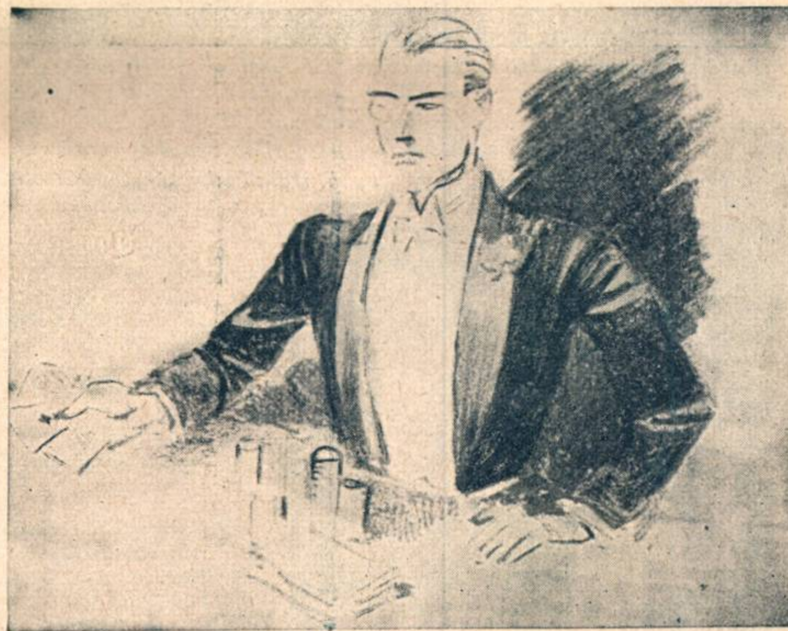

— „Banco!!!" strigă Daisy.

Mă aşteptam că tânăra mea însoţitoare să producă puţină vâlvă cu apariţia ei, căci îşi luase cu ea lorgnonul, cu care privia puţin cam insistent lumea. Evident că i-au ajuns la ureche unele reproşuri, dar ea îşi explica pentru sine atitudinea, prin faptul că studia „cultura europeană". Şi astfel para orice ripostă.

Banca lui Derry era sensaţia zilei. Toată lumea vorbia despre jocul său elegant şi distins. A pierde sau a câştiga sunt şanse egale la un joc, dar în ambele cazuri poţi fi un virtuos. John era un virtuos al câştigului. De săptămâni câştiga zi cu zi. Cu sânge rece şi cu calmul cu care conduci o maşină, se aşeza la masa de joc şi crupierul n'avea alt rost, decât să-i împingă banii. Mai rămăseseră doar câţiva jucători, cari nu cedaseră, dar marea majoritate ponta pe tabloul lui.

Vocea crupierului răsuna mereu la fel:

— „Faceţi jocurile vă rog".

— „Nimic nu mai cade".

— „Banca are şase, şase e bun".

Şi lopăţica îi împingea lui Derry fise şi bani.

Daisy sta lângă mine şi privia atentă. O singură dată a îndepărtat lorgnonul, pentru a număra fisele. De fiecare dată însă se mulţumia numai să zică strângând buzele-i mici:

— „Minunat".

Avea înfăţişarea unui mic vânzător de gazete, care se entuziasmează privind un match de foot-ball. Altfel era destul de bine crescută şi pe deasupra destul de drăgălaşă, pentru un vânzător de gazete.

— „Faceţi jocurile vă rog".

Dar toată lumea ezita, jucătorii n'aveau curaj. Deodată Daisy se aplecă deasupra mesei şi strigă:

— „Banco". Asta a mers atât de repede, încât nimeni n'a putut s'o oprească. Toate privirile s'au îndreptat spre noi şi chiar John Derry ridică încet ochii şi o fixă pe Daisy fără a-şi schimba însă figura. Trecură secunde până ce Daisy scoase un carnet de cecuri din poşeta încărcată cu cutii de pudră, piepţeni, şi alte nimicuri.

John Derry se ridică atunci brusc, aruncă crupierului o fisă albastră şi cu cunoscuta-i voce indiferentă, zise:

— „Banca e liberă".

Ceeace însemna că el nu mai joacă.

Daisy bătu nervoasă din picior, repezi pantofiorul încăodată, mai tare şi îi apărură chiar lacrimi de ciudă în ochi. Dar mai înainte de a o putea calma, ea dispăruse dinaintea ochilor mei. Ii trecuse cheful de joc, căci singura ei dorinţă fusese să ponteze contra lui John Derry.

Am regăsit-o mai târziu la barul casino-ului, la aceeaş tejghea, la care John Derry îşi sorbia whisky-ul. Işi comandase şi ea un whisky şi îl fixa pe jucător, gata de luptă, de pe scaunul înalt.

Apariţia mea a fost semnalul începerii ostilităţilor. Imi strigă pe când mă aflam la o distanţă de vre-o patru metri, să mă interesez dece domnul n'a vrut să joace contra ei.

Derry care desigur că auzise tot atât de bine ca şi mine apostrofa, se ridică în picioare, mi se prezentă, îmi făcu loc lângă el şi mă rugă să-i fac cunoştinţă cu tânăra doamnă. Formalităţile fură îndeplinite.

— „N'am jucat contra dv.", începu el mai respectos decât fusese până acum vre-odată faţă de cineva, în acest casino, — „pentrucă nu voiu mai juca niciodată aci. Intâlnirea noastră e de vină".

Daisy ceru explicaţii.

El se arătă dispus să le dea imediat şi nu se formaliză de tonul poruncitor şi de germana scâlciată, în care ea îi vorbise. Ne-am aşezat la o masă, în fundul localului.

— „Treceam la masa de joc, drept un invincibil. Am fost dealtfel până în clipa asta. Despre John Derry se vorbia în întregul ţinut. Dar ăsta nu-i numele meu adevărat".

Ne arătă şi paşaportul, care indica acest nume. Il purta pentru orice eventualitate cu sine, „un nom de guerre" pentru jucători, zicea el.

(Continuare în pag. 12)

Evenimentele politice în ţară, s'au precipitat. După căderea guvernului Mironescu, Suveranul a însărcinat pe d. N. Titulescu, cu formarea unui guvern de largă concentrare naţională. Toţi şefii de partide au fost invitaţi la palat în audienţe separate şi într'una comună.

Până la ora când închidem revista, tratativele sunt încă în curs.

Fotografia noastră din stânga, reprezintă pe cei trei factori importanţi ai crizei, d-nii: N. Titulescu, I. G. Duca şi Iuliu Maniu, eşind dela palat, după audienţa comună. Dacă ar fi să pronosticăm după clişeul reporterului nostru fotograf, tratativele au reuşit.

Clişeul din dreapta, sus, piaţa Palatului Regal, unde mulţimea freamătă, în aşteptarea rezultatului consultărilor.

St.: Luni 14 Aprilie, a avut loc la circul Sidoli, un match de box între Lucian Popescu, campionul european la categoria „muscă", şi Biron, campionul francez al categoriei „cocoş".

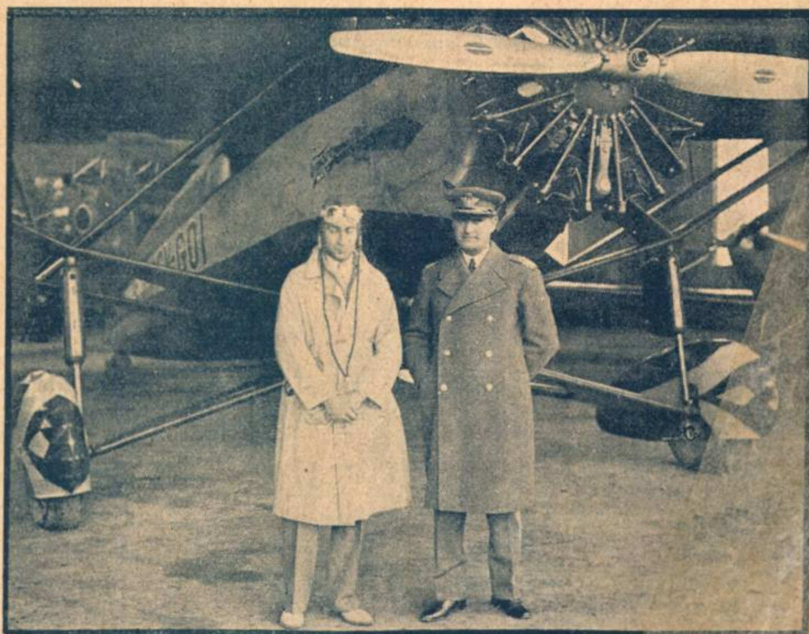
Lucian Popescu şi-a învins adversarul la puncte.

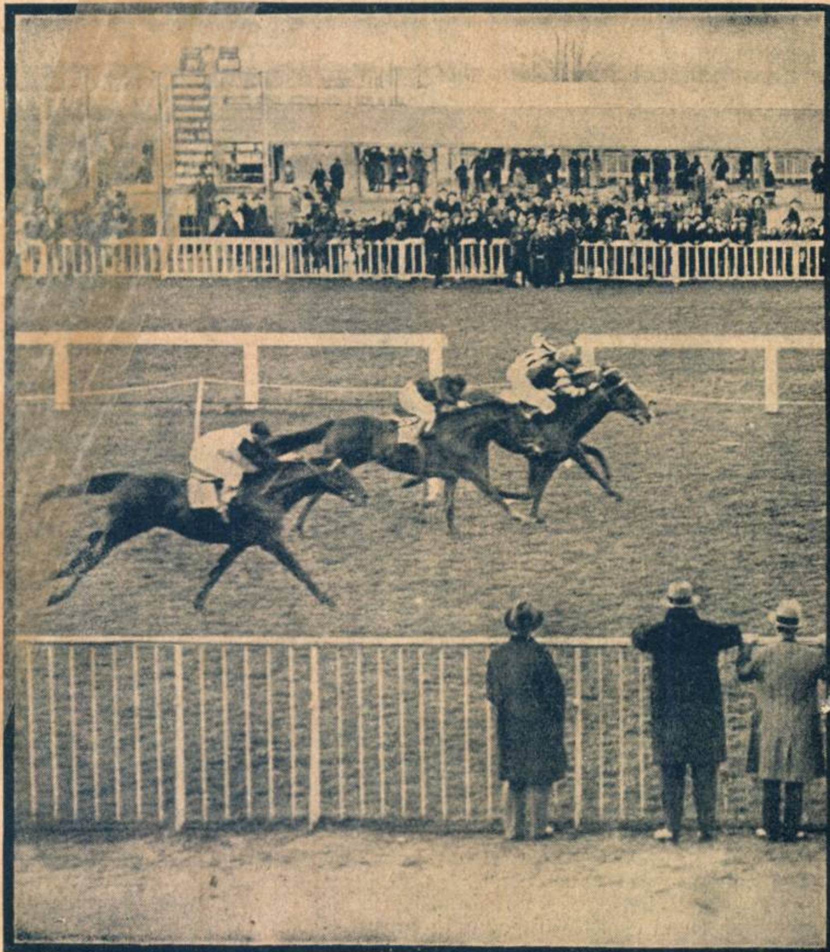
Intr'un salon din Capitală, s'a organizat înaintea Paştilor, o expoziţie de ouă încondeiate, lucrate la principalele şcoale de menaj din ţară.

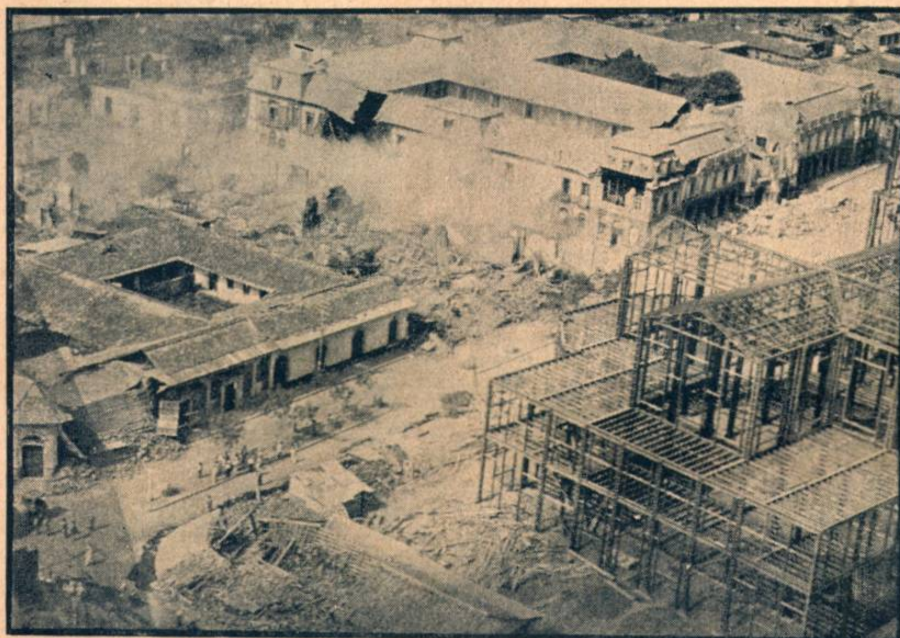
Expoziţia a avut un succes desăvârşit şi a fost vizitată şi de Marele Voevod Mihai, care s'a interesat de modul de execuţie ale acestor podoabe pascale.

Dr. jos: Luni 13 Aprilie s'a redeschis hipodromul Băneasa, în cadrul unui program foarte bine alcătuit. Marea probă a zilei, handicapul de iarnă, a fost câştigat de Kneaz.

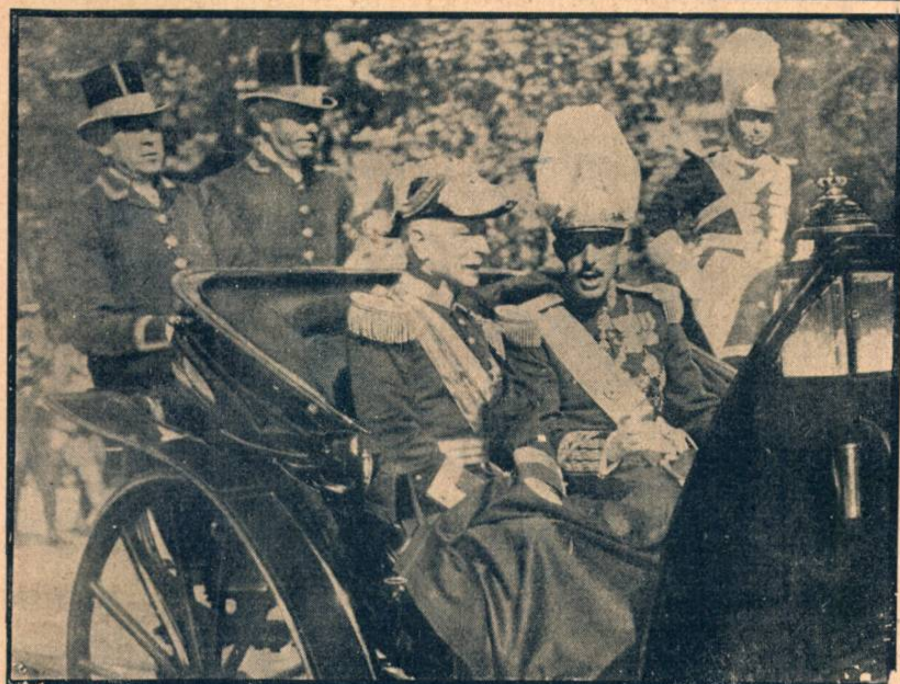
Săptămâna trecută a sosit în Capitală, avionul „Regele Carol II", construit în America. Pe bordul acestui avion, — special pentru raiduri de durată, — se va organiza în curând un raid Bucureşti-Capetown (Africa de Sud) cursă executată de ofiţerii aviatori români.

Ziarele au vorbit la timp de catastrofalul cutremur, care a distrus orașul Managua din Nicaragua (America Centrală). In pagina a doua a acestui număr, publicăm un articol explicativ al fenomenelor sismice. Fotografia alăturată reprezintă un aspect al orașului Managua, după cataclism.

Evenimente importante în Sud-Vestul Europei !

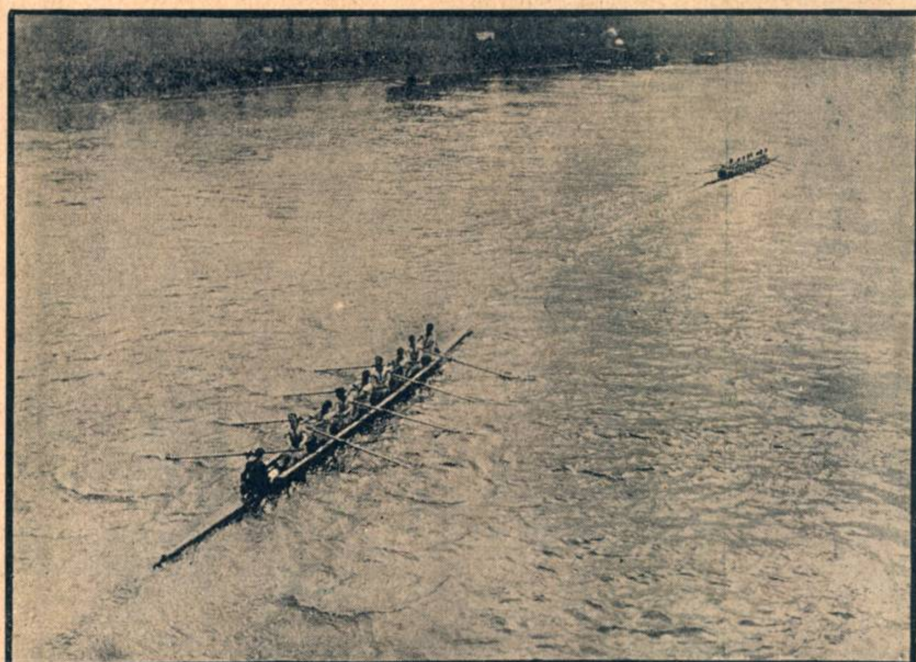
Pe deoparte revolta din Madera, Azore și Canare, contra președintelui republicei portugheze, Carmona (sus), — care a răsturnat fosta dictatură, instaurând-o pe a sa, — dă mult de lucru trupelor guvernamentale, precum și cabinetelor diplomatice.

Pe de altă parte, Regele Alfons al Spaniei (stânga) a fost silit de mișcarea republicană să abdice și să-și ia reședința la Paris. Spania a fost proclamată republică.

După cursele de cai, de câini, de tauri, bivoli, broaște țestoase, melci, etc., iată că inventivitatea americană a lansat un nou gen de curse de... purcei.

Intr'adevăr, tinerele americane sportive, care-și fac vilegiatură pe plaja din Miami, — Riviera Americană, — au imaginat acest nou sport, pe care l-au și pus în practică, după cum se poate vedea din fotografia din stânga.

Săptămâna trecută a avut loc a 83-a cursă de vâsle, între universitățile Cambridge și Oxford, pe distanță de 7240 metri, între Putney și Mortlake, pe Tamisa.

Echipa universității din Cambridge a câștigat pentru a opta oară la rând cursa, în entuziasmul extraordinar al asistenților, cari au urmărit performanța de pe maluri, din bărci și de pe vaporașe.

Cambridge a bătut ușor, cu două lungimi și jumătate.

Stânga : *Recordul lui Kingsford-Smith Londra Australia a fost bătut ! Aviatorul englez Scott (în medalion, a parcurs distanța dintre metropola engleză până la Port Darwin (Australia) într'un timp mai scurt cu 18 ore decât al lui Kingsford-Smith. Recordul acestuia a fost de 9 zile și 21 ore.*

Concursul nostru de cultură generală

Dorind să stabilim legături cât mai strânse între revista noastră și marea massă a cititorilor, care totdeauna a simpatizat cu această publicațiune, am hotărît transformarea concursului nostru școlar, într'unul de cultură generală, dotat cu mari premii, care vor fi distribuite lunar, după fiecare grup de patru serii de întrebări.

Fiecare cititor poate concura, fie că este persoană matură, elev sau student, răspunzând la fiecare chestiune în maximum cinci rânduri de mână și alăturând totodată corespondenței, bonul pe care-l publicăm în josul acestei pagini.

Premiile lunare sunt următoarele :

Premiul I: Lei 10.000.—

Premiul II: Lei 5.000.—

Premiul III: Lei 3.000.—

In afară de premii în bani, mai oferim și o serie de 25 premii de consolare, a câte 500 lei, în volume, după alegere, din catalogul editurii „Adevěrul".

Iată prima serie de întrebări, din grupa I-a a concursului nostru:

1) Ce corp este mai dens în stare solidă, decât în stare lichidă?
2) In ce țară au apărut primele ziare?
3) Care este ființa care are viața cea mai scurtă?
4) Câte planete ne sunt cunoscute și care anume?
5) Cum se explică anotimpurile?
6) Dece albește părul oamenilor la bătrânețe?
7) Cine a încercat primul întemeierea „Pan-Europei?
8) Care sunt cele mai vechi monumente ale omenirii?
9) Dece cade pisica totdeauna în picioare ?
10) Cum s'a ajuns în fizică la noțiunea de „zero absolut"?

Răspunsurile la aceste întrebări se pot trimite fie separat, fie toate odată, la adresa revistei noastre: str. C. Mille 7, după terminarea seriei în No. 224. Pe plic sau pe carte poștală, se va menționa: „Concursurile de cultură generală."

Fiecare serie de răspunsuri trebue să fie însoțită de cuponul respectiv.

Cititorii trebuesc să răspundă la cel puțin cinci întrebări, in fiecare săptămână.

Sistema lui Derry (Urmare din pag. 9)

— „Nimeni nu știe cum am început aci. Am sosit la deschiderea sezonului — un om pierdut. Ultimii bani ce-i mai aveam, îi căpătasem din vânzarea unor bijuterii".

Daisy vru să știe despre ce fel de bijuterii era vorba. Și când auzi că era vorba despre inele și brățări, ea îl întrebă dacă e căsătorit.

— „Nu", răspunse el. „Dar să lăsăm asta. Erau niște daruri. Dar darurile nu-mi poartă niciodată noroc. Eu trebue să lupt. Asta e sistema mea. N'am putut câștiga nici o lovitură cu banii dăruiți. Cartea era contra mea ca și viața. Și cartea a ascultat de îndemnul vieții. A juca înseamnă să te răfuești cu destinul; în răstimpul unor secunde, se decide un *da* sau un *nu* hotărîtor. Jucam fără nici un pic de speranță. Mă obișnuisem să știu că nimic nu se va schimba. Că totul va merge în aceeaș direcție, adică spre prăbușire. Nimeni nu-și mai aduce aminte de timpurile acelea. Pe urmă s'a schimbat și soarta.

Făcu o pauză, se gândi o clipă și păru nemulțumit de sine, că a vorbit atât, poate chiar numai pentrucă a vorbit. Apoi continuă:

— Nu mai aveam nici un ban. Nici măcar pentru cea mai neînsemnată miză. In buzunar era pregătit revolverul. Intrasem în sala de joc, pentru a-mi lua ultimul rămas bun. O ultimă curiozitate și apoi cel din urmă drum. Nu cred că în afară de mine să se pasioneze cineva atât de mult pentru jocul de cărți".

Se miza mult și un tânăr blond ținea mereu banca. Pierdea. De 3 ori în șir cumpărase de câteva mii de mărci fise și cu toate că rămăsese în cele din urmă fără o marcă înaintea sa, el strigă din nou *banco.* Nimeni nu bănuia să n'avea bani suficienți pentru a acoperi pontajul, căci arătase destui până acum și jucase destul de calm. Luă o carte, o filă, pierdu și se împușcă pe loc. In ziua aceea trebuia să cadă unul. El sau altul, puțin importă cine. Sunt numai turburări neplăcute pentru jucători și o scurtă întrerupere a jocului. Doi servitori l-au scos afară, au trecut prin fața mea și am văzut sângele curgându-i din rana deschisă. In timp ce dela masa de joc se auzi vocea impasibilă a crupierului:

— „Tabloul e liber, cine-l ia?"

Am trecut la masă și-am luat cărțile.

Ce aveam de pierdut în definitiv? Nimic! Destinul tânărului jucător, pe care l-au târît adineauri din sală, — îl vedeam înaintea ochilor. N'aveam un ban la mine. Dar în zăpăceala, în graba, în dorința de a se uita cât mai repede penibila scenă, nu m'a întrebat nimeni dacă am mijloacele să susțin miza. Acesta a fost norocul meu.

Mâinile groase și păroase ale bancherului tremurau. Desigur că avea o carte proastă. Eu aveam unu. Dar puteam câștiga și cu unu, dacă banca avea bac. Și banca a dat de data asta bac. Crede sau nu, nu mă interesează, dar eu numesc asta sistemă. Când nervii refuză, nu merge nici o lovitură. Am câșgat cu unu, cu cartea sinucisului. Și astfel am început să câștig mereu din ziua aceea. Am devenit John Derry, despre care lumea vorbește, Derry, al cărui noroc pare neverosimil și care nu vrea să joace cu dumneata".

Daisy roși.

— „Dece ? șopti ea.

Și mărturisi apoi, că ea a pontat numai pentru a juca în contra lui și a-i face astfel cunoștință.

— „Am remarcat", zise el. „Sunt fizionomist. Totul până acum n'a fost decât luptă. Sunt priceput la luptă și trebue să câștig. Sunteți prima care ați voit să jucați fără frică în contra mea. Trebuiam deci să pierd. Asta e sistema".

Daisy clătină din cap.

— „Vreau totuș!... Tatăl meu..." un semn cu mâna îmi arată că trebue să-i spun lui John cine era Howard Stagenhag. Am făcut-o. Era un nume mare, numele care în josul unui cek, era tot atât de respectat în lumea nouă, ca și în cea veche.

— „Ei acum vreți să jucați cu mine?" întrebă ea enervată, când am terminat cu explicațiile.

— „Nu, zise el, clătinând din cap zâmbind.

— „Vreau totuș, poți câștiga, nu te teme!! Iau banco".

— „Și care să fie miza mea?", întrebă el.

— „Numele dumitale adevărat", răspunse ea, „numele sub care mă vei conduce înapoi, în Statele Unite, ca soția dumitale".

Trad. de E. GR.

Sfaturi pentru îngrijirea frumusetii

Dania. — Adresa personală a d-tale pentru întrebarea din urmă.

Nici un fel de săpun pentru ten. O cremă bună este: Ulei de migdale 25 gr. Ceară 10 gr. Cetaceum 7 gr. Natr boracic 3 gr. Veți pune toate acestea în 100 gr. vin alb bun și le veți fierbe bine o jumătate oră în baine-marie. Veți alege crema pe care o veți amesteca bine după răcire. Seara o veți utiliza după ce veți șterge obrazul cu apă Laura și vată.

O soție disperată. — Iată ce înțeleg eu prin dușuri reci locale. Un tub de cauciuc care îl veți adapta la robinetul de apă din cameră sau camera de baie. La acest tub veți fixa o stropitoare sau la nevoie numai tubul aplicat pe sâni prin care veți lăsa să curgă apă rece cu putere.

Veți lua glandmamine câte 3—4 pastile pe zi 10 zile pe lună. Pentru ten răspunsul de la Dania din revistă.

Lys noir. — Dilatarea porilor este apanajul unui ten gras. Compoziția de care mă întrebați o veți utiliza seara la culcare iar dimineața veți spăla obrazul cu apă călduță și vin alb părți egale. Dacă urmați cu acest tratament nu aveți nevoie de nici un fel de cremă.

Nina G. — Nici un fel de cremă. Săpunul de borax e bun. Inainte de pudră veți șterge obrazul cu vin alb un pahar, zeama de la 2 lămâi și apă de rose un pahar.

Cornel Marian. — Contra cicatricelor atât de vizibile timpul și răbdarea le mai atenuează.

Pentru ce fel de pete doriți recete. Ce culoare și cum se prezintă ele?

Fetița de 16 ani. — De câtă vreme utilizezi crema? In prezent mai ai coșuri? Ai urmat și ceva intern? Pe ce stradă și număr stai?

Disperata. — Ce vârstă ai? Nu găsesc că a roși vorbind cu anumite persoane așa cum zici, e ceva să te disperezi, din contră. Va fi trist pentru d-ta în ziua când nu vei mai putea roși de nimic și de nimeni.

Mariette Buc. — Nu cred că petele ce le ai să fie reditare.

Incearcă soluția: Hidrochinonă 2 gr. alcool camforat 50 gr. Apă de portocal 50 gr. Ac. fosforic 1 gr.

Biata micuță. — Crema de care mă întrebați e bună pentru catifelarea tenului, nu pentru coșuri și puncte negre.

Utilizează a doua cremă și apa ce o utilizezi și acum.

Dalmatica. — Nu pricepeți de ce dau eu mai multe recete pentru acelaș scop? Foarte simplu. Pentru a varia. Altfel ar trebui să scriu o singură rețetă pentru coșuri, una pentru căderea părului etc. și să repet la infinit acelaș recetă în toate numerele de revistă. Toate recetele date pentru acelaș scop sunt bune. Alegeți la întâmplare una și veți vedea.

Violet Yves. — Mă bucură aprecierile d-vs. asupra revistei noastre. Nu sunteți de altfel singura care scriți așa. Pilocarpina este o pulbere albă. Nu se utilizează singură, ci combinată 1% cu Ulei de vaselină și apă de roze.

Ochi verzi. — Vă mulțumesc pentru aprecieri — apa de roze și glicerina sunt bune. 100 gr. apă de roze 20 gr. glicerină și 50 gr. Alcool pur.

Giovana de Savoya. — Pentru pestrui a apărut în revistă. Crema de care mă întrebați e bună pentru pete; utilizată cu apa de toiletă cu Hidrochinonă de la Mariette Bucuiești.

Delicatul. — Ne-am înțeles de minune! Ca doi surzi de la distanța. Etherul e pentru nas desigur. Sper că nu-ți vei tampona sprâncenele și-ți vei scoate nasul din rădăcină. Ar fi de altfel și greu. Pentru ca părul d-vs. să binevoiască să devie mai blond îl veți spăla cu o soluție de vin alb în care ați fiert rădăcină de revent 50 gr. rădăcină la 500 gr. vin la 2 seri odată.

Un cititor obrasnic. — Scriu cu peniță de cristal și ochii mei au culoarea curcubeului. Ești satisfacut? Floarea de laur cum se numește? Floare de laur. De ce mă chiamă Laura? Căci e mai simpatic de cât Safta.

Pentru coșuri utilizează Crema pseudonimului meu ce nu-l agreiezi. Preferi să mă numesc mai bine Muscata din fereastră?

Isadora Duncan. — Poți face acel ceai 1 litru de ex. cu 30 grame mușetel fiert bine, pe care îl vei păstra în sticlă colorată la răcoare, îl vei utiliza cald, seara la culcare timp de 10 minute. Bomboane orientale sau cuișoare.

Ecaterina Teodoroiu. — Laptele de migdale folosește în cazul d-v. Nu aveți oare obrazul degerat? Pentru mâini a apărut în revistă.

O admiratoare. — Toate tincturile din comerț pentru colorat părul costă. O apă de păr pentru colorat după o receta a mea? Cunosc câteva dar nu le recomand căci nu sunt destul de convinsă de eficacitatea lor. Și apoi comerțul a scos o sumedenie de ape de păr. Alege alta, de ex.: Rapid sau Seger.

Un suflet desnădăjduit.—Mișcătoare povestea d-tale. Nu trebuie să disperezi așa. Fără dragostea lui nu poți trăi? Vrei să te faci în lipsa lui frumoasă de nerecunoscut?

Nu te sinucide. Ești o fetiță naivă care te închini ca multe altele unui singur idol: Bărbatul! Te compătimesc sincer. Pentru pestrui ca să te curești rapid și sigur e foarte greu. Incearcă totuș: Ac. benzoic 0,50 Hidrochinonă 2 gr. Aether 20 gr. Alcool camforat 100 gr. Apă de flori de portocal 50 gr. Acfosforic 1 gr. Pentru sprâncene smulge firele ce le fac așa de late iar restul unge-le în fiecare seară cu ulei de ricin.

Dem de My. — Prețul exact nu-l cunosc. Eficacitatea e garantată. Adresa de la Concetățeanca mea.

Maharadjahul de Lahore. Originar din Indochina Casablanca.

Mă bucur că te numeri printre adoratorii mei. Să trăești o mie de ani și în tot acest timp să nu încetezi să mă adori. Dar te conjur să nu-mi mai pui ultimatumul să ne întâlnim că nu pot face nimic — pe planeta asta. Deci rămânem la relațiile din ziar bucuros. Pentru coșuri Crema Laura No. 2 te va salva sper. Pentru exemă: Resorcină 2 gr. Mentol 1 gr. gatocal 50 gr. Ac. fosforic 1 gr. Pentru Vaselină Lanolină circa 50 gr.

Mia Mai Galați. — Preparatele de care mă întrebi nu le cunosc conținutul. Eu nu critic însă niciodată nici un fel de preparat. Imi închipui că nu te vei păcăli. Sunt enorm de scumpe? Un motiv mai puternic să fie bune.

Disperata Isadora. — Ai utilizat vreodată laptele de migdale? E mai bun de cât făina pentru ten. Cunoașteți receta?

Solomonit din A. 33 S. — Am copiat exact? Mă cam încurc la pseudonime complicate și de aceia... Ce să faci să nu mai ai culoarea verde galbenă? Să te îngrași și să utilizezi crema Cetaceum și ac-stearica 10 gr. glicerină 40 gr. Kali Carbonic 2 gr. Hidrochinonă 1 gr. Ac. benzoic 0,50. Ce să faci să-ți crească barba frumos? Vrei să fii bărbos? Ciudat gust. Im ispui că fetele nu te plac de fel și crezi că bărbos te vor iubi?

René. — Ca Domnul Delicatul din revistă care ca și mata vrea să devie blond.

Melomana. — Vai! De trei ori vai! Cine te-a învățat pe mata să utilizezi formol 10% pentru transpirație? Cred și eu că ai căpătat scoarță de copac în loc de piele. Dacă mai urmai te transformai în crocodil și terminai cu broască țestoasă. Interupe formolul imediat. Utilizează apă caldă săpun de Palmolive și făină de migdale. Apoi unde-te cu Lanolină, Vaselină și Glicerină circa 25 gr.

T. Roșu Craiova. — Ai pete pe corp din cauza transpirației? E pentru prima oară că aud așa ceva. Cum sunt petele și ce aspect au? Nu cred în ruptul capului că provin din transpirație. Nădușala pătează rochiile; iar nu pielea.

Blonda și Bruna Galați. — Blonda va utiliza soluția Sabouraud la 2 zile, nici un fel de cremă și săpun. Va șterge fața cu vată și vin alb bun.

Bruna va utiliza Crema Laura I.

Coca Râmniceni. — Ca d. Delicatul din revistă urmează și vei deveni din nou blondă.

Plautus din Athena, Două rose și o margaretă, doritoare să scape de nesuferiții pestrui musafiri nepoftiți ai zilelor cu soare, recomand apa: Sublimat 1 gr. Alcool Lavandula 150 gr. Apă de rosae 250 gr. apoi crema: Lanolină 40 gr. Extr. hamamelis sicc 1 gr. Apă de portocal 20 gr. Hidrochinonă 2 gr. Tigenol 1 gr.

LAURA

Concurs internaţional de frumuseţe la Bucureşti

Nu e farsă! Pentrucă 1 Aprilie a trecut de mult.

„REALITATEA ILUSTRATĂ", care a avut întotdeauna iniţiativa concursurilor originale, a organizării de festivaluri şi manifestări interesante, s'a întrecut pe sine şi va organiza la Bucureşti, pentru sfârşitul lunei Mai, un concurs internaţional de frumuseţe.

Cele mai frumoase reprezentante ale Europei se vor întâlni în capitala ţării noastre, spre a disputa titlul de „campioană europeană a frumuseţii": „Miss Europa".

Toate statele mari: Franţa, Germania, Austria, Cehoslovacia, Jugoslavia, Belgia, Spania, Ungaria, Polonia, Suedia, etc., etc. au acceptat cu entuziasm propunerea „Realităţii Ilustrate" şi astfel, ţării noastre i se va oferi un spectacol puţin obicinuit, un spectacol ales: „Parada Frumuseţilor".

Căci, ce poate fi mai interesant, decât prezentarea tipului de frumuseţe spaniol, alături de suedeza blondă; a franţuzoaicei vioaie şi spirituale, alături de poloneza visătoare, cu trăsături senine.

Sau ce poate fi mai atractiv decât o comparaţie între frumuseţea învăpăiată a egiptencei bronzate, cu ochi strălucitori şi aceea a olandezei, rece, cu trăsăturile clasice ale Nordului?

Anunţarea în marile cotidiane străine a concursului internaţional care va avea loc în România, a stârnit o senzaţie extraordinară în principalele capitale europene şi chestiunea dă tot atât de mult de discutat cronicarilor mondeni şi sportivi, ca şi celor politici, cari se ocupă de noua formaţiune ministerială din România.

Ei bine, credinţa generală este, că o ţară care organizează concursuri internaţionale de frumuseţe, este o ţară prosperă, este o ţară care merită toată încrederea străinătăţii.

Dacă mai adăogăm marele număr de străini cari vor veni în ţară, cu ocazia concursului internaţional de frumuseţe, ne putem închipui câtă propagandă favorabilă vor face aceştia ţării noastre, — în care vor fi primiţi cu toată dragostea de oaspeţi a românului, — ţării pe care o cunosc poate numai din descrierile ziarelor şi revistelor.

Concursul internaţional de frumuseţe va fi un eveniment care va trece România pe picior de egalitate cu ţările din apusul Europei şi este incontestabil că propaganda naţională făcută cu această ocazie va da cele mai folositoare roade.

Serbările care se vor da în cinstea candidatelor, vor rămânea de pomină. In numărul viitor al „REALITĂŢII ILUSTRATE" se vor găsi toate amănuntele technice, — care urmează a fi puse la punct — ale acestei extraordinare competiţiuni.

Filmul „Parada frumuseţii" pentru alegerea „Miss României"

20.000 lei premiu pentru spectatori

ROMÂNIA trebue să-şi facă un punct de onoare din participarea la concursul internaţional de frumuseţe, care se va ţinea la Bucureşti.

Aleasa ţării noastre, trebue să se prezinte astfel, încât să stea cu cinste alături de reprezentantele statelor europene.

Deaceea „Miss România 1931", trebue aleasă cu cea mai mare grijă. Şi iată pentruce „REALITATEA ILUSTRATĂ" iniţiatoarea şi organizatoarea concursurilor de frumuseţe, n'a vrut să-şi ia singură responsabilitatea acestei alegeri şi a hotărît ca publicul, — printr'un plebiscit — să desemneze pe viitoarea „Miss România".

Dintre candidatele prezentate, de îndată ce „REALITATEA ILUSTRATĂ" a anunţat concursul, un juriu a ales un grup de 12 şi revista a realizat, cu ajutorul casei *„Gaumont"*, un film sonor.

Filmul acesta este o comedie care servă de pretext la prezentarea pe ecran, în mai multe rânduri, a grupului din care publicul urmează să aleagă pe „Miss România".

Filmul, care se află acum la Paris, spre a fi sonorizat, se va prezenta la toate cinematografele importante din ţară şi spectatorii sunt rugaţi, ca după ce-l vor vedea, să cumpănească bine şi să ne indice pe acea pe care o consideră demnă de a reprezenta frumuseţea ţării noastre.

Toate sunt frumoase, dar gustul publicului — care niciodată nu dă greş, — va şti să aleagă din toate pe aceea care le întrece în frumuseţe. Aceasta va fi „Miss România".

Desigur că vom primi mii şi mii de voturi, pentrucă sufragiile publicului nu vor merge toate către aceeaş candidată.

Noi vom face o clasificare, pe baza voturilor primite. „Miss România" va fi candidata care va întruni cele mai multe voturi. Vor urma apoi în ordine candidatele cu un număr de voturi din ce în ce mai mic şi iată că acei care conduc revista „REALITATEA ILUSTRATĂ", au ajuns la ideea instituirei unui nou concurs original, de data aceasta pentru publicul spectator.

Ori cine va şti să prevadă în mod just clasificarea generală, va primi un premiu de 20.000 lei.

Prin urmare spectatorii au o dublă însărcinare : 1) să privească cu atenţie filmul „Parada Frumuseţii" şi să-şi dea votul pentru alegerea aceleia care trebue să fie „Miss România" şi 2) să facă o clasificare cât mai justă a celor 12 candidate.

Suntem încredinţaţi — în felul acesta — că filmul casei „Gaumont" se va bucura de întreg interesul publicului.

De altfel acest film este cât se poate de interesant şi prin el însuşi. Are un subiect nostim: e vorba de un grup de şcolăriţe sburdalnice, care dorind să filmeze, ştiu să se debaraseze de profesoara lor şi să se prezinte în faţa obiectivului.

JOCURILE REALITĂŢII

Cadoul cel mai frumos

(10 puncte)

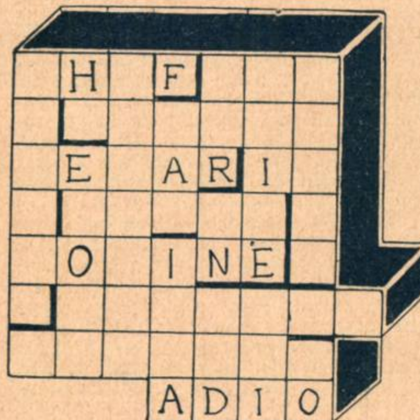
de **Rebus**

Pornind din colţul de sus, din stânga, şi cetind literele într'o anumită ordine, se va afla o veste plăcută de Sărbători.

Joc tipografic

(10 puncte) de **Igor Hamaritov**

Să se completeze careurile libere în aşa fel, încât, să se obţină — pe rândurile unde nu se găseşte nici o literă — câte un soiu de caracter... tipografic!

Poşta jocurilor

L. Dumitrescu. Nu se poate.. E prea simplu. Eu vă sfătuesc să vă ocupaţi mai mult timp cu deslegările, şi apoi să compuneţi...

N. Orghidan. E bine! Foarte bine! Chiar binişor...

Propunerea d-vs. cu acel dicţionar nu este rea. Deocamdată însă nu putem conta pe prea mulţi parcipanţi care să ne asigure vânzarea. Vă rog să mă puneţi în curent cu orice soiu de progrese şi intenţii în privinţa aceasta.

Sonia Camerman. — Ca'ntotdeauna, jocurile d-vs. sunt excelente. Desenul însă, tot ca'ntotdeauna, cam lasă de dorit. Sper, totuşi, că se vor publica, după oarecari aşteptări...

M. Goldenberg. Loco. — Insfârşit, vă fac pe plac, de a vă da un răspuns prin revistă.

Posedaţi o îndrăzneaţă tehnică în arta încrucişării, însă nu lucraţi destul de îngrijit.

Vlad Matisef... Probă că s'a publicat!

Irene Al. Eladescu. — jocurile **„Magazinului"** nu oferă nici un fel de premiu deslegătorilor.

Ioan S. Cipariu. — Trimiteţi deslegări „pentru a treia oară" cu „ultima speranţă"?

Nu greşiţi că vă grăbiţi prea mult?... Sunt cetitori cari de ani de zile deslează şi tot mai aşteaptă momentul în care Fortuna le va'nscrie numele în dosarul său...

„Neprevăzător". — Cu adevărat neprevăzător! Se poate să nu prevedeţi d-vs. că jocul d-vs. va fi numit secretar de redacţie al **Marelui Koş?...**

Mişu A. Ungureanu. — Mai încercaţi. Dacă n'aţi precizat ce anume figură se potriveşte în mijloc, înseamnă că întreaga problemă este lucrată fără nici o normă călăuzitoare.

B. Sternberg. — O greşală — în asemenea condiţiuni — nu cred că este. Fiţi cu mai multă băgare de seamă, şi veţi reuşi în întregime!

Titanus. — Pretenţia d-tale nu-i prea mare, micuţul meu Titanus! Să sperăm că vei câştiga ceva, vorba lui Eminescu: „Nu spera şi nu ai teamă"...

Domnul cu metagrama (Apis...). — Ar fi ceva, dar nu prea este! Mai încearcă d-ta...

Vlad Matişef. — De data aceasta mă adresez d-lui Vlad Matişef **poetul** (dacă se numeşte aşa cel ce face versuri!), iar nu d-lui Vlad Matişef **deslegătorul!**

Nouile noastre premii

Deslegările problemelor din numerele 210, 220, 221, 222 se primesc până la 10 Mai 1931.

Fiecare problemă acordă un număr oarecare de puncte după care se va face împărţirea pe categorii şi distribuirea premiilor în modul următor:

Categoria I-a: 2000 lei în numerar;

Categoria II-a: Un aparat fotografic;

Categoria III-a: Trei aparate de radio cu galenă;

Categoria IV-a: 7 volume din operele literare renumite. Premiile se vor distribui la 20 Mai când se vor acorda şi distincţiuni colaboratorilor merituoşi.

N.B Fiecare categorie are şanse egale în categoriile inferioare.

Cupon pentru concursurile de cultură generală

No. 221

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

Cupon pentru jocuri

No. 221

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

RUDYARD MILTON

OMUL CU MASCA

O aventură a detectivului Gex Trevor

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Detectivul Gex Trevor, însoțit de autor, reușesc să scape din mâinile bolcevicilor, și fug prin regiunile polare din Siberia, spre Japonia.

In drum, sunt urmăriți de cekiști, din mâinile cărora scapă cu mari sforțări.

Ținta lor este să ajungă în Tibet, unde faimosul bandit Wampoo, ține captivă pe Lydia Hilmar.

Ambii ajung la Peking, de unde pornesc spre Tibet.

* * *

Spre uimirea mea, detectivul făcu atunci un semn cabalistic cu un mic obiect roșu pe o stâncă și începu să rostească vorbe neînțelese, pe mormăite. Apoi, se adresă tibetanilor, arătându-le semnul.

— Acest **rungpo** ne va feri de diavoli...

Am aflat mai târziu că **rungpo** se numește un semn magic, care apără de spirite rele. Gex învăță pe pelerini formele, cu ajutorul cărora se pot apăra de diavoli, și le spuse::

— Trebue să așteptăm aci pe **pano**, nu trebue să-l părăsiți. Voi scoate diavolii din el, și zeii vor fi mulțumiți că va putea să-și continue pelerinajul, împreună cu voi.

In fine, nefericitul **pano** sosi. Era un tânăr slab, în zdrențe, cu picioarele goale umflate de mers, pline de sânge, cu ochii aprinși în fundul capului, exprimând o durere intensă. Avea probabil friguri, căci gemea și striga vorbe fără șir. La apropierea lui, pelerinii se retraseră, cu teamă.

Faptul că acest bolnav delira, îi făcuse desigur să creadă că băiatul era posedat de diavoli. Se vedea însă că tânărul pelerin era extenuat de oboseală. El își da seama instinctiv poate, că dacă nu se va târî după ceilalți, va fi părăsit de ei în munți, unde va pieri de frig și boală. Și încordându-și cele din urmă puteri, mergea cum putea după grupul său. Era o scenă care ne impresionă foarte puternic.

Vă închipuiți ce înapoiați erau acești pelerini, cari părăsiau în văgăunile sălbatice ale Himalayei, pe tovarășul lor răpus de oboseală...

Când ajunse lângă noi, sărmanul bolnav se prăbuși la picioarele noastre, gemând; ușoare convulsii îi înfiorau tot trupul...

Gex se apropie de bolnav, îngenunchiă lângă el...

Atunci o fată din grupul pelerinilor înaintă un pas și spuse detectivului:

— O, **lama**, acest **pano** e fratele meu... Dacă isbutești să scoți spiritele rele din el și să-l faci om ca toți oamenii, îți voi da tot ce am: vestmintele, **tsampa** (făina), trupul și viața mea....

— Lha gyalo! De Tamtché pham! *) strigă deodată Gex, ridicând brațele spre cer... Priviți, pelerini, minunea care s'a înfăptuit.

Atunci, pelerinii, Ana și cu mine, ne apropiarăm de bolnav. Pe fruntea lui apăruse acelaș **sungpo**, acelaș semn cabalistic, pe care Gex îl desenase pe stâncă, afirmând pelerinilor că e un semn ce apără de diavoli.

Iar de pe stâncă semnul dispăruse!...

— Vedeți, se adresă Gex tibetanilor, zeii au mutat semnul sfânt de pe stâncă, pe fruntea acestui **pano**, ca să alunge diavolii din el!...

*) Zeii triumfă, diavolii sunt învinși!

Mare scamator acest Gex!...

Ințelesesem îndată, că profitase de o clipă când atenția tuturor era îndreptată spre sora bolnavului, ca să facă pe fruntea acestuia semnul magic. Tot el desigur, ștersese semnul de pe stâncă, fără să fie văzut.

In timp ce pelerinii se aplecaseră asupra bolnavului, Gex întinse Anei Sethland micul creion roșu, cu care făcuse semnele magice, șoptindu-i:

— Iată, Ana, rujul tău de buze, care și-a terminat misiunea lui divină...

Am constatat cu această ocazie, că tibetanii sunt foarte superstițioși și naivi în chestiuni de credință și că Ana Sethland tot cochetă rămăsese, luându-și rujul de buze, până și în aceste meleaguri sălbatice. Ca să nu fie tentată să-l întrebuințeze, ceeace ar fi putut să pară suspect tibetanilor, Gex i-l confiscase și făcuse cu el semnele magice, în care pelerinii aveau o încredere atât de oarbă.

Detectivul dădu bolnavului chinină și antipirină, și febra sa scăzu repede, încetând să delireze. Acest fapt umplu de bucurie și admirație pe tibetani. „Lama“ Gex reușise să scoată diavolii din sărmanul **pano**! El începu să rostească noui formule magice și recomandă pelerinilor să maseze picioarele bolnavului, dându-i să bea ceai fierbinte.

Sora acestuia îngenunchiă și sărută halatul lui Gex:

— O, lama, sunt a ta, cu tot ce-mi aparține mie!..... Spune-mi, lama, ce trebue să fac de acum. Spune-mi un **mo...**

„Mo” înseamnă o devinațiune, sentința unui ghicitor, ceeace prescrie un **lama nagspa**, pentru purtarea în viitor.

Gex, cu gesturi cabalistice, dând ochii peste cap și invocând o divinitate invizibilă, cu formule neînțelese, părea un oracol viu. El rosti sentențios:

— Femee, zeii vor să rămâneți aci câteva zile, cu **pano**; trebue să-i frecați picioarele, rostind **ugags** (formule magice) și dându-i să bea ceai cu prafurile ce-ți voi da. După ce toți diavolii vor eși din el, veți continua pelerinajul, luându-l cu voi, până la Lhassa și de acolo la mânăstirea Kar-Gompa...

Așa dar, Gex Trevor dădea întâlnire acestor pelerini la mânăstirea unde banditul Wampoo ascunsese pe Lydia, întru salvarea căreia pornisem.

După ce ne luarăm rămas bun de la pelerini, cari ne urară: Kale peb“, adică drum ușor, Gex îmi spuse:

— Sora bolnavului mi s'a părut hotărîtă să-mi fie foarte recunoscătoare. Nu e rău să avem poate sprijinul acestor pelerini, la Kar-Gompa, unde vom da lupta cu Wampoo.

Ana Sethland însă nu părea tocmai încântată de această întâlnire. Era oare geloasă?...

PARTEA VI *)

Monștrii de pe Himalaia

CAPITOLUL XXXI

„Lama” Gex Trevor face minuni!

Ne continuam, Ana Sethland, Gex Trevor și cu mine, deghizați în pelerini cerșetori, drumul spre culmile Himalaei, ca să trecem spre Lhassa și de-acolo la cuibul banditului Wampoo.

Mergeam mai ales noaptea, ferindu-ne de oameni.

Ocolirăm satul Lhakangra, în jurul căruia întâlnirăm procesiuni întregi de pelerini. Am poposit la marginea satului. Cârciumile erau pline de pelerini, deoarece Gex alesese pentru expediția noastră, vremea marelui pelerinaj spre Lhassa, cu ocazia sărbătorilor budiste.

Trecusem de mult de hotarul zonei interzise, și pătrunsesem destul de adânc în interiorul acestei zone, în care streinii nu au voie să intre, fără formalități complicate, și autorizații, care, de altfel, nu se eliberează aproape niciodată. Trebuia deci să ne ferim nu numai de Wampoo și de oamenii săi, cari, bănuind poate că ne-am deghizat în pelerini, cutreerau trecătorile spre Lhassa, dar și de curiozitatea extraordinară a băștinașilor. Locuitorii, de îndată ce bănuesc că a pătruns un strein în regiunea sfântă, îl denunță autorităților și respectivul e condus în afară de hotarele zonei interzise.

Or, pe când extenuați, dormiam la marginea satului, m'am trezit din somn, sguduit de umăr. Un om era aplecat asupra mea și mă întreba ceva, fără ca eu să pot pricepe o iotă din ceeace-mi spunea. Situație penibilă: eram deghizat în pelerin chinez, și nu știam chinezește! Ce putea oare să pară mai suspect decât aceasta, bănuitorilor tibetani.

(Va urma).

*) Partea aceasta este compusă dintr'o aventură de sine stătătoare, care poate fi citită și de cei ce nu cunosc părțile apărute până acum.

DE VORBA CU CITITORII

Margop. — John Rockefeller primește corespondență... în toate limbile. Nu ți-aș putea preciza însă dacă răspunde în vre-una. Adresa nu i-o cunosc... pentru că n'a făcut nici teatru nici cinema până acum...

Liane Delas. — Și totuș, ar trebui să mă conving, mai înainte de a mă pronunța.

Willy. — John Gilbert și Nils Asther sunt doi actori pierduți — cred — pentru filmul vorbitor. Cel puțin la noi nu vor mai veni deocamdată filme cu ei. Pentru Billie Dove adresează corespondența prin „The Standard Casting Directory", 616, Taft Building, Hollywood, Cal. U. S. A.

J. M. P.-Blaj. — Moșia pe care statul român o oferise generalului Berthelot a fost donată prin testament Academiei Române. 2. Cum? Prietenul d-tale nu poate dormi din cauza unei fete?... Trist!... Am cunoscut cazuri când bărbații dorm cu o poftă extraordinară drept consecință c'au cunoscut... o fată. În orice caz spune-i prietenului d-tale că e timid. 3. Ei și ce vreți să fac eu, dacă directorul liceului nu vă dă voie să jucați foot-ball? Probabil că sunteți cam în urmă cu lecțiile și are omul dreptate să vă pedepsească. Altfel n'aș vedea dece s'ar opune?...

Nadia. — Da. Ai perfectă dreptate. Lew Ayeres este eroul principal din filmul „Nimic nou pe frontul de Vest". 2. Actorul despre care-mi vorbești are 29 ani. Scrie-i la Fox Studios, Hollywood, Cal. U. S. A. în limba engleză.

I. Nitoiu. — Partenera lui John Gilbert în filmul „Cazacii" a fost Renée Adorée.

Miosotis. — Nu știu din ce motive actorii noștri refuză să-și publice adresele particulare. Deaceea te sfătuesc să scrii acestora la Sindicatul artiștilor dramatici din str. Brezoianu, care va face să le parvină orice corespondență.

Maciste II. — Actrița aceea are 28 ani. Scrie-i la Fox-Film Studio, Hollywood, Cal. U. S. A.

Liane-R. V. — E foarte verosimilă știrea aceea, deoarece la Palm Beach și pe multe alte plaje americane, sezonul băilor e în toi. Vedetele, firește, își iau vacanța — o vacanță binemeritată, după atâtea luni de muncă intensă, sub focul reflectoarelor — și merg să se recreieze la mare, în aer curat. Iată spre exemplu, o fotografie recentă, luată pe una din plajele americane.

Toate acestea sunt actrițe cunoscute, care-și petrec vilegiatura...

Faus Câmpulungul. — Pentru grafologie adresează-te nouă, peste puțin timp. 2. Barnoschi a scos, zilele trecute un nou volum, al cărui titlu îl țin însă sub tăcere, pentru că nu vreau să fac reclamă editurii. Cere-l totuș la orice librărie și-l vei avea. 3. Ce-a destăinuit secretara Clarei Bow?... Lucruri grozave! printre altele a dat în vileag faptul că în fiecare seară roșcata dela Hollywood obicinuește să bea un kg de ulei de rapiță... Așa, din capriciu... 4. Harry Piel turnează mereu... și-ți dorește sănătate. 5. Harry Liedtke, idem... Te-aș ruga însă, pe viitor să fii mai modest la această rubrică, unde mai sunt și alții!...

Vali. — Ei, uite, dac'ași ști cât de puțin m'a pasionat povestea aceea cu verișoara d-tale!.... Ce-mi pasă mie să aflu cum s'au cunoscut, cum s'au întâlnit, cum s'au iubit, cum s'au mințit și-așa mai departe? Vali dragă, constat că începi să nu mai fi serioasă și îmi pare destul de rău!.. Haide, scrie-mi lucruri mai bine judecate!...

Nori. — Willy Forst debutase cu mult mai înainte pe scenele teatrelor. S'a lansat în cinematograf cu filmele „Atlantic" și „Două inimi într'un vals". Scrie-i prin „Film Führer", Berlin SW. 68, Friedrichstrasse 217, utilizând germana.

Raymonda. — Regret foarte mult că nu posed deocamdată nici o fotografie din trecutul faimoasei Greta Garbo. Îți promit însă toate intervențiile posibile, ca s'o capăt și-atunci mă voi grăbi să-ți satisfac dorința.

La poupée du diable. — Pe toți dracii din infern, ești prima femeie care m'ai scos din minți... Am înebunit... până am dedus ce vrei de mine... Scrie-i lui Charles Rogers la Paramount Studios, Hollywood, Cal. U. S. A. în limba engleză sau franceză.

Nini. — Charles Farrell s'a căsătorit, așa din glumă — cum spui d-ta — dar s'a căsătorit legitim. Ce e fericita?... Virginia Valli.... Turnează pentru Fox și vei avea ocazia să-l revezi în curând, alături de partenera — și fosta lui iubită — Janet Gaynor.

Carol-Ploești. — Sunt mâhnit până la lacrimi, îmi pare rău din suflet... dar nu mă pricep decât la lucruri din domeniul artistic și — cel mult — sentimental...

Victor-Plicul Galben. — Nici o condiție specială. Intr'o legiune străină te poți înscrie oricând, totuș eu nu te sfătuesc s'o faci. Ascultă-mi sfatul și poate că-mi vei da dreptul cândva... Informațiuni detaliate poți căpăta de la Legația țării respective.

Lăcrămioara. — Am impresia că mintea d-tale valsează în ritmul nourilor.

Un viitor boxeur. — Adresa lui Al. Capone?... Hm! Deocamdată la închisoarea centrală din Chicago. Regele contrabandiștilor a fost condamnat la șase luni... Ciudat însă, nu care cumva vrei să te faci bandit?... Frumoasă carieră! Nu pot decât să-ți urez succes și... la mai mare!

Nazimova-Tirenze. — Mulțumiri!...

D-ra V. R. — Nancy Caroll turnează pentru Paramount, unde primește și corespondența. Da de unde?... S'a născut stea de cinema. Moașa încă s'a și speriat și a rupt-o la fugă, când a văzut-o că merge direct la oglindă și începe să se machieze... 2. Emil Jannings turnează tot pentru Paramount deocamdată?... Știu eu! I-ai scris ceva?... 4. Da.... Mulțumiri pentru felicitări!

Remus David. — Ascultă, măi piciule, ce crezi tu că e cinematograful, un fel de croitorie care se învață cu meșterul?... Eu îți spun să rămâi acolo, la meseria ta, dacă nu cumva ți să mori de foame prin străinătate.

Milady. — Pat și Patachon sunt de origină daneză. Au debutat în cinematograf acum 6—7 ani... Ca să fiu sincer, mie îmi place mai mult Patachon. 2. Stan și Bran sunt americani.

Trei admiratoare ale Gretei. — Brânză bună în burduf de câine...

Licențiată-Dorohoi. — Are și un pic de adevăr acel scandal, dar a fost mult exagerat și de fantazia raporterilor. 2. Ceva din intimitățile lui Ivan Petrovich?... Nu ți-ar putea spune de cât o prietenă a lui... intimă. 3. S'a pierdut negura vremilor. 4. Deocamdată nu e măritată și tot... filmează.

Berlin W 57. — Nu v'aș putea da o informație precisă. Adresați-vă la o agenție care aduce jurnale de modă în România.

M. Munteanu.— Filmul acela a fost bun. Interpreții însă au lăsat de dorit.

Lil Dag. Iași. — Lil Dagover s'a născut la Java. E căsătorită. Scrie-i prin „Film Führer, Berlin S. W. 68, Friedrichstrasse 217, în limba germană sau franceză.

Anna Ciang Fu. — Concursurile noastre sunt pentru toate categoriile sociale, dudue și mă întreb de unde ai putut să faci deducția că le protejăm pe cele bogate? Ce idee! Dacă ești atât de frumoasă, dece nu te-ai prezentat la concurs? Așteptai poate invitație specială?... Așa suntem noi, rumânii, pretențioși; așteptăm să fim invitați cu muzica militară, drapel și compania de onoare...

Gianina Tr. Ungureanu. — Rubrica aceasta este deschisă în mod gratuit tuturor cititorilor revistei noastre. 2. Richard Tauber primește corespondența la Odeonwerke, Berlin.

A. N. Petroff. — Adresați-vă ziarului „Dimineața", care vă poate da răspunsul dorit.

Un provincial. — Interesează-te și d-ta la Banca Națională din localitate. După câte știu eu, aceste bancnote au fost scoase definitiv din circulație. Da. Și pentru motocicletă se cere permis de conducere. Se poate obține dela prefectura de poliție, serviciul circulației.

Cpt. Filip. — Pentru Gary Cooper adresați la Paramount studios, Hollywood, Cal. U. S. A. utilizând textul englez convențional, pe care l-am publicat într'unul din numerele trecute ale revistei noastre.

Michele. — Un simplu svon. Joan Crawford și Douglas Fairbanks nici nu s'au gândit la divorț. Dealtfel am precizat la timp aceasta.

M. B.-București. — Dacă ai doi frați în serviciul acelui milionar, ești mai îndreptățit decât mine să-i cunoști adresa. Eu cred însă, că vrei să-l tapezi de ceva parale și nu-ți dau această adresă. Nu de alta dar mi-e milă de banii pe care i-ai da pe mărci...

Sinelle. — Filmul „Parada Frumuseții" va fi prezentat în curând. E adevărat: în cele din urmă timpul nu mi-a mai permis să mă ocup personal de acel film, care a fost încredințat unor specialiști din țară, dela scenariu până la regie și decupaj. Desigur însă că se prepară surprize frumoase publicului, în acest film.

Ninette.— O confuzie. Eu nu redactez corespondența cu cititorii, decât în „Realitatea". Și nu utilizez niciodată alt pseudonim la această rubrică, ai cuvântul meu de onoare! 2. Nici vorbă, Greta Garbo va mai apare în alte trei filme vorbitoare care sunt aproape terminate și care vor fi prezentate în curând pe ecranele noastre.

Lică Senior. — Du-te la mănăstire, june fără minte!...

J. de S.

Vin Vulturii

— „Totuş cred că apa aceea s'ar fi putut bea", spuse Klausner cu încăpăţânare.

Burul săltă în şea.

— „Am fi zăcut acum morţi în nisip. Era un isvor cu apă otrăvită".

— „Nu poţi fi sigur. Apa era foarte clară".

— „Dar n'ai observat că nu era nici o urmă de animal sălbatec în jurul isvorului, şi că la mirosul apei caii s'au dat înapoi îngroziţi?..."

Vocea lui Boomjens era răguşită, ochii îi erau roşii, aprinşi de căldură.

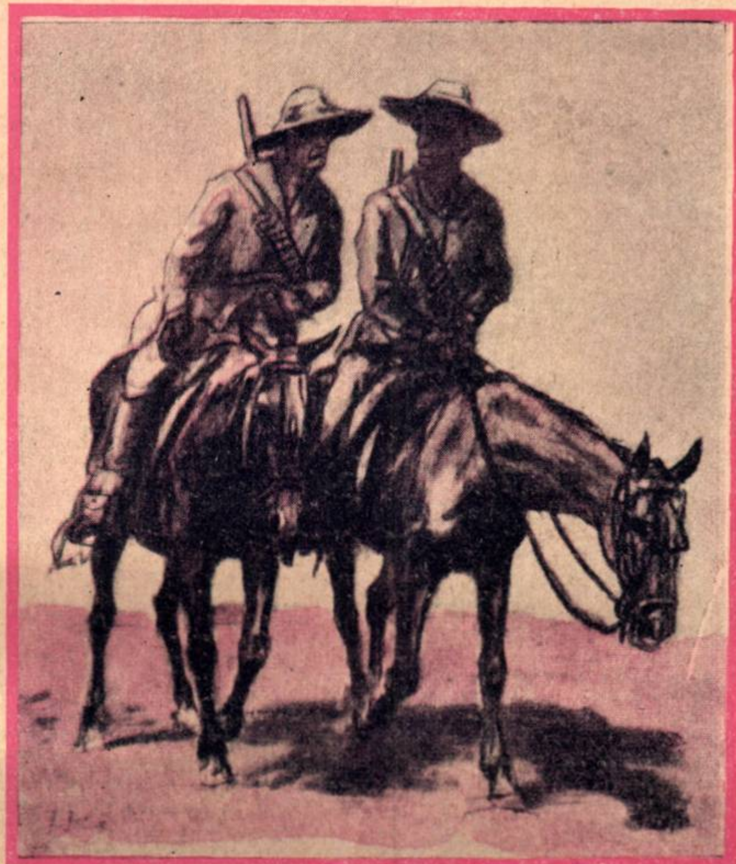
Şi Klausner era sălbatec şi iritat din cauza setei şi ochii săi priviau duşmănoşi şi desamăgiţi, pe întinsul de nisip. Grupul pomilor albaştri... dacă ar fi apă acolo...!! In cazul ăsta însă, ar sbura în jurul lor porumbei şi s'ar găsi antilope în apropiere. Nimic însă nu ieşia din tufele mici de iarbă, ce se întrezăriau ici, colo, între dune. Şi caii lor, mergeau în pas regulat, nu dilatau însă nările, cum fac deobiceiu când simt apă.

Căldura îl gâtuia aproape. Razele soarelui nemilos nu lămuria conturul ţinutului, ci îl învelia într'o ceaţă arzătoare. Sau erau de vină ochii, cari le ieşiau aproape din cap, din cauza căldurii?

In stânga, într'un val de nisip, era o tufă de spini. Să fie oare apă acolo? La dracu, cât de adânc puteau pătrunde rădăcinile tufei, ca să găsească umezeală în acest nisip arzător? Klausner fu din nou cuprins de furie.

— „Va să zică, noi călărim fără nici o ţintă, în această ţară blestemată a setei; — să încercăm a săpa, pentru ca să găsim apă, atât cât mai avem putere!"

Burul ridică fruntea.

— „Puteam controla totuş, dacă apa era bună de băut.

— „Aci apă? Dacă am săpa la zece picioare adâncime, poate că am reuşi să găsim abia puţin nisip umed. La primul isvor secat însă, vom săpa".

— „Da, dar când vom găsi unul?"

— „Poate azi, poate mâine".

— „Mâine?! Burduful nostru de apă e gol de eri. Până la noapte, ori pierdem caii, ori murim noi".

— „Nu ne prăpădim atât de repede. N'avem încă nici un semn".

— „Ce semn? Când simţi setea uscându-ţi gâtul nu-i deajuns?"

— „Kalahari ne vor spune când trebue să murim".

— „Să-i ia dracul pe Kalahari!... De ce te-ai îndreptat spre Nord, când ştiai prea bine ce secetă a fost în ultima vreme pe aici?"

Boomjens făcu o grimasă groaznică.

— „Ai uitat cele două săgeţi încrucişate, pe care ni le-au înfipt în focul lagărului nostru? O singură dată te avertizează Kalahari, invitându-te să părăseşti locurile lor de vânătoare. Pe urmă nu mai scapi de săgeţile lor otrăvite".

— „Să te laşi vânat de piticii galbeni, când eşti aproape mort de sete..." mormăi Klausner.

Jos: Burul înfipse pintenii în burta calului şi o porni în goană peste nisipul înfierbântat, cravaşând cu ultimile puteri animalul...

Deasupra lor rotiau trei vulturi...

— „In felul acesta l-am văzut murind pe bătrânul Snijders; cu toate că nici n'au auzit şuerul săgeţii, ea l-a lovit în şold. Bătrânul şi-a tăiat o palmă de piele cu carne cu tot, în locul în care a pătruns săgeata, dar era prea târziu. Otrava intrase în sânge.

Era imposibil să mai mâne caii în galop. După ce mergeau puţină vreme în trap, pasul lor devenia leneş, obosit, şi capul le atârna greoiu în jos din pricina lipsei de apă. Privirea celor doi bărbaţi era ca acoperită de un văl şi cu mare greutate căutau pe jos urme, care să ducă la un isvor.

Cum ajungeau la câte un pom îl scuturau, cu speranţa că au mai rămas ceva picături de apă în scorburile lui, din timpul ploii, dar totul era în zadar: apa dispăruse cum dispare roua dimineţii, la primele raze ale soarelui.

Deodată Klausner, strângând buzele de furie, murmură:

— „Niciodată în viaţa mea nu mă mai hazardez la o astfel de călătorie, în Februarie".

Boomjens nu-i răspunse. Lovia însă mereu patul puştii sale, de trunchiul arborilor pe lângă cari treceau. Deodată se opri, işi privi tovarăşul cu pupilele dilatate şi blestemă.

— „Dracii, dracii! Asta au vrut, să ne trimeată în acest pustiu unde vom muri desigur de sete. Au fost mai siguri că vom muri aci, decât de săgeţile lor otrăvite". Dădu pinteni calului; în acelaş timp murmură mai mult în sine:

— „Nici acum nu e totul pierdut, din cauză că nu e nici un semn care să ne dovedească, că se apropie sfârşitul nostru!"

Trecură iar pe lângă tufe de spini: Pământul era aci atât de uscat, încât după aparenţă puteai fi sigur că nu găseşti o picătură de apă.

Caii deveniră nerăbdători, o porniră într'un trap nebun. Nu se îndreptau însă spre o ţintă anumită; părea mai mult că vor să scape de ceva. Poate că în tufiş erau ascunşi lei. Cei doi bărbaţi însă nu se înfricoşau de o astfel de luptă.

Klausner urmări privirea calului său care se uita fără încetare spre cer. El întrebă apoi:

— „Caii se sperie de vulturi?"

— „Vulturi — unde?" întrebă burul înfricoşat.

— „Deasupra capului nostru".

Burul puse mâna streaşină la ochi şi privi în sus înspre cerul încins de căldură. Buza de jos îi căzu, în semn de desamăgire; mâna cu care ţinea hăţurile se crispă şi o ridică în dreptul inimii. Apoi se întoarse spre tovarăşul său, înmărmurit de groază:

— „Acesta e semnul — vom muri de sete!"

Klausner nu înţelese.

— „Ce legătură au vulturii, cu setea noastră?"

— „Vin, pentrucă trebue să murim!"

— „Ah, prostii", mormăi neamţul.

Burul continuă cu vocea-i răguşită:

— „Ei prevestesc moartea noastră. Atât timp cât mai trăim, ei nu ne părăsesc".

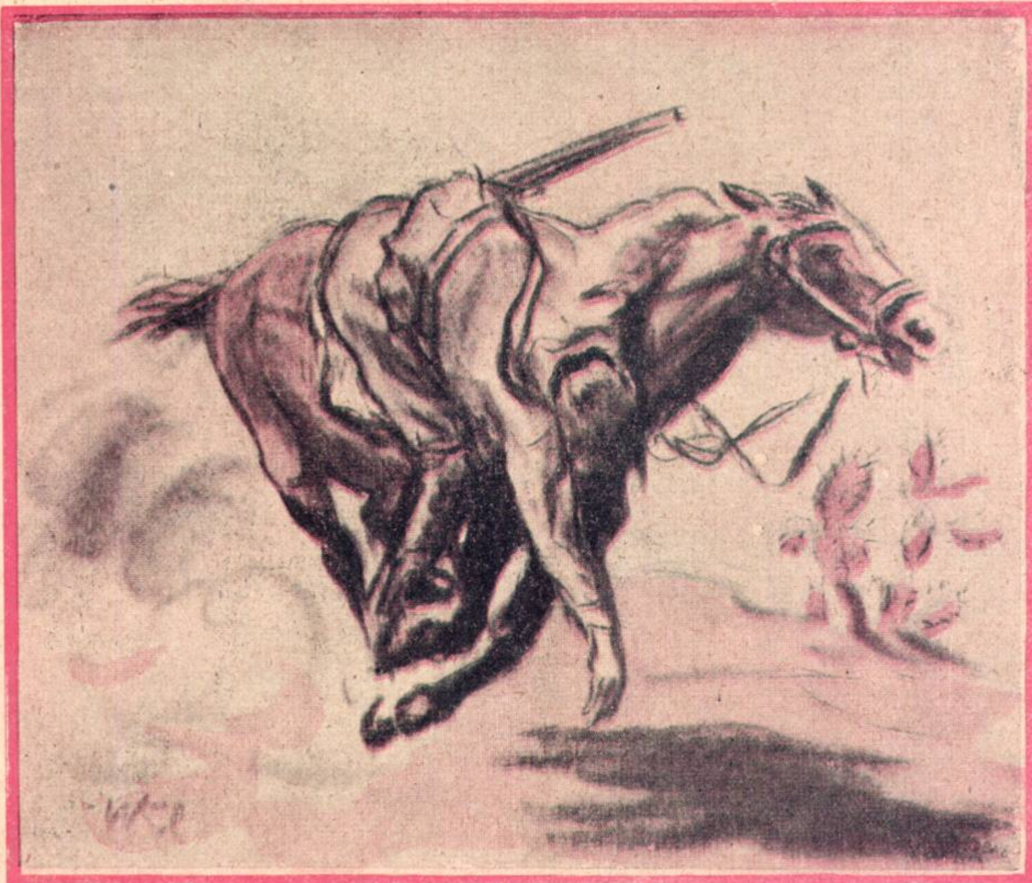
— „Ah, ce prostie! sunt vulturii obişnuiţi ai deşerturilor, cari însoţesc orice vânător sau caravană, ca să poată apoi devora rămăşiţele vânatului".

— „Te 'nşeli, nu sunt vulturi din cari crezi tu. Sunt vulturii răsboinici cari nu mănâncă cadavre, dar care atacă omul în agonie".

— „La dracu! Şedem doar încă pe caii noştri!"

— „Dar trebue să murim. Vulturii prevăd moartea noastră; deaceea au venit".

Klausner simţi un fior şi se uită speriat la tovarăşul său, apoi privi în sus. Erau trei vulturi mari cari plutiau în cercuri mari. Doi

Goana durase poate câteva ore, poate câteva minute. Klausner căzuse aproape din şea...

dintre ei plutiau sus de tot, al treilea ceva mai jos, aşa încât i se puteau vedea penele albe de pe piept. Şi acest vultur sbura drept deasupra capului lor. Deodată mişcă aripile şi începu să coboare Când ajunse la vre-o câteva sute de metri, se pregăti să urce.

Klausner ridică puşca şi încercă să-l nimerească. Mâna îi tremura şi privirile îi fură orbite de razele puternice ale soarelui.

— „Lasă! pe tine te mai nimeresc eu şi atunci ne veţi lăsa în pace!" isbucni el cu vocea stinsă.

Deodată se speriă. Burul dăduse pinteni calului şi alerga ca gonit de furii.

Germanul încercă să-l ajungă:

— „Setea i-a luat minţile!" se gândi el plin de regret. Dacă nu mai e în stare să cunoască direcţia, sunt şi eu pierdut.

La orizont se vedeau pomi. Cu greu putea germanul să-şi urmărească tovarăşul, căci acesta dispărea foarte des în dosul arborilor. Cum putea să mai galopeze calul său atât de sprinten? se gândia el mirat... Intre timp îl ajunse şi auzia cum burul înjura calul şi-l lovia cu cravaşa. Pe Klausner îl prinse frica. O să-şi omoare calul!

Vulturii aşteptau...

Când îl ajunse însfârşit, calul încetini mersul. Burul căzu fără puteri în şea şi părea că nici nu-şi observă tovarăşul.

Klausner uită şi de sete şi de desamăgire; căuta să-şi readucă tovarăşul în simţiri şi să-l convingă că trebue să ajungă la destinaţie. El se strădui să-şi revină şi se adresă burului, cu vocea plină de curaj:

— „Ascultă, Boomjens, cred că vulturii nu ne-au ţintit pe noi. Poate caii, în a căror înfăţişare se cunoaşte suferinţa. Nu trebue să crezi totul ce spun sălbatecii din tufişuri. Aceştia vor numai să ne sperie pe noi, albii, ca să nu intrăm în pustiu, să le luăm vânatul. Să vezi că imediat ce voi trage cu carabina în vulturi, îşi vor lua sborul!" Se opri, spre a împuşca pe unul din vulturi. Dar calul său tremura; trebui să coboare din şea.

Vulturii coborau din ce în ce şi descriau de-asupra lor cercuri perfecte. A împuşca drept de-asupra capului, era foarte greu; carabina îi oscila în mâini, aşa că nu era în stare să ţintească. Vulturii se cam depărtară la sgomotul împuşcăturii, dar revenină imediat. Se părea că voiau să strângă prin sborul lor, un laţ în jurul călăreţilor.

Klausner era din ce în ce mai îngrozit. Se urcă din nou în şea, spre a-şi urma camaradul.

Făcu o sforţare ca să-şi revină.

— „Nu trebue să te gândeşti la vulturi, Boomjens", începu el. — „Bine, e adevărat că stăm cam prost. Dar un rău mai mare nu ne pot face ei. Nu ne vom lăsa doară mâncaţi de vii! Nu trebue să pierdem răbdarea şi mai ales trebue să sperăm! Intoarce-te! Tu cunoşti deşertul mai bine decât mine; ai găsit şi altădată locuri cu apă, şi ţi-ai salvat tovarăşii. Intoarce-te! Nu sta atât de nemişcat şi trist în şea!"

Incepu să strige:

— „La dracu, vino-ţi în fire!"

Intinse mâna şi-şi atinse tovarăşul pe umăr. Acesta era mut şi fără curaj. Klausner se indignă; era atât de furios, încât ar fi vrut să-şi bată prietenul. Ar fi făcut orice numai să-l facă din nou să vorbească.

Nici el nu mai avea putere; îi trebuiau sforţări, ca să se menţină în şea. Desiluzionat privi în sus, spre vulturi. Aceştia nu voiau să-i părăsească; din contra, sburau par'că din ce în ce mai jos. Simţia că şi dânsul va trebui să cadă prada neurasteniei, dacă mai privia în sus.

Razele soarelui slăbiră. Nu mai lipsia mult până la venirea nopţii — trebuiau să-şi caute un adăpost. El trebuia să meargă înainte, căci numai în felul acesta calul lui Boomjens — care era extenuat, l-ar fi urmat. Zări însfârşit în depărtare un grup de arbori, cari puteau servi drept culcuş.

Klausner mergea înainte. Intinsul de nisip se colora într'un mauve închis. Tufe de spini, răsleţe, arbuştii risipiţi printre dunele de nisip, păreau stafii care îşi aruncau umbrele în lumina inserării. Ţinutul părea mai ars şi mai pustiu decât în timpul zilei. Setea lui Klausner creştea din ce în ce. In capul său, în urechi, ciocănia cu putere sângele aprins; tablouri înfricoşetoare îi apăreau înaintea ochilor, voia să strige, dar din gâtul lui nu eşi decât un geamăt surd.

Ca o lovitură de pumnal îl străpunse strigătul lui Boomjens pe care-l auzi în spatele lui:

— „Vulturii! Vulturii!" La început nu înţelese strigătul camaradului său, dar apoi îl văzu pornind din nou în goană pe calul său, pe care-l biciuia fără milă. Desigur că innebunise de tot. Se întoarse mecanic şi începu să gonească după camaradul său. Cu toate că ştia că se ducea spre o moarte sigură, urmă îndemnul conştiinţei sale, care-i dicta să nu-l părăsească pe celălalt în momente grele. Dar calul său nu putea să se ţină după cel al burului, care era mai puternic şi mai iute, alerga obosit pe urmele lui. Distanţa între ei deveni din ce în ce mai mare.

Klausner observă deodată că vulturii porniseră înainte, plutind deasupra locului unde trebuia să se găsească Boomjens. Probabil că un lucru neobicinuit îi scosese din apatia lor, deoarece sburau deasupra acestui loc, scoţând ţipete înfricoşătoare, bătând puternic din aripi şi lovindu-se cu ciocurile. Unul din ei căzu de câteva ori, ridicându-se apoi în spirală. Apoi una din păsări se înapoiă spre el şi-l însoţi o bucată de vreme, pentru ca apoi să-l părăsească şi să se alăture celorlalţi doi.

Vulturii nu mai scoteau nici un strigăt şi tocmai această urmărire mută, părea însetatului cu atât mai îngrozitoare. O desnădejde mare puse stăpânire pe el, pentru că nu-şi putea ajunge tovarăşul, spre a-l apăra de eventuale atacuri ale urmăritorilor. Dar soarele apusese. Umbrele se lăsară repede. Vulturi.

...se 'ntinse de-asupra apei şi bău mult, mult...

aproape nu se mai vedeau, până ce la un moment dat se auziră țipetele lor de triumf.

Atunci Klausner își adună ultimele puteri; porni în goană cu calul său, pentru a veni în ajutorul camaradului. Dar noaptea căzuse deacum, calul găsia drumul numai cu mare greutate, până ce se opri brusc. Imprejur domnia o liniște de moarte. Pe Klausner îl părăsiră puterea și curajul. Cu mare greutate se ținea în șea, întins cu bustul pe gâtul calului și când acesta porni din nou, germanul își pierduse aproape cunoștința.

Calul mergea la pas. Călărețul se simți cuprins de un leșin; mâinile sale se cramponaseră însă în hățuri, așa că era ținut bine pe cal.

Odată se trezi; a auzit animalul sforâind.... apoi nechezând și mersul îi deveni din ce în ce mai repede.

Călărețul simția că armăsarul sbura pur și simplu. Instinctiv se prinse mai bine în șea. Aerul răcoros al nopții, care-l impresura, nu-l lăsă să cadă din nou într'un leșin complet. Poate că alergau de ore, poate de minute, el nu știa, căci își pierduse simțurile, numai câte un hop mai greu pe care-l trecea calul, îi reda cunoștința.

Inc'odată se trezi din leșin și auzi mârâitul supărat al unui leu, care se depărtă în goană. Klausner voi să se îndrepte în șea, căci calul cobora tocmai o pantă, dar își pierdu echilibrul și căzu peste capul animalului.

Un ce nedefinit se întinse plecând asupra lui, răcoarea îl împresură, respirația i se opri, deschise gura mare pentru a răsufla, dar simți cum i se umple de apă.

Cunoștința îi reveni pe moment, simți că era în apă, se ridică, auzind cum sorbia calul apa; se plecă și el deasupra luciului, bău cu sete și apoi eși.

Zăcea pe pământul uscat, și-și vedea calul sforâind de mulțumire, apoi animalul se întinse lângă el. Klausner era scuturat de febră. Mereu își pierdea cunoștința; se rezemase de cal, a cărui răsuflare îl legăna ca valurile mării.

Când deschise din nou ochii, răsărise o lună târzie, deasupra orizontului negru, risipind pe întinsul de nisip umbrele fantomatice ale arbuștilor și ale tufișelor. Astrul nopții se oglindia în apa tremurândă a izvorului. Ori cât se simția de slab, Klausner se târî până la marginea apei, se plecă deasupra ei și bău, bău, până simți că nu trebuia să mai bea, căci un văl îi acoperia ochii.

A doua zi de dimineață, germanul se ridică odihnit. Natura lui puternică învinsese. Calul păștea în apropiere, o iarbă arsă de soare, uscată. Călătorul făcu puțin foc, fierbând puțină carne și porumb. Dădu și calului câțiva pumni de porumb și acesta necheză mulțumit.

Apoi, după ce-și strânse lagărul, Klausner își umplu burdufurile cu apă și porni în căutarea tovarășului său, care nu putea fi departe de locul unde poposise el. Pe de altă parte nu voia să se depărteze de izvor, căci desigur că pe aci, trebuia să treacă vreo caravană, căreia atașându-se ar fi putut ajunge din nou între oameni.

Intr'adevăr găsi urmele calului lui Boomjens și le urmări până în dreptul unui tufiș uriaș, unde din cauza pământului arid, se pierdură. Klausner înconjură călare tufișul, apoi pătrunse în el, căutându-și în zadar tovarășul. In tufiș, dădu însă peste o serie întreagă de cetățui conice, ale termitelor ,teribilele furnici africane. Dar nu găsi nici urma lui Boomjens, și nici a calului său. Dispăruse în acest tufiș. De cealaltă parte a tufișului nu exista nici o urmă că ar fi părăsit tufișul călare sau pe jos. Și după căutări zadarnice de ore întregi. Klausner părăsi locul, înapoiându-se la isvor.

Peste două zile, o caravană trecu pe acolo și atașându-se ei, ajunse la Kokahu-Pits, care nu era departe de acolo.

Și până astăzi mai dăinuie în mintea lui întrebarea, dacă burul și calul său au fost luați în ghiare de vulturi și duși spre cuiburile lor din munți, sau dacă fuseseră devorați de termite.

In românește de C. B.

CAESAR

(Urmare din pag. 3-a)

— „La magazinul Doolittle & Comp."

— „Și cum te numești?"

— „Cezar Smith".

— „Cezar", zise celălalt, „un nume frumos; îmi inspiră încredere. Numele meu e Bulwark.

— „Dela „Universal-Auto?" întrebă Cezar, căci numele lui Bulwark îl cunoșteau și copiii."

— „Da", răspunse el. „Dacă nu ești mulțumit de actualul d-tale post, aș fi încântat să te primesc în serviciul meu. Pot găsi oricând de lucru pentru un tânăr care știe cum să se poarte în anumite momente. Un bărbat curagios se poate baza oricând pe ajutorul meu".

Ochii lui Cezar străluciră de fericire. „Așa dar poate, cel puțin, secretar" se gândi el și se uită spre Elsa, care îl privia admirativ.

— „Nu-mi place să profit de o întâmplare", zise Cezar, „dar dacă totuș serviciile mele v'ar fi de folos, aș accepta cu drag o slujbă, care să-mi permită să mă căsătoresc.

Și în fața ochilor lui Rand, care în decursul întregului episod, nu s'a prea simțit bine, Cezar luă mâna Elsei între ale sale și ea nu și-o retrase...

...Cezar a trecut astfel Rubiconul!!!

Trad. de E. G.

„REALITATEA ILUSTRATĂ". — *Director* Nic. Constantin.

Redacția și Administrația: str. Const. Mille 7—9—11.

Prețul abonamentelor: *Un an lei 400; 6 luni lei 200; 3 luni lei 100. Pentru străinătate lei 500 anual.*

REALITATEA
ilustrată

PE CARE

...sau Greta Garbo dela „Metro-Goldwyn"? (Concurs dotat cu un premiu de 5000 lei)

Atelierele „Adeverul" S. A.

(Condițiunile în corpul revistei)

ANUL I. — Nr. 3. 23 APRILIE 1931

SUPLIMENT GRATUIT LA „REALITATEA ILUSTRATĂ".

reportaj

REVISTA FAPTELOR SENZAŢIONALE

AL. CAPONE

„ţarul" banditţilor din Chicago

FIȘE

Jack Spintecătorul

Sunt chestiuni cari — ca și sarmalele — pot fi încălzite a doua zi și chiar a treia zi, fără să-și piardă savoarea. Dimpotrivă devin mai picante. Drama dela Meyerling și Jack Spintecătorul, de pildă, țin până în ziua de azi repertoriul, fără să se invechească definitiv. Din când în când sunt scoase din lada de vechituri și renovate cu câte o descoperire nouă.

Dăunăzi, cotidianul englez „Daily Express" a publicat o mare senzație: Jack Spintecătorul, care a ucis 17 femei la Londra și care n'a fost nici odată descoperit, a fost, în sfârșit, identificat.

Faimosul spintecător a fost un chirurg celebru din Londra. Taina acestui personaj sinistru, — care a agitat, pe vremuri, lumea întreagă — a fost deslegată de rectorul Universității populare din Londra, Robert Lith, care a murit de curând. Acest Robert Lith avea darul de pătrundere a lucrurilor tainice.

Corespondentul din Londra al ziarului „Matin" a încercat să afle numele adevărat al lui „Jack Spintecătorul" dela fiica rectorului Universității populare, d-ra Eva Lith.

— Cunosc numele criminalului — a răspuns d-ra Eva Lith — dar nu pot să-l spun. Tatăl meu a promis, pe vremuri, reginei Victoria că nu va divulga nici odată acest nume. La Londra mai trăește familia doctorului din West-End, care a murit întrun spital de alienați. Ași provoca un scandal enorm, dacă n'ași păstra taina... Dovadă că tatăl meu a descoperit pe Jack Spintecătorul, e că a incasat premiul de 30.000 de lire sterline cari au fost promise pentru denunțarea fiorosului asasin.

D-ra Eva Lith a mai spus că tatăl ei era spiritist. Un spirit i-a divulgat numele lui Jack Spintecătorul sfătuindu-l să accepte deodată numai jumătate din suma premiului, iar cealaltă jumătate s'o încaseze în rate. Toți banii au fost întrebuințați în folosul Universității populare.

Față de celelalte versiuni cu privire la personalitatea criminalului, Robert Lith spunea: „Lasă-i să vorbească; cât timp trăesc, nu va afla nimeni adevărul".

— Dar ce-i cu mărturisirea doctorului argentinian Stanley? — a întrebat ziaristul. Se știe că dr. Stanley a mărturisit, pe patul de moarte, că el este Jack Spintecătorul. El ar fi spintecat pântecele femeilor de stradă, pe care le întâlnea în cartierul Whitechapel, fiind că o femeie din acest foburg l'a infectat pe fiul lui cu o boală incurabilă, care i-a pricinuit moartea.

— Mulți au crezut această versiune — a răspuns d-ra Eva Lith. Dar tatăl meu n'a crezut-o, fiindcă știa precis că Jack Spintecătorul a murit într'un ospiciu englez din Buenos-Aires.

Declarațiile d-rei Eva Lith sunt interesante, deși nu sunt tocmai convingătoare. De altfel nu avem nici o obligație să girăm spusele d-sale.

Pare totuși exact că Robert Lith a obținut premiul. Ori poliția engleză nu i-ar fi dat premiul numai în baza experiențelor sale spiritiste. Probabil că pe lângă divulgările spiritului indiscret, Robert Lith a dat și alte dovezi, mai palpabile. In cazul acesta, spiritul a jucat rolul unui paravan, în dosul căruia au rămas ascunși martorii reali cari nu doreau ca numele lor să fie amestecat într'o afacere prea scandaloasă....

Cecuri

Un proces interesant, care preocupă lumea financiară din Franța.

D-na Yvonne Negre, o femeie foarte bogată, a dat în judecată banca unde se află depusă averea — pentru că bancherul a refuzat să achite cecurile ei, scrise pe o simplă fițuică de hârtie. D-na Yvonne Negre susține că are dreptul să scrie cecuri pe o bucată de hârtie simplă și că banca nu are dreptul să refuze acceptarea acestor cecuri. De oarece administrația băncii a respins de trei ori cecurile, d-na Negre s'a adresat justiției cerând despăgubiri pentrucă reputația ei a suferit din cauza aceasta.

Procesul s'a înfățișat în prima instanță. Advocatul reclamantei a arătat că legea nu obligă pe nimeni să scrie numaidecât cecuri pe formulare tipărite ale băncii. Reprezentantul băncii a răspuns că astfel de formulare au fost introdus exclusiv în interesul clienților și că fără de aceste formulare nu se poate adeveri autenticitatea cecului.

Judecătorul a acceptat argumentele reclamantei și a condamnat banca la 500 de franci despăgubiri.

Chestiunea urmează să fie desbătută înaintea Curții de apel. Se așteaptă cu mult interes ce va hotărî Curtea.

Jubileul maicii Leonida

La închisoarea de femei, Saint-Lasare, din Franța, a fost serbat, dăunăzi, un jubileu neobicinuit: 60 de ani de închisoare voluntară a surorii Leonida.

După cum se știe, supravegherea deținutelor din închisoarea Saint-Lasare se face de către călugărițele ordinului Sf. Maria.

Sora Leonida a intrat în slujbă la 11 Iunie 1871, când închisoarea era plină de femei care au fost arestate pe baricadele comunarzilor.

Din prima zi, călugărița a făcut cunoștință cu celebra și legendara Louise Michel, „Madona roșie" a Comunei din Paris. Cu această prizonieră s'a făcut o excepție nemaipomenită: i s'a permis să stea în celulă cu pisica ei de care nu se putea despărți.

In curs de 60 de ani, trăiți fără întrerupere în chilia ei din închisoare, sora Leonida a avut prilejul să cunoască pe cele mai vestite prizoniere din Franța.

Sora Leonida a condus-o pe Matta Hari la poligonul din Vincennes și a sărutat-o înainte de a fi executată. Sora Leonida a îngrijit-o pe Madame Caillaux care l'a împușcat pe Calmette, redactorul ziarului „Figaro". Tânăra anarchistă Germaine Berton care l-a împușcat pe secretarul de redacție al ziarului „Action Française"; M-me Bessarabo, care a murit deunăzi în spitalul închisorei; vestita m-me Marthe Hanau s'au bucurat de prietenia și îngăduința sorei Leonida.

N'a fost nici o prizonieră la St. Lasare care să nu fi păstrat acestei călugărițe cea mai duioasă amintire.

In 1927 ministrul de justiție i-a acordat surorei Leonida ordinul „Legiunei de onoare". Iar acum, din inițiativa medicului închisorei guvernul francez a decorat-o, cu prilejul jubileului de 60 de ani în slujba închisorei, cu gradul de ofițer al „Legiunei de onoare".

Vizita lui Morgan

Cine crede că „Revizorul" lui Gogol nu se plimbă decât pe scenă, se înșeală. Iată ce povestește ziarul „Montag" din Berlin:

In orășelul Merseberg de lângă Lipsca și-a făcut apariția un tânăr american. Străinul s'a oprit la cel mai bun hotel — de altfel singurul existent din oraș. Americanul avea, pe lângă o figură distinsă, un automobil minunat.

In orășelul adormit, această apariție a făcut senzație.

— Cine-i? Ce caută în orașul nostru? — se întreabă locuitorii.

In lista hotelului, americanul s'a înscris: Morgan, din New-York.

Proprietarul hotelului se cutremură. Morgan? Trebue să fie fiul lui Morgan, a lui Pierpont Morgan...

— Scuzați întrebarea: sunteți fiul celebrului Morgan?

Străinul nu prea știa nemțește. Totuși a răspuns:

— Da, fiul celebrului Morgan.

Răspunsul a fost suficient pentru a zgudui orășelul, ca un cutremur de pământ.

Proprietarul hotelului aleargă fuga la președintele consiliului comunal; acesta fuga la șeful poliției; și acesta fuga la un fost deputat care își petrecea liniștit bătrânețele la Merseberg.

Pentru a doua zi a fost convocată o ședință extraordinară a consiliului comunal pentru primirea solemnă a străinului de calitate.

Conducta de apă e stricată, prin acoperișul primăriei plouă de mai bine de un an, biserica are nevoie să fie reparată, grădinile orașului sunt răvășite — amarnică lipsă de mijloace. „Ce-l costă pe fiul lui Pierpont Morgan să ne scrie un cec de câteva milioane? E ca și cum am jertfi noi, domnule Müller cinci mărci"...

Primirea are loc în sala împodobită cu steaguri germane și americane. Americanul e vădit jenat și nu înțelege despre ce-i vorba.

Președintele adunării deschide seria discursurilor:

— D-ta, fiul lui Pierpont Morgan... Moștenitorul celebrului patriot... Insemnătatea lui Pierpont Morgan...

Insfârșit musafirul începe să înțeleagă. Zâmbește și dă din cap în semn de negare.

— Nu-i așa... Vă înșelați... Nu sunt fiul lui Pierpont Morgan. Sunt fiul lui John Morgan, celebrul dentist din New-York...

— Dar sunteți rudă cu Pierpont Morgan?...

Americanul surâde și mai jenat:

— Nu... cu John Morgan. N'am nici o legătură cu Pierpont.

Automobilul i-a fost de mare folos americanului, căci numai așa a putut să părăsească la timp frumosul orășel.

Călătoria în ladă

Fără viză nu se poate călători. Biletele de drum sunt foarte scumpe. In plus: America face dificultăți enorme.

Cum să pleci, totuși, în America?

Această problemă au încercat s'o rezolve doui tineri germani, în vârstă de 17 ani fiecare.

Au cumpărat o ladă de 1 m. 40 cm. lungime și 40 cm. lățime și s'au aranjat în ea cum au putut mai bine.

Cu vagonul de bagaje, lada a fost expediată la Altona; de aici urma să fie expediată mai departe, cu vaporul, la New-York.

„Marfa" a ajuns la Altona, dar în acelaș timp a sosit și o scrisoare la administrația căilor ferate, denunțând încercarea celor doi călători din ladă de a se sustrage, astfel, vigilenței autorităților de frontieră.

Lada a fost descoperită și deschisă. Bieții călători au fost scoși mai mult morți decât vii. Până la New-York, lada s'ar fi transformat într'un sicriu veritabil.

Denunțătorul — probabil din invidie — le-a făcut un serviciu real, salvându-i dela o moarte sigură.

FEDIA

PRINTRE MORFINOMANII CAPITALEI

Doriţi un pahar cu whisky sau... o sticluţa cu morfină?

Un accident de automobil stupid cu ceva radiatoare sfărâmate şi victime omeneşti — a pus, nu de mult, autorităţile pe urmele unei afaceri încurcate şi nedorite. Mai cu seamă nedorite. Fiindcă unele afaceri, prin natura şi prin mediul lor — pun în situaţii neplăcute nu numai pe anchetaţi dar şi pe anchetatori. S'ar putea spune, chiar, că neplăcerile cad mai mult pe capul anchetatorilor. Replica faimoasă din „Vicleniile lui Scapin" — „Ce dracu căuta în corabie?" e foarte cunoscută cu deosebire la poliţie.

Un automobil particular — o superbă conducere interioară cu opt cilindri, condus de o doamnă frumoasă a nimerit într'altul, o maşină de piaţă.

Accidentul a fost, cum am spus, stupid. S'a întâmplat în drum drept, larg, fără vehicule intermediare şi fără pietoni zăpăciţi cari să facă pe conducători să-şi piardă prezenţa de spirit.

Ancheta a constatat că şofeurul taximetrului mergea, cu viteză regulamentară, pe dreapta. Dreapta ţinea şi frumoasa conducătoare, d-na Ramira Gr. soţia unui foarte cunoscut rentier. *Numai că, o clipă înaintea ciocnirei, conducătoarea schimbase brusc direcţia intrând în taximetrul al cărui şofeur n'avusese vremea să facă nici o mişcare ca să evite ciocnirea.* D-na Ramira, în stare foarte gravă, a fost transportată la spital şi şofeurul ca de obiceiu, arestat.

RENTIERUL GR.

In cursul anchetei s'a petrecut un incident care m'a determinat să trec dincolo de obicinuitul reportaj al faptelor diverse. Rentierul Gr., deşi avea soţia la spital, între viaţă şi moarte, a dat o declaraţie în care arată că şofeurul *„în nici un caz nu poate fi vinovat"*. Urma, logic, ca vinovăţia să aparţie soţiei sale.

Din cercetările organelor poliţieneşti, neputându-se stabili vinovăţia şofeurului şi „având în vedere declaraţia soţului doamnei Ramira Gr." acesta a fost pus în libertate. A doua zi, după amiază, bietul om s'a pomenit acasă, în strada Ferentari, cu simandicoasa persoană a rentierului Gr. care i-a remis frumoasa sumă de o jumătate de milion lei în cinci sute de bucăţi noui nouţe deale Băncii Naţionale.

— A fost o nenorocire! îi spune rentierul. Să-ţi cumperi o maşină nouă!

Peste un ceas, la redacţie, am primit vizita unui excelent amic, inspector de poliţie:

— Ştii: s'a închis chestia accidentului de automobil. Nefiind nimeni vinovat, nicio pretenţiune de nicăiri. *Inchide-o şi d-ta.* Apropos! Şofeurului *i s'a dat* să-şi cumpere altă maşină. O jumătate de milion! Al dracului!

Pentru ce-mi cerea prietenul meu să nu mă mai ocup de misterioasa afacere?

CICATRICELE REVELATOARE

Spitalele nu prea simpatizează reporterii. Indiscreţiile acestora provocând uneori buclucuri medicilor— porţile asistenţii medicale în comun s'au închis pur şi simplu.

Trebuia, totuşi, să văd pe frumoasa conducătoare. Mi-era egal dacă era în convalescenţă, în agonie sau moartă. Trebuia s'o văd şi atâta tot.

Trecând drept fratele ei, am reuşit. Am reuşit chiar să rămân singură cu bolnava.

D-na Ramira Gr. dormea. Un somn agitat, cu tremurături de ploape, cu spasmuri. Maxilarul inferior deplasat print'o mişcare ritmică. Sgomotul paşilor mei pe mozaic a deşteptat-o.

— Cine eşti d-ta? ce vrei?

— Doamnă! i-am spus cu brutalitate. *Este adevărat că sunteţi morfinomană?*

Scena care a urmat a fost îngrozitoare. Bolnava neputându-şi deplasa corpul strivit de volanul maşinei, şi-a ridicat capul de pe perne cu o mişcare violentă. Ochii i s'au căscat haotic în vreme ce braţele căutau ceva — evident un obiect pe care să mi-l arunce în cap.

— Ce-ţi pasă dumitale? Ce-ţi pasă? răspunse ea ascuţit. Decât m'ai întreba, mai bine mi-ai aduce.

— Ce?

— *Morfina!* Nu vezi că mor! Că înebunesc! De-o săptămână nimic! Nicio înţepătură! Pentru mine asta e moartea! Adu-mi o fiolă. Numai una. Iţi dau ce vrei. Cât vrei. Acum n'am nimic la mine! Mi-au luat tot! N'am nici un ban! Ticăloşii ăştia nu vor să-mi dea nici o fiolă! Inebunesc! Inebunesc!

Şi înebunise cu adevărat.

Cu o mişcare bruscă, nenorocita trase pătura şi apăru goală având numai pieptul înfăşurat în bandaje. *Coapsa dreaptă era acoperită de sutele de cicatrice minuscule ale unor înţepături de ac.*

— Vezi! De-o săptămână nimic! Asta e viaţă? Nebunie! Moarte!

Şi nenorocita începu să hohotească într'un bocet isteric, cu urlete de fiară.

O infirmieră năvăli buimacă.

— Domnule? Ce i-ai făcut domnule? De-abia se liniştise. Las'o te rog! Vine „domnu doctor" şi-mi găsesc beleaua.

— „Luaţi o priză, frumoasă doamnă?"

Cum nu ţineam de loc să ştiu în ce-ar putea consista această „belea", m'am grăbit să-mi iau tălpăşiţa.

SOCIETATEA OAMENILOR FINI

Doamna Ramira Gr. făcea parte dintr'un cerc foarte select de vicioşi. Intr'o casă din strada Batiştei se adunau slujitorii viciului. Bărbaţi desabuzaţi, femei desaxate, fete zăpăcite de viaţa factice a unei părţi din societatea noastră. Se fuma hahiş — acastă pacoste a orientului, — se practica intoxicarea mai rapidă prin introducerea morfinei, se priza cocaina, „praful de zăpadă" şi se auto-administra, în doze mai mult sau mai puţin masive „heroina".

Cercul din care făcea parte d-na Ramira Gr. era unul din cele mai închise, din cele mai privelegiate, din cele în care autoritatea evită să-şi vâre nasul.

Rentierul Gr. —pe care l'am văzut în urmă şi care mi-a afirmat că sunt un imbecil că mă interesez de lucruri cari nu mă privesc — mi-a dat în exasperarea lui, amănunte îngrozitoare.

De cinci ani — la patru luni după căsătorie — soţia sa căuta în morfină înlăturarea unor nemulţumiri intime. Deosebirea mare de vârstă

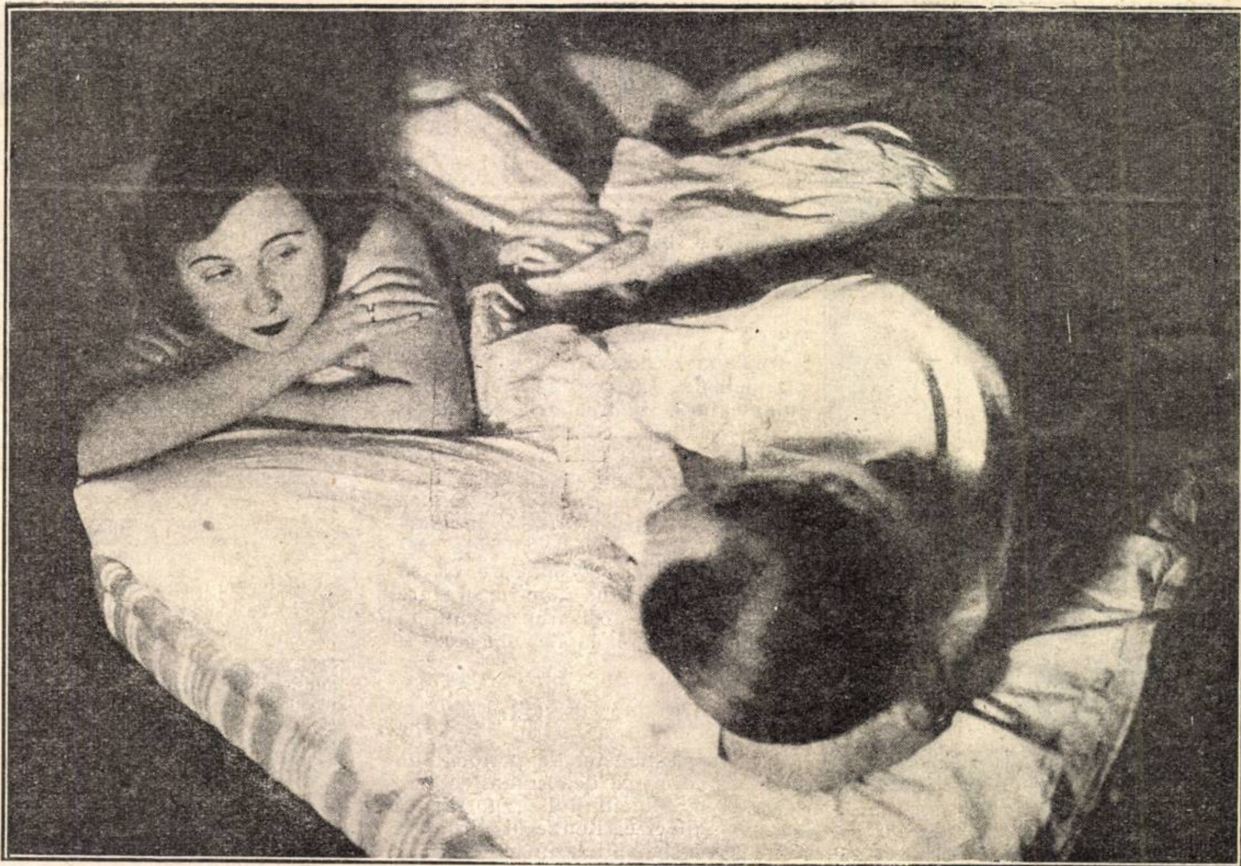

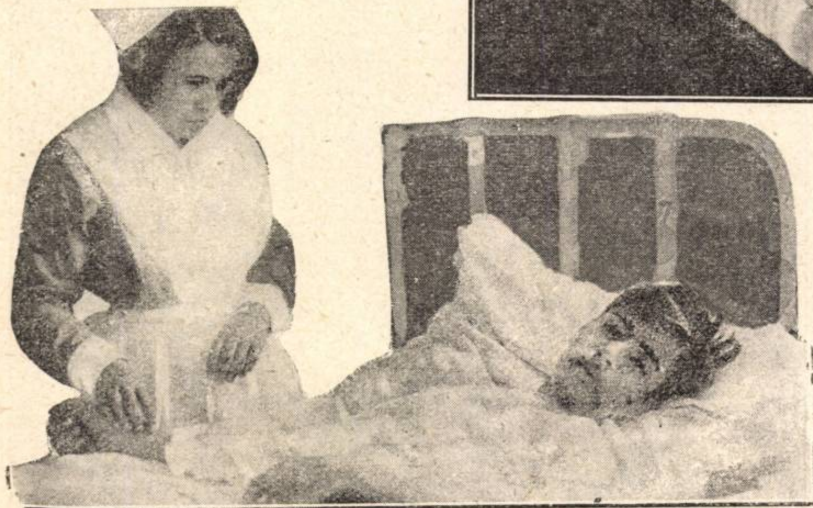
Intre traficanţii de stupefiante

între soţi — în desavantajul rentierului — aruncase tânăra femee în braţele unui morfinoman. Dela îmbrăţişări la viciu a fost un pas. D-na Ramira a intrat în cercul „oamenilor fini". Morfină, cocaină, heroină, alcool — toată gama stupefiantelor şi anesteziantelor. Şedinţe colective cu înlănţuiri perverse, artificiale, sexe cerebralizate. Lumină galbenă strecurată din becuri opace ascunse după pânze pictate cu motive din basmele Niponului. Corpuri goale abia acoperite de pijamale de mătase.

Un „trimes special" aducea haşişul sosit la Constanţa, la Marsilia sau la Havre cu vaporul din Extremul orient. Un ofiţer de marină, vicios şi el, făcea legătura. Alt trimes aducea cocaina din Germania unde o industrie specială o vinde în zeci de chilograme: Uzinele dela Merk şi dela Boehringer dau Europei cocaină cum Indochina şi China dau opiumul. Infiltraţia se face uimitor de uşor prin conductorii de vagonlits, prin valizele diplomatice, prin bagajele marinarilor, prin artistele cabaretelor...

Autorităţile din când în când fac

Doi parteneri... în beţia morfinei

Un morfinoman în spasm

câte-o irupţiune şi anume când „viciosul" face câte-o ispravă ca aceia a d-nei Ramira Gr. Câteva zile poliţia şi parchetul turbură excitarea produsă de praful de zăpadă, beţia rece, sau idealul budic al opiomanilor. Apoi totul reintră în ordine — în cea mai perfectă ordine.

CLIPE DE NEBUNIE

Spuneam mai sus că uneori viciosul face câte-o ispravă. Cleptomania, unele perversităţi sexuale, crima — sunt deseori consecinţele stupefiantelor. Fiindcă toxicomanul îşi deviază judecata, fiindcă creerul lui nu mai e normal.

Şi acum e vremea să revenim la ciudata ciocnire de automobile.

D-na Ramira Gr. eşise tocmai de la o „şedinţă". O şedinţă mai frecventată şi mai activă decât celelalte. Sosise morfină proaspătă din Franţa prin Marsilia, şi „praf de zăpadă" din Germania — import sistematic scutit de vamă. D-na Ramira îşi făcuse patru injecţii în doză masivă şi prizase din belşug. Somnolenţa şi excitarea la un loc — provoacă o stare vecină cu nebunia. In această stare se găsea d-na Ramira Gr. la volanul elegantei sale limuzine.

La un moment dat, nenorocitei *i s'a părut că nu ţine dreapta. Ochiul n'a mai servit-o normal. A trecut, deci, în stânga străzii, cu o rotaţie bruscă a volanului şi ciocnirea s'a produs cu toată violenţa celor vre-o cincizeci de chilometri pe oră.*

Nu-i aşa că munificenţa rentierului Gr. apare acum perfect naturală din partea unui om căruia nu-i plac complicaţiile vieţii şi care tranşează totul cu gologani?

Cât despre d-na Ramira Gr. invalidă pentru totdeauna, azi se găseşte în Elveţia într'o casă unde sunt adăpostiţi astfel de naufragiaţi ai societăţii moderne.

DINU DUMBRAVĂ

INTRE PĂDURE ŞI MORGĂ: SFÂRŞITUL BANDITULUI

Capul lui Neculiţă „între reporteri". Jos: Cadavrul lui Tomescu.

Colecţia Institutului medico-legal din capitală s'a îmbogăţit cu un nou trofeu. Capul banditului Marinică „Spaima Moldovei" i-a fost trimis peşcheş într'o cutie de tinichea rotundă, în care ar fi stat potrivit un joben „de comandă".

Fresca macabră a hârcilor din galantarul Morgei, — însemnate pe osul frontal, cu nume ce-au trăit odată fosforescent pentru groaza drumeţilor şi turiştilor — a sporit cu o unitate.

Cariera tâlharului, începută într'o zi turbure sau însorită, cum trebue să fie clipele hotărîtoare nu numai în viaţa răsvrătitului; veghea codrului prelungită până la scârţâitul căruţelor pe şosea, până la klaxonul automobilului, — prada ce se denunţă singură; — traiul ţărmurit într'o parte de cealaltă puşcă a jandarmului, şi în alta de degetul destinului, toate au luat sfârşit.

Marinică, deopotrivă cu Terente, Cocoş, Ogaru, Tomescu, Munteanu, Niculiţă, Bălan, s'au întâlnit după o distanţă de câţiva ani, pe pânza neagră a unei vitrine, unde craniile lor albe, matricolate, au devenit la fel cu ale victimelor, uniformizate de moartea egalitară.

... La 29 Ianuarie 1927, am fost la morgă să „admir", primul plocon al pădurii: capul lui Ogaru.

Am avut curiozitatea, mai mult profesională decât omenească, să contemplu ultimul vestigiu al aceluia, care mobilizase în violenta sa carieră, browningurile poliţiştilor şi creioanele reporterilor. Daca-şi fi trebuit să dau curs unui interes strict personal, mărturisesc că m'aşi fi reţinut, căci dela Hamlet şi până azi, s'au epuizat toate reflexiunile „pe marginea", unei hârce.

Ar rămâne doar, oarecari consideraţiuni asupra anatomiei capului, lăsând în sarcina d-lui prof. Minovici, să tragă, pe temeiul eventualelor tare ce se vor găsi, concluziunile interesând ştiinţa.

Cu acest prilej am făcut cunoştinţa lui Nenea Grigore, „mareşalul" Morgei, care din lunga convieţuire cu pensionarii frigoriferelor, s'a ales cu o doză teribilă de scepticism. Face oficiul de amfitrion cu o „fără de jenă" adorabilă. Aceiaşi gentilă indulgenţă, o manifestă faţă de toţi muritorii, cu suflet sau fără, căci în fiecare vizitator, vrei nu vrei, se piteşte un candidat la... disecţie.

De bună seamă, convins că un simplu cap de bandit, banalizat de toate imitaţiile de ceară ale lui Braun, nu poate impresiona un „reporter încercat", a găsit că e necesar să ne creieze „o stare de suflet". In consecinţă, îmi amintesc, am făcut un popas în hala cu sicrie, care aduce cu un magazin de instrumente muzicale, unde stau corect rânduite, cutii de vioară, de violoncel, şi chiar de contrabas.

Nenea Grigore, primise „marfă nouă", adică ultimele ilustraţii ale faptelor diverse.

CAPUL TAIAT

Revăd scena ca şi cum s'ar fi petrecut eri. Capul era pe o masă, acoperit cu o cârpă albă şi umedă, ca un mulaj.

Fără de voie rămăşiţa asta macabră, (exponentul unui om de 1.80 înălţime şi 98 de kgr. greutate), ascunsă sub o batistă, te invită la reflexiuni.

Nu ştiu de ce ai vrea să crezi într'o mistificare. Trebue să fie o oală, sau un măr...

Nenea Grigore ridică „obiectul" acoperit şi-l transportă pe altă masă, sub luminator. Şi brusc, ca într'o scenă de „magie", batista dispare.

Capul lui Ogaru! Frumos bărbat.

E retezat chiar sub bărbie. Aşezat deadreptul pe lespedea de marmoră, te invită la altă iluzie, te sileşte să-i cauţi trupul sub masă. E desigur un truc!

Banditul doarme! Paloarea foarte puţin mortuară, genele dese, cercănate de o umbră violetă, musteaţa mică şi blondă acoperind gura invizibil încleştată, toate concură la ficţiune.

Capul are trăsături şi linii aproape regulate.

Doar fălcile, probabil fiindcă gâtul a fost retezat din ceafă, sunt masive, pietroase, impresionante.

Trebue să fi avut o sănătate rară. Se recunoaşte şi după părul blond, — aranjat probabil în preziua morţii — flexibil, lucios şi viril.

E imberb. După faţă nu-i dai decât 28—30 de ani. Are pielea mată şi curată, şi o frunte fără o cută.

Ciudat cap de bandit! Am căutat „bossele" clasice. Nimic. Doar spre tâmplă, un mic cucui, căpătat de bună seamă, în timpul luptei cu poliţiştii.

Colegul meu Berman, pregăteşte aparatul. Nenea Grigore, dichiseşte „clientul". Ii potriveşte o buclă, şterge cu degetul gros, ca de pe o vază de porcelan o pată de umbră, îi nivelează musteaţa, operaţii admirabile până la stupefacţie.

— Stai nu-i da drumul!

Nenea Grigore se apropie de un raft, cotrobăieşte niţel, apoi se întoarce ţinând în palmă două obiecte ovale de faianţă, ca nişte ouă de porumbiţă. Cu un deget ridică pleoape moartă şi potriveşte repede obiectul misterios: un ochi de porcelan. Apoi cu acelaş calm, celălalt.

Capul „s'a trezit". Ochii căprii, (aplicaţi peste ceilalţi), împrumută feţii, o ţinută severă. Te aştepţi să deschidă gura. şi să arunce o blestemăţie.

— Ultima lui „privire", face Nenea Grigorie. Mâine îl punem la maceraţie. Peste trei zile, hârca lui, va fi în raft lângă a lui Tomescu şi Munteanu.

Aparatul fotografic, e potrivit. Colegul nu-şi poate reţine un tic profesional :

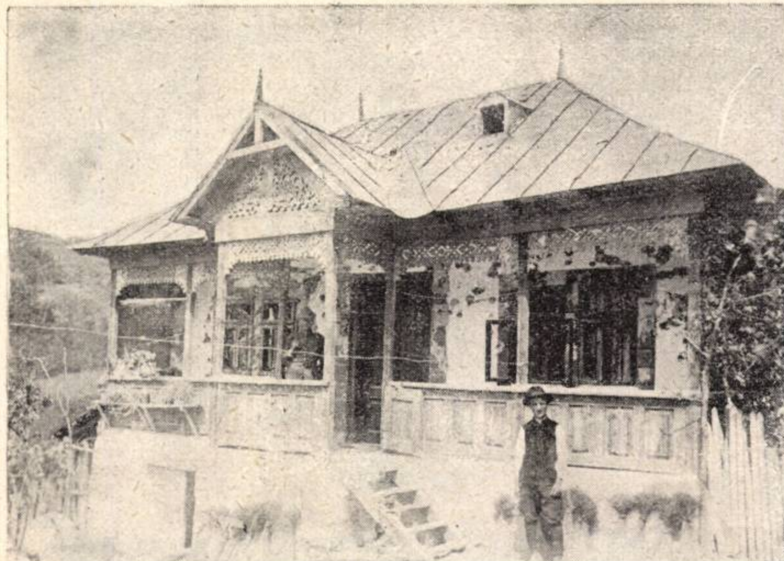
— Nu mişcaţi, vă rog !

TERENTE

Patru luni mai târziu.

In ziua de 5 Mai, intendentul Morgei, unde am fost să văd alt cap: al banditului Niculiţă, indicându-mi un spaţiu vacant între două cranii,

mi-a spus: „E rezervat pentru Terente”.

In ziua de 5 Iunie 1927, taman peste o lună, „regele bălților”, a fost împușcat.

Nu revendic pentru preciziunea profeției, nici un titlu ocult. Menționez doar, coincidența.

„Nenea Grigore”, care a jucat în destinul lui Terente, doar rolul... bufniței, a avut prilejul să-și complecteze locul liber din galantar, poate cu o certitudine mai aproape de adevăr, decât toate năzuințele autorităților, deslănțuite pe urma popularului bandit. Vă amintiți ispràvile lui extraordinare.

In carnetul meu profesional, notasem atunci, următoarele reflexii ce se aplică și lui Marinică:

„Capul lui Terente, „excortat”, de un singur militar, a fost predat „Institutului medico-legal” din Capitală. Tot ce a putut cuprinde până acum o săptămână imensitatea bălților, omul ce nu se simția bine decât în nemărginirea vegetală a Deltei, a sosit într'o cutie de tinichea, mai mare ceva decât un „termos”.

Bietul Terente! El care spera poate cu filozofia lui primitivă, aproape de natură, că moartea nu-l va depărta de Dunăre, că trupul lui răpus chiar de glontele justiției, se va odihni necunoscut, între trestii și papură!

Colegul Cuțana, care l-a văzut viu și.. mort, îmi spune că „regele bălților”, a dat dovadă, când a fost prins, de o surprinzătoare slăbiciune... morală.

Curajul sfidător, pe care l-a manifestat în atâtea aventuri, ținuta lui de brigand neînfricat, cu care-l înconjurase legenda populară, dispăruseră complect.

„Regele bălților“, în alt mediu decât cel familiar, *pe pământ nu pe apă*, devenise un om de rând, un „caracter comun”, plecat și lamentabil. Se spune că rechinul aruncat pe mal, e docil și blând ca un crap.

Işi mai amintește cineva astăzi, în fața sfârșitului... banal, toate minunile ce se spuneau pe socoteala isprăvilor și vieții sale, acum câtiva ani ?

Apariții și dispariții misterioase, multiplicarea lui fizică, ce făcea să fie semnalat simultan în câteva locuri, sistemele impresionante de a se sustrage urmăritorilor, etc., etc.

S'au găsit oameni cari să creadă că banditul a fost în stare să stea sub apă zile întregi, când îl înconjura primejdia. O trestie lungă, până la suprafață îl alimenta cu aer, cât ar fi vrut, ca un scafandru ce s'ar fi devotat îndelung și voluntar adâncului.

Bietul Terente. N'a avut măcar norocul să moară într'un ceas neacaparat de un eveniment mai important: schimbarea guvernului...

E al treilea cap pe care-l descriu în mai puțin de șase luni. Cel mai puțin patetic, cel mai puțin sugestiv.

Un cap simplu, lipovenesc, spân, pieptănat, cum n'a visat niciodată să fie. Câteva brazde, ghiara vânturilor și privațiunilor, îi liniază fruntea. Sub ochiul șters, alte crețuri.

Glontele care a străbătut falca smulgându-i limba, a concentrat toată diformarea fatală, în jurul gurii. Aci perzistă încă ne-netezită de patina morții, o suferință încremenită, o „durere vie”.

Buzele groase, tumefiate, negre, pungite de ultimul horcăit, e tot ce a rămas elocvent, din acela care a alimentat atâția ani reportajul ziarelor, și lăcomia de senzațional a publicului.

Terente a fost un mit! A existat vreodată?”

NICULIȚĂ

Haralamb Niculiță, șef de bandă, a huzurit câțiva ani prin codrii Neamțului, tâlhărind, jefuind convoiurile de turiști și negustori, până în clipa când, prea încrezător în steaua lui bună, devenit imprudent, sfidător, a căzut sub gloanțele sergentului de jandarmi — coincidența — tot Haralambie. Temutul Haralambie.

N'a fost răpus atât de ușor. O luptă aprigă în pădurea Blebea, zeci de focuri risipite de poteră și bandiți, urmăriri îndârjite. Bilanțul: doi jandarmi, Niegaru Vasile și Crețu Polieff, omorâți; trei tâlhari, Haralambie Niculiță, Simion Niculiță, frate-său, și Neculai Chirileanu, impușcați.

La ce i-au servit iscusința, măgulirea popularității ce și-o creiase în urma atacurilor sale îndrăznețe, când fatal trebuia să termine înjumătățindu-și trupul: o parte în marginea drumului, restul la morgă?

Recitesc însemnările din carnetul meu de reporter, din ziua de 5 Mai 1927, făcute chiar în sala de disecție a morgei, în timp ce fotograful lua imaginea ultimului decapitat:

„După Ploești, care a „furnizat” capul lui Ogaru, iată și T-gul Neamț a trimis peșches Institutului medico-legal din Capitală, capul lui Niculiță, asupra căruia s'a pus — ca odinioară în timpul haiducilor și arnăuților — un premiu de 200.000 lei.

A sosit într'o cutie mică de lemn, și a fost predat de serviciul poștal cu chitanță în regulă, ca ori care obiect, a cărui pierdere sau rătăcire e legată de răspundere.

Am văzut la grefa morgei, pe un birou, o carte mare, cu scoarțe roșii, și pe care era scris cu majuscule negre: *„Registru de intrare”*.

O asemenea „carte”, figurează în orice întreprindere comercială bine ținută, în orice administrație serios gospodărită:

„5 Mai, intrat capul lui Niculiță”.

Dacă bandiții în plină carieră sau la începutul ei, ar citi această simplă dar turburătoare inscripție, suntem convinși că ar renunța cu un ceas mai de vreme, la o viață de aventură, care fatal se termină cu epitaful stereotip din „registrul de intrare”.

De sus în jos: *1) Casa din Târgoviște unde a fost impușcat Tomescu; 2) Banditul Lențea; 3) Vestitul Ogaru; 4) Mulțimea înaintea casei unde a fost împușcat Munteanu; 5) Banditul Cocoș.*

Altă dată capul tâlharului era purtat prin târg, într'un vârf de prăjină sau înfipt pe poarta căimăcăniei, ca să taie pofta fărădelegilor. Nu cred ca efectul acestei demonstraţii să fie mai imediat, mai profund, mai „moralizator" ca acel proectat de cele câteva cuvinte, strict comerciale.

„S'a primit capul lui Terente". Oricât ar fi el „regele bălţilor", nu se poate să nu-l fulgere un fior de groază şi remuşcare, dacă ar „medita" o clipă la posibilitatea unei astfel de „chitanţe".

Din nou am avut prilejul să verific amabilitatea pentru cei vii, a lui nenea Grigore, intendentul Morgei.

Cu autorizaţia d-lui prof. dr. Mina Minovici, am putut examina şi fotografia capul lui Niculiţă, sortit de o stea funestă să servescă drept piesă de studiu.

Ca şi al lui Ogaru, această rămăşiţă pământească a lui Haralambie Niculiţă, evocă la prima înfăţişare, o imagine de forţă şi cruzime datorită fălcilor exagerat subliniate de gâtul retezat chiar sub bărbie.

Spre deosebire de banditul omorât la Ploeşti, Niculiţă are un chip comun, căruia doar paloarea morţii, îi împrumută acea „distincţie" din urmă, acea „graţie" ce luminează somnul de veci şi al celor mai fioroşi criminali.

De astă dată n'am fost impresionat. Operaţia de prezentare, felul extraordinar de simplu, cu care nenea Grigore, manipula acest „obiect" macabru îmi erau familiare.

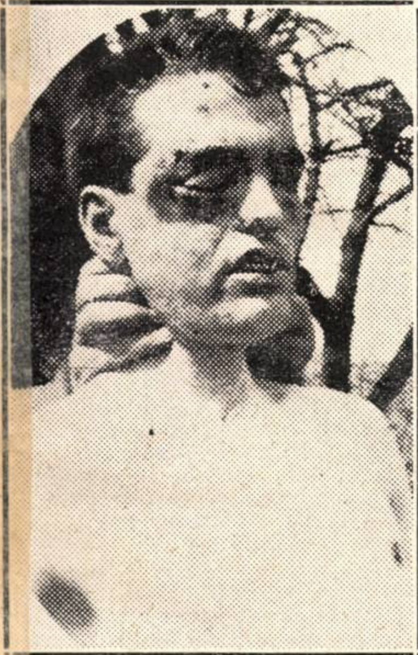
Aşezat într'o tavă, capul descoperit, cu solicitudine, de pânza umedă ce-i întreţinea frăgezimea, suscita de astădată, impresia reală a unui decapitat. Strania iluzie care mă stăpânise, când am văzut rămăşiţa lui Ogaru, dispăruse. Poate aceasta se datoreşte şi faptului că pleoapele lui Niculiţă erau lăsate, înţepenite de formol, orbita moartă, netransfigurată de ochiul de sticlă, factice, dar viu.

Cum am spus, Niculiţă nu era ceia ce se chiamă bărbat frumos. Nasul niţeluş asimetric, mustaţa castanie „pe oală" ascunzând o gură vulgară, privire albastră. Doar părul, astăzi frumos pieptănt cu cărare într'o parte, de „coaforul" morgei şi sprincenile groase şi negre, adăogau chipului ceva „caracter".

Pe tâmplă, frunte şi nas ,trei pete cafenii, vorbesc de lupta ce a avut-o cu jandarmii, în pădurea Blebea.

Iată drumul parcurs de „răsvrătitul societăţii", între pădure şi morgă. Terente şi-a terminat existenţa la infirmerie, răpus de gloanţele urmăritorilor; Cocoş, semenul lui de meserie şi teren, a fost culcat la pământ, în trestiile bălţii, împreună cu un tovarăş, de puşca unui lipovan, care s'a fotografiat apoi cu întreaga lui familie cuprinzând membri de felurite vârste, în faţa celor două cadavre; Niculiţă a căzut în codrul Neamţului; Ogaru la Ploeşti de revolverul poliţiştilor... Toţi la fel.

Nenea Grigore avea dreptate... In rândul cu hârcile spălate, este loc şi pentru Polisciuc, banditul care terorizează Basarabia...

Ultimul vizitator al Morgei: Marinică

* * *

Nu-i locul să introducem în acest reportaj de reminiscenţe, actualizate de faptul divers al pieririi banditului Marinică, şi un element ştiinţific. Am vrut doar să trasez itinerariul unor vieţi, izolate de albia comună, vieţi sortite sbuciumului şi sfârşitului tragic.

Totuşi, nu putem încheia fără să facem unele considerente şi de altă natură.

Cândva d. prof. Mina Minovici, directorul Institutului medico-legal, savant cu reputaţie mondială, în materie de criminologie şi medicină legală, ne-a împărtăşit concepţia d-sale despre „tipul criminal".

— „Nu sunt de aceiaşi părere cu colegul meu Lombroso, că există criminali predestinaţi, înăscuţi.

Teoria lui a căzut în desuetudine.

După mine criminalul este un produs al condiţiunilor biologice, al mediului social.

Munteanu, Tomescu, Ogaru, Niculiţă, — nu pot fi categorisiţi conform fişelor clasice.

Examenul anatomic al creierului lor, a evidenţiat circonvoluţii normale şi nici o tară fatală. Craniul în special acel al lui Ogaru, nu diferă cu nimic din acel al oamenilor sănătoşi şi cinstiţi.

Criminalitatea aşa dar nu poate fi un efect al degenerescenţii, cel mult un fenomen determinat de stigmaţi hereditari, sifilisul, alcoolul, etc, etc.

S'au văzut oameni perfect constituiţi — cazul banditilor citaţi — şi cari au săvârşit cele mai grozave fărădelegi.

S'au văzut alţii cari puteau figura admirabil în tabelele lombroziene, şi cari au dat minţi ilustre, conştiinţe luminoase.

Ca şi prostituţia, criminalitatea e un produs al mediului social".

FOX

Sus : *1) Unul din jandarmii ucişi în luptă cu Niculiţă; 2) Căpiţa de fân ce-i servea lui Tomescu drept adăpost.*

Dreapta : *Capul faimosului bandit Terente*

Jos, dela stânga la dreapta : *1) Cu dinţii la stele ; 2) Capul lui Neculiţă; 3) Ce-a rămas din atâţia bandiţi celebri.*

Crima pasională a Georgettei Hodott

In 1928 juraţii francezi din districtul Senei au pronunţat o sentinţă rămasă celebră prin care numitul Friedman de origină român a fost achitat de crima pe care o comisese împotriva soţiei sale. Prin această sentinţă judecata populară a declarat că nu poate condamna omorurile al căror mobil este o dramă sentimentală.

Friedman care-şi împuşcase soţia pentru a pune capăt unor chinuri sufleteşti a căror pomenire ar fi de prisos astăzi, a fost începătorul seriei de asasinate făcute din milă sau din dragoste. Şi cum juraţii au achitat întâiul omor de felul acesta, nimeni n'a mai fost uimit până acum în urmă de şirul de sentinţe uimitor de blânde care s'au dat în marile procese criminale. Dar clemenţa juraţilor trebuia să aibă un sfârşit. Cineva trebuia să spună: Jos arma. Aruncaţi otrava. Opriţi valul înspăimântător de asasinate sentimentale! Strigătul acesta l-a scos zilele trecute aceiaşi Curte cu juraţi a Senei care judecase şi achitase pe Friedman.

Rareori s'a văzut un proces în care să se desfăşoare mai mult dramatism decât în procesul ucigaşei Georgette Hodot.

In ziua de 6 Iunie 1930 această Georgette Hodot şi-a împuşcat amantul, bijutierul Isaac Eicheisky pentrucă avea impresia că acesta nu-i era credincios. Crima s'a produs fără mari pregătiri. Amantul a primit de dimineaţă un telefon:

— Bagă de seamă. Crimele din dragoste se iartă. Juraţii din Sena achită. Adu-ţi aminte de Fiedman. Şi bagă de seamă că astăzi te împuşc.

Probabil că tânărul bijutier a zâmbit. „Capricii de femee"... a gândit el. Poate că a luat şi măsuri de pază. Dar nu s'a păzit îndeajuns, de vreme ce Georgette a putut să îndrepte înspre el ţeava unui Browning micuţ şi să-i sboare creerii cu un sânge rece îngrozitor. Crima a fost descoperită imediat. Eroina a fost arestată. Ziarele de boulevard au anunţat cu literele cele mai mari acest nou asasinat din dragoste subliniind că eroina este populara Georgette Hodot. Numele şi gestul fetei au stârnit senzaţie deopotrivă. Se împlinea abia un an de când Georgette Hodot fusese aleasă regina carnavalului în al 13-lea arondisment din Paris, şi apoi regina carnavalului pentru Parisul întreg. Până atunci ea nu cunoscuse gloria decât din micile aventuri de dragoste pe care le procură unei fete tinere o frumuseţe strălucitoare. Cu un an în urmă se angajase ca manechin la o mare casă de modă din centru, vizitată de elita americană şi engleză în trecere prin capitala Franţei. Ca manechin îmbrăcase nenumărate toalete a căror frumuseţe şi scumpete o fascinau.

Ca regină a frumuseţii căpătând o consacrare a graţiilor ei şi o faimă de invidiat Georgette Hodot a putut să-şi creeze repede „o carieră" şi să ajungă să poarte ea însăşi toaletele pe care altădată le încerca şi arăta clientelor.

După o viaţă plină de aventuri amoroase, în care timp Georgette Hodot a provocat scandaluri, a stricat căsnicii şi a fost eroina unor procese de divorţ din cele mai interesante, şansa a făcut-o să întâlnească pe Isaac Eicheisky. Om încă tânăr cu o avere de ajuns de mare, frumos şi cuceritor, acesta a putut să-şi facă repede din Georgette o amantă umilă şi credincioasă. Timp de 5 luni o garçonieră minunată din paşnica stradă Villiers a fost locul întâlnirilor dintre cei doi îndrăgostiţi. S'au petrecut acolo desigur scene de pasiuni pentrucă regina frumuseţii îşi iubea de astădată în mod serios prietenul.

Dar într'o zi tânărul bijutier a fost silit să plece pe neaşteptate în America pentru o afacere importantă. Ajuns la New-York el a fost înlăţuit de vârtejul bursei. A isbutit să tranşeze repede chestiunile pentru cari venise, însă un concurent i-a dat tocmai în ziua când trebuia să plece o lovitură neprevăzută la bursa diamantelor. Pentru a nu se ruina Eicheisky a fost silit să-şi amâne întoarcerea în Franţa şi de data aceasta a avut de purtat o luptă grea şi îndelungată cu rivalii săi din bursă.

Georgette Hodott regină a carnavalului şi asasină. Marele avocat Moro-Giafferi acuzând-o în faţa juraţilor.

Zilele au trecut, una câte una, fără ca Isaac să aibă măcar timp să se gândească la frumoasa lui amantă, care-l aştepta mereu în garsoniera din strada Villieres.

Când a isbutit, în cele din urmă, să-şi consolideze creditul, el s'a hotărît să vine spre Paris. Pe vapor, a întâlnit un prieten al tatălui său, care călătorea împreună cu fiica într'un voiaj de agrement. Tinerii s'au îndrăgostit repede. Celelalte idile s'au şters din gândul lui Eichesky. A rămas doar viitorul alături de Gloria, noul lui vis...

Totul fusese pregătit în vederea căsătoriei. Isaac şi Gloria nu-şi imaginau fericire mai deplină decât a lor. Ii pândia însă o umbră, neînduplecată, pe care tânărul bijutier o uitase... în garçoniera unde nu mai venea cel aşteptat, Georgette Hodot frământa planuri de răzbunare.

Când s'a hotărît, a telefonat lui Isaac să vină să o vadă. Acesta şi-a amintit de ea ca de o rană neplăcută care se redeschide brusc. Nici n'a încercat să o mângâie. A refuzat să o vadă, apoi a trântit receptorul.

A doua zi a fost achitat Friedman...

A treia zi a fost asasinat Isaac...

In faţa juraţilor Senei, Georgette Hodot a apărut cernită, îmbătrânită, plângând. Işi compusese toată înfăţişarea de melodramă pe care o cerea împrejurarea. Cu aceeaş artă a manechinului de odinioară, când îmbrăca rochiile de bal şi le înviora splendoarea cu cel mai limpede zâmbet, Georgette a luat înfăţişarea tragică menită să producă mila juraţilor.

Ea conta pe toată seria de antecendente juridice. Aproape că se formase o jurisprudenţă a justiţiei populare, din achitarea crimelor unde eroul sau eroina descărcase un glonte în inima iubită dar înşelătoare a altora. Trebuia să convingă, numai, pe judecătorii ei că a ucis din dragoste; că a suferit mult din cauza lui Isaac Eicheisky şi că este o victimă, nu o învingătoare prin moarte.

Avea nevoie să înduioşeze şi a făcut, până şi din înclinarea dureroasă a capului, o armă...

Lucrurile nu s'au petrecut însă aşa de simplu. Familia celui împuşcat a angajat pe celebrul jurisconsult Moro-Giafferi să susţină acuzarea.

Deşi avocatul apărării era şi el un talent excepţional, pledoaria lui Moro-Giaffrei a stârnit o senzaţie extraordinară.

— „Achitaţi, a strigat el juraţilor. Achitaţi pe Georgette Hodot. V'o cer din toată inima, după ce v'am arătat probele sdrobitoare ale vinovăţiei ei. Achitaţi-o, pentrucă aveţi şi voi, cetăţeni judecători, fiicele voastre, fiii voştri. Sunt tineri şi frumoşi. Ii aşteaptă viaţa plină de zâmbetul bucuriei de a trăi. Vor încerca desigur să iubească şi ei. Iar dacă la capătul fericirii lor au să cadă cu inima sfâşiată de glontele unui smintit sau al unei descreerate, voi, juraţi ai Senei, să veniţi în faţa tribunalului, fiindcă voi aţi omorît, fiindcă voi aţi deschis calea crimelor pasionale, voi v'aţi omorît copiii sau logodnicele copiilor voştri, voi asasinii care o achitaţi pe Georgette Hodot...

Şi juraţii Senei au condamnat-o pe Georgette Hodot la douăzeci de ani de muncă silnică...

Cum a mărturisit Vermande că şi-a asasinat soţia

Nicolas Vermandé

Se împlinise trei săptămâni de când Nicolas Vermandé şi-a omorît soţia în chipul cel mai îngrozitor pe care şi-l poate închipui cineva. După un scandal înverşunat care a durat până spre ora 5 dimineaţa spre disperarea vecinilor care auzeau ţipetele femeii şi înjurăturile grosolane ale bărbatului, Vermandé şi-a sugrumat femeia apoi într'un acces de cruzime înfiorătoare a dus-o în baie a tăiat-o în bucăţi cu grija cea mai mare ca nu cumva să rămână vreo picătură de sânge care să-l trădeze, a făcut foc zdravăn în soba bucătărie şi a vârît în foc în loc de lemne bucăţi din trupul femeii moarte. Cenuşa omenească a avut grije s'o păstreze până în timpul prânzului când a aruncat-o în Sena. Vecinii, când au băgat de seamă că timp de o zi, două, trei, nu se mai aude nici-un scandal în casa soţilor Vermandé au început să bănuiască lucruri tot mai grave. Astfel unul s'a hotărît pentru a salva liniştea mahalalei dela o îngrijorare atât de serioasă, să-i ţină calea lui Vermandé şi să-l întrebe ce se întâmplase la ei de nu se mai aude nici-un zgomot şi nu mai apare ca de obicei soţia lui la fereastră sau în poartă. Vermandé a răspuns printr'un gest degajat şi calm:

— Nu ştiu, dă-o dracului.

Vecinul a rămas şi mai uimit.

— Cum ? Dar unde este ?

— Nu ştiu d-le, a fugit.

— Aa ! A fugit ? Păi aşa spune. Bănuiam noi după scandalul din noaptea aia...

— Bine că bănuiaţi. Bună ziua !

Şi Vermandé pleca repede refuzând orice fel de explicaţie. Felul acesta de a se purta a trezit însă bănuiala vecinilor cari şi-au pus în cap să limpezească misterul dispariţiei d-nei Marie Vermandé. Cineva, probabil o vecină, fostă prietenă a dispărutei, a întocmit repede un denunţ către prefectura de poliţie din Paris. Sesizată, poliţia a delegat un comisar să cerceteze cazul descris în linii sumbre în scrisoarea de denunţ.

Comisarul circumscripţiei respective s'a prezentat la locuinţa lui Vermandé şi a găsit uşile încuiate. In casă nimeni. Comisarul plictisit s'a hotărît să vină a doua zi. A doua zi, uşile erau tot încuiate. Şi tot încuiate au fost a treia, a patra şi a cincea zi, până când comisarul s'a decis să raporteze şefilor săi că n'a dispărut numai d-na Vermandé, ci amândoi soţii şi că nimeni nu le poate da de urmă.

Cum lucrurile au început să devină interesante, poliţia s'a hotărît să facă cercetări mai atente.

După 24 de ore de cercetări minuţioase, Nicolas Vermandé a fost găsit într'o comună din apropierea Parisului, în locuinţa unei femei văduve. S'a stabilit că această femeie era amanta lui de vreo trei ani. Că fosta lui soţie, Marie, ştia de legătura lui amoroasă şi că din cauza aceasta se produceau scandalurile în familia Vermandé. Nicolas, întrebat de poliţie unde-i este soţia, a ridicat din umeri cu dispreţ, rece şi a răspuns :

— Nici aici nu mă lăsaţi în pace ? Dacă aveţi nevoie de ea, căutaţi-o. Eu am terminat.

— Dar când a plecat ? Unde ? Ce ţi-a spus ? repetă comisarul, zadarnic. Vermandé se încăpăţânase şi tăcea, adică înjura pe înfundate.

Poliţia s'ar fi lăsat poate de o anchetă inutilă. In fond, nu părea că este decât cearta unor soţi, apoi fuga unei femei, ca să scape de scandaluri sau ca să se liniştească, lângă alt bărbat. Ca ultimă încercare, s'a repetat cercetarea dodomiciliară la Vermandé acasă. Cineva din poliţie a vrut să ştie cu ce obiecte a fugit soţia.

S'a constatat că nu luase nicio lingerie, nicio rochie, nici haina, niciun geamantan. Şi cum lucrul s'a părut straniu, poliţia a recurs la o ultimă încercare. A publicat în marile cotidiane un anunţ şi o fotografie a dispărutei, cu rugămintea să se aducă informaţii asupra ei, sau să se prezinte ea în persoană la comisariatul cutare.

Ea nu s'a prezentat... In schimb, un ceasornicar dela periferia Parisului a adus un medalion cumpărat de el dela un necunoscut, vreo câteva zile mai înainte şi în care era fotografia Mariei Vermandé.

Confruntat cu Nicolas, bijutierul a declarat că acesta este necunoscutul, iar Vermandé a trebuit să recunoască, adăugând că... n'are importanţă... că a vândut tot ce-i rămăsese dela soţia lui... că o să înebunească dacă nu-l lasă împace cu atâtea cercetări.

— Bagă de seamă, Vermandé, i-a spus un detectiv. Cu soţia ta s'au întâmplat lucruri stranii. Dece se ascunde ? Să-i fie oare frică de tine ? De noi ? A făcut EA vreo crimă ?

Nicolas Vermandé nici n'a clipit.

— Şi dacă a făcut ? Dece mă întrebaţi pe mine ?

Detectivul nu l-a mai întrebat, dar a cerut să i se de afacerea aceasta pentru cercetare. De îndată ce a obţinut delegaţia să studieze „dosarul Vermandé", detectivul — unul care nu-i încă celebru, anume Alby Vanax, de origină spaniol — a invitat la poliţie pe actuala femeie a lui Nicolas, unde fusese găsit acesta şi i-a spus :

— Amantul dumitale şi-a omorît soţia. Este a doua crimă pe care o face. Omoară numai femei. Fereşte-te. Rămâne o singură scăpare. Smulge-i mărturisirea acestei crime. Il vom interna ca nebun şi dumneata, dacă îl mai iubeşti, poţi merge să-l îngrijeşti acolo....

Femeia a simţit cum o cuprinde o groază nemărginită. A alergat acasă, a căzut în genunchi în faţa lui Vermandé, l-a implorat să-i spună şi ei adevărul, dar acesta a ridicat-o calm, i-a şters lacrimile şi i-a spus:

— Lasă, Anne, astea sunt prostii de-ale ălora dela poliţie. Tu vezi-ţi de treabă...

Convinsă de liniştea şi de tandreţa lui, Anna s'a întors la poliţie şi a spus detectivului Vanax că oricine ar fi putut omorî pe femeia dispărută, afară de amantul ei.

După ce a scotocit zadarnic prin casă, prin grădină, după ce a umblat prin vecini şi pela rude să culeagă informaţii, detectivul a cerut procurorului un mandat de arestare contra lui Nicolas Vermandé *„în interesul cercetărilor, pentru a descoperi pe asasinul Mariei Vermandé"*.

Procurorul a semnat imediat mandatul şi Nicolas a fost ridicat de acasă. I s'au pus cătuşe, a fost adus la poliţie. Nu s'a împotrivit, ci a înjurat, rar, fără să dea impresia unui om furios. S'a început interogatoriul, luat de atâtea ori.

— Cum te numeşti ?

— Nicolas Vermandé.

— Câţi ani ai ?

— 37.

— Unde locueşti ?

— Strada Florilor 14.

— Unde-ţi este soţia.

— Nu ştiu.

— Nu ţi-a spus unde pleacă ?

— Nu.

— Dar ştii că n'a murit...

— Cum n'a murit ?

— A, vasăzică ştii că a murit.

— Eu ? tresări Vermandé. In ochi i-a scăpărat, o clipă numai, groaza. Pentru poliţişti scăpărările acestea sunt de ajuns.

A fost reţinut în arestul comun. La ora 12 noaptea, pe când Vermandé dormea de două ore, gardienii l-au sculat brusc şi l-au mutat, repede ,într'o celulă alăturată, să rămână singur. Celula era umedă, cu temperatură neprecisă, cu atmosfera greoaie...

Vermandé, cu capul buimăcit de somn, nu înţelegea ce vor oamenii ăştia de-l schimbă. Sinţea însă că-l pătrunde tot mai mult groaza de a

(Continuarea în pag. 10-a)

D-na Vermandé

Osma Bedur e un profet sau un şarlatan?

O ciudată afacere de înşelăciune preocupă actualmente autorităţile şi marele public parizian. E vorba de procesul senzaţional al cazului Osma Bedur. Va fi un proces care va stârni multă vâlvă, printre asistenţă se vor vedea şi personalităţi marcante din lumea ştiinţifică. Este Osma Bedur un profet sau un şarlatan? A doua ipoteză pare probabilă, totuşi Bedur are o comunitate întreagă de credincioşi care cred în facultăţile sale extraordinare de magician.

De ani de zile Osma Bedur se ocupă cu ceeace numeşte el magia practică. Pe baza unor viziuni din cristal sau de cler-voyanţă el dădea clienţilor săi sfaturi practice, deobicei de natură comercială. Dar în numeroasa lui clientelă erau şi multe cucoane care vroiau să se folosească de înţelepciunea lui Osma Bedur în afacerelie lor sentimentale. Intr'o zi un domn foarte bogat din Lyon Mr. Comolin care se retrăsese de un şir de ani din tranzacţiunile comerciale avu ideia să înceapă iarăşi să facă afaceri. Era vorba de o afacere în stil mare şi în acest scop se gândi să consulte pe Osma Bedur, pe care nu-l cunoştea decât din renume. D. Comolin se urcă deci în expresul de Paris după ce avizase pe cale telegrafică pe magician de sosirea lui.

Profetul se aşeză într'un fotoliu, işi puse un compresor de argint pe frunte — probabil pentru a-şi concentra mai bine gândurile apoi i se puse o limbă de cristal pe masă în faţa lui, o oglindă despre care profetul susţinea că e de origină hindusă şi că fusese dăruită de un fakir autentic bunicului său. Osma Bedur fixă un timp luciul cristalalui apoi căzu în transă şi murmură următoarele cuvinte:

„Văd o localitate mică; e târgul Asnier. O casă aproape de o biserică, acolo te aşteaptă un om. E d. Fichter. Cu ajutorul lui vei câştiga două milioane franci. D-ta să nu-i dai decât 50.000 franci.

Surprinderea d-lui Comolin despre aceste indicaţii atât de exacte era mare; mai mare însă îi era bucuria că va face o afacere atât de bună. Incă în aceiaşi zi luă trenul spre Asnier, după ce avusese grije în prealabil tot în urma sfatului magicianului să comande un buchet de flori pentru d-na Fichter.

Când Comolin sosi în casa acestuia Fichter nu era câtuşi de puţin surprins de vizita lui. D. Comolin îi înmână cei 50.000 de franci fără nici o chitanţă. Urma să se facă cu aceşti bani o afacere strălucită în Turcia. De atunci au trecut câteva săptămâni iar d. Comolin aşteaptă şi acum cele două milioane făgăduite de profet, şi cei 50.000 franci acontaţi în acest scop.

In cele din urmă Comolin se hotărî să dea în judecată pe magician şi pe complicele acestuia. Dar acesta prin meseria lui de profet prevăzuse şi acest caz. Nu era de fel încurcat şi declară că viziunile lui sunt perfect adevărate, că el nu e un şarlatan pe când d. Fichter era de părere că orice speculaţie e legată de riscuri. Dacă cineva ar putea obţine fără nici un risc două milioane pentru 50.000 franci n'ar mai fi speculaţiuni.

La proces Osma Bedur va trebui să dovedească în faţa unor specialişti cum că are cu adevărat darul profeţiei. E un proces care va pasiona opinia publică prin aceea că e vorba de o chestie de principiu în numeroasele profetizări.

Tributul anual al comercianţilor americani plătit bandiţilor

Comisia însărcinată să studieze criminalitatea la New-York a întocmit un raport din care reese că totalul sumelor vărsate anual de către comercianţii americani diferitelor organizaţii de gangsteri spre a fi la adăpostul atacurilor lor se evaluează între 1.785.900.000 şi 2.978.400.000 lei.

O senzaţională koepenichiadă la Bratislava

Autorităţile cehoslovace de cale ferată sunt preocupate actualmente de o afacere senzaţioanlă care aminteşte întrucâtva de isprăvile faimosului „căpitan Koepenich".

Acum 12 ani la începutul anului 1919 se înfiinţă la direcţia căilor ferate din Bratislava reorganizată pe atunci un inginer Anton Buresch candidat pentru un post vacant. Arătă o diplomă a şcoalei politechnice superioare din Viena şi diferite certificate din care reeşea că fusese angajat la administraţia căilor ferate austro-ungare precum şi la câteva societăţi de cale ferate austriace particulare. Inginerul Buresch a fost angajat ca funcţionar tehnic şi dovedindu-se foarte capabil, avansă în scurtă vreme. La începutul acestui an a fost numit membru în consiliul de direcţiune tehnic şi şef al marilor ateliere de cale ferată din Allsohl (Cehoslovacia) căpătând un salar foarte mare.

De curând devenise vacant postul unui consilier superior al căilor ferate iar inginerul Buresch candidă şi pentru acest post. Cercetând certificatele comisiunea avu de astă dată oarecare bănueli. Inginerul fu citat în faţa ei şi povesti cu deamănuntul despre cariera lui în Austria afirmând că e o rudă apropiată a guvernatorului Austriei de Jos, d-rul Buresch.

Făcându-se cercetări la rectoratul şcoalei politechnice dela Viena, se află că în ultimii 25 de ani nici un inginer Anton Buresch nu fusese înscris la această facultate şi că e cu totul necunoscut la Viena.

Poliţia vieneză a dat aceleaşi informaţiuni. Pe baza lor s'a făcut o anchetă severă, dovedindu-se că toate documentele produse de Buresch au fost falsificaţiuni executate cu multă îndemânare.

Consilierul tehnic a fost şi el anchetat şi a făcut mărturisiri complecte. N'a frecventat niciodată vreo şcoală superioară tehnică şi nici n'a lucrat la vreo instituţie de cale ferată. E un simplu monteur de automobile care a lucrat în timpul războiului la Viena înr'un magazin de automobile. Bineînţeles că nici rubedenia cu guvernatorul Austriei de jos nu e întemeiată.

După mărturisirea lui, Buresch a fost destituit şi arestat.

Administraţia căilor ferate cehoslovace cere lui Buresch restituirea tuturor salariilor pe care le-a primit din 1919.

E de remarcat că acest om care a ştiut să blufeze specialiştii de cale ferată cu atâta măestrie, s'a arătat foarte dibaciu în toate funcţiunile ce i se încredinţaseră.

Un tribunal plutitor

In afară de marile tribunale din somptuoasele palate de justiţie din America, există peste Ocean şi un aşa zis tribunal plutitor, creat anunume de guvernul american pentru eschimoşi, vânători de balene şi alţi locuitori ai coastei din Alaska, strâmtoarea Behring şi tot nordul Americei. Curtea se află într'o cabină mare iar preşedintele e căpitanul.

El e în acelaş timp comisar al sănătăţei pentru eschimoşi, judecător de pace şi procuror. Arestaţii sunt ţinuţi intr'o cabină mică sub paza unor mateloţi armaţi unde aşteaptă desbaterile şi sentinţa. Există cinci vapoare cu misiunea de tribunal plutitor şi anume Thetis, Bear, Manning, Rush şi Perry.

Crime odioase nu prea se întâmplă printre oamenii din acele regiuni nordice, însă furturi şi alte mici delicte se săvârşesc adesea aşa încât instituţia tribunalelor plutitoare este binevenită. De altfel de la existenţa lor situaţia s'a ameliorat mult.

Cum a mărturisit Vermande că şi-a ucis soţia

(Urmare din pagina 9-a)

nu i-se descoperi crima, după exclamaţia nenorocită din faţa comisarului. Incercă să se culce, dar de pe pat se ridică ceva. Celula se lumină brusc şi Vermandé văzu chipul alb al soţiei moarte cum îl privea fix. Scoase un strigăt şi se repezi parcă să sugrume umbra. Cu revolverul întins, detectivul Vanax îl ţintui pe loc.

— Vermandé, recunoşti că ţi-ai omorît soţia?

— Vermandé, răspunde că ţi-ai omorît soţia şi spune unde ai îngropat-o...

Asasinul privea, acum, liniştit, fotografia soţiei sale, trântită lângă patul din celulă. Privea ţeava Browningului şi tăcea.

A doua zi însă, în faţa procurorului a mărturisit crima, gest cu gest, clipă cu clipă. N'a uitat nici un amănunt.

La sfârşitul declaraţiei a început să plângă şi a cerut fotografia soţiei sale. I s'a dat aceea în mărime naturală, cu care se ascunsese detectivul Vanax în celulă...

Şi astfel, crima cea mai bine pregătită, misterul cel mai greu a fost descoperit printr'o exclamaţie.

Asasinul nu putea să creadă că femeia pe care o suprimase cu atâta cruzime drăcească mai trăia încă... Şi în graba răspunsurlior a mărturisit...

UN CONCURS ORIGINAL!

Nimic nu-i mai frumos, decât un vis frumos. Şi visele frumoase sunt tocmai acelea în care fantezia noastră împlineşte idealurile. Jinduim viaţa celor bogaţi, a artiştilor, viaţa oamenilor mari. In vis ni se întâmplă să ne întâlnim cu aceştia, să fim egali cu ei, să trăim la fel cu dânşii.

„Magazinul" vrea să dea posibilitate cititorilor de-aşi trăi visele. Nu poate să realizeze toate dorinţele omenirii, vrea să satisfacă pe cele, care traduse în fapt, să nu aibă o repercusiune asupra întregei vieţi a individului.

Cititorii vor complecta cuponul din „Magazin" şi totodată îşi vor manifesta o dorinţă, printr'o scrisoare, care nu trebue să conţină mai mult de maximum 30 rânduri.

In această scrisoare, ei vor arăta cum doresc să trăiască timp de 24 ore. Ziua poate începe dimineaţa sau seara. Petreceri, vizite, transport, hainele de purtat, totul priveşte revista organizatoare a concursului.

Cine va avea posibilitatea de a trăi o zi întreagă după pofta inimei?

Doi inşi: Un cititor şi o cititoare, îşi vor satisface într'o zi orice dorinţe; vizite, teatru, petreceri, prezentări, dancing, plimbări, tot ce se poate face în 24 de ore, fără a schimba viaţa în restul zilelor.

Răspunsurile, chiar şi din cele nepremiate vor fi publicate.

Amănunte şi cuponul de participare în excelenta publicaţie „Magazinul".

Senzaţionalele fotografii publicate în No. 1 al revistei „Reportaj", „Drama iernii", precum şi acele ce au ilustrat reportajul „Printre contrabandiştii din Port", au fost luate de corespondentul nostru constănţean, cunoscutul fotograf d. Păsculescu.

Colaboratorul nostru a dat dovadă că posedă o mare abilitate profesională dublată de un rar sprit de observaţie.

In curând vom avea prilejul să certificăm meritele d-lui Păsculescu cu noui manifestări interesante.

Din minunile medicinii moderne

— Tămăduiri miraculoase cu aparatul electric Zei.eiz —

Astăzi, poate mai mult ca ori când se realizează adevărate minuni în arta vindecării boalelor.

Cine n'a auzit de minunile realizate prin simplă *sugestie*. Se va spune poate că nu e mare lucru fiindcă boalele vindecate ar fi nişte boli... *închipuite*.

Ba de loc! Când ai mâinile acoperite de *negi*, care se văd şi se simt şi vezi că dispar prin simpla sugestie nu-ţi mai este permis a vorbi de boli închipuite. Adevărul este că o încordare a *gândului*, a sufletului, se transmite ca un curent electric sau de altă de natură spre un organ şi-l vindecă chiar când este bolnav de o *leziune organică*. Nu e de mirare. *Gândul* ca negii de pe mână să se vindece, se transmite prin nervii marelui simpatic la arterele din mână, care se strâng, nu mai hrănesc negii şi astfel se ofilesc şi cad jos.

Tot astfel un *gînd* de tămăduire se poate transmite la ficat, la stomac, la plămâni, etc.

Dar s'a vorbit mult în presa străină şi dela noi de minunile de tămăduire realizate de vestitul ZEILEIZ (un simplu electrician) şi de fiul său medic, *la Galspach* (în Austria) cu un simplu aparat electric inventat de el, graţie căruia acea localitate s'a transformat într'un adevărat LOURDES făcător de minuni, unde mii de oameni suferind de paralizii, nevralgii diverse, neuroze stomacale, boli de femei, artrite, hypertensiuni, insomnii rebele şi debilităţi (infantile), precum şi ca profilactic la cancer şi alte boli maligne, îşi găsesc tămăduirea dorită.

Aflăm că doi medici cu studiile din Viena şi după un stagiu la Zeileiz, stabiliţi de curând în Capitală în str. Aurel Vlaicu, au adus şi ei aparatul cu care tratează bolnavii.

Dar aci nu mai poate fi vorba de *sugestie*, ci de o reală *acţiune electrică* („înaltă frequenţă") asupra organelor bolnave.

DOCTORUL YGREC

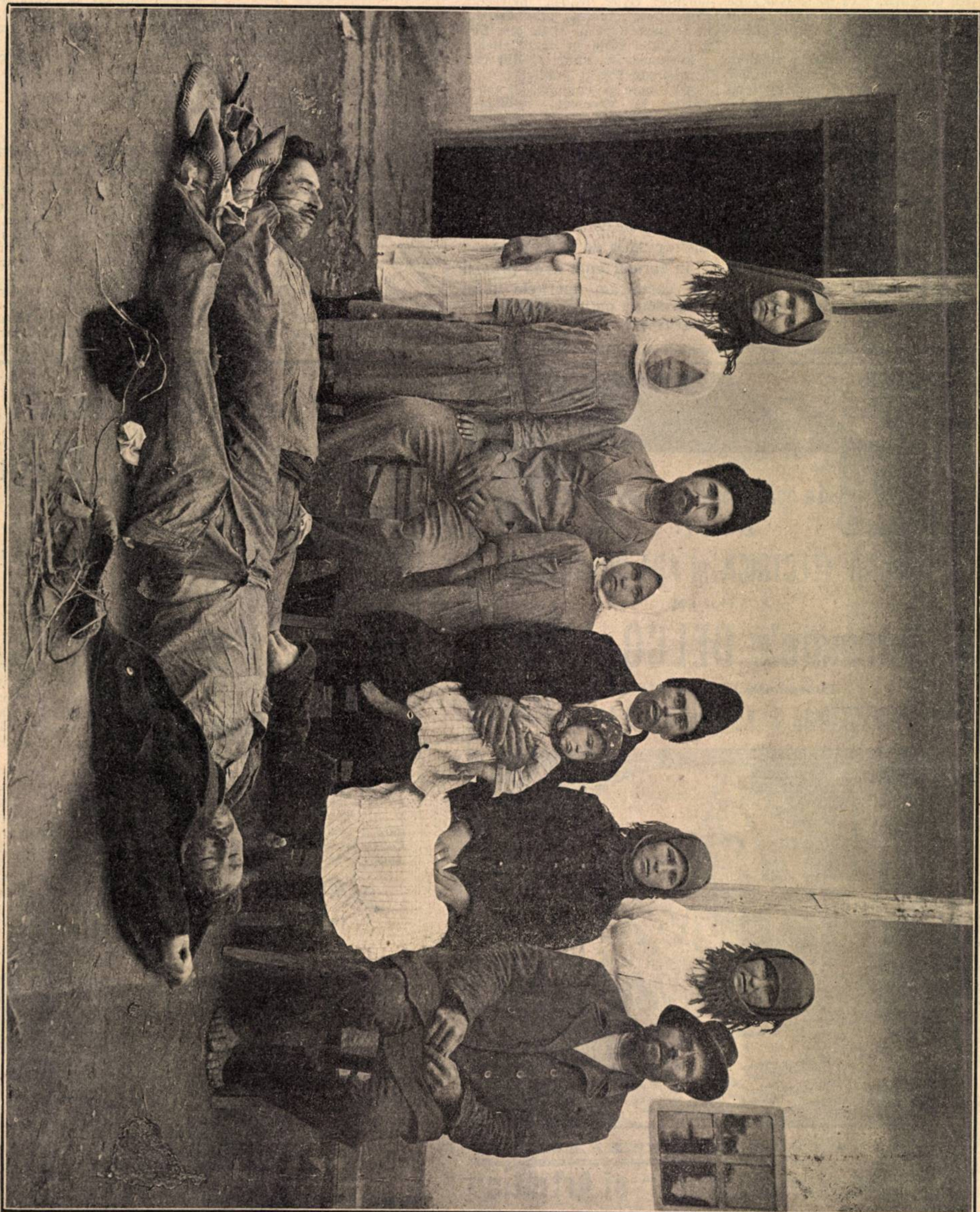
Un roman captivant: „Veşnicul învins"

Apreciatul nostru colaborator, d. Ion Pas, a dat la iveală o nouă lucrare literară, romanul *Veşnicul învins*, ale cărui pagini de pătrunzătoare analiză fixează drama unui tânăr sortit să fie în marile bătălii ale dragostei, un învins.

Romanul, scris într'o formă atrăgătoare, cu accente de lirism şi sarcasm, constituie o lectură interesantă şi captivantă. Deaceea îl recomandăm cititorilor noştri.

reportaj

REVISTA FAPTELOR SENZAŢIONALE

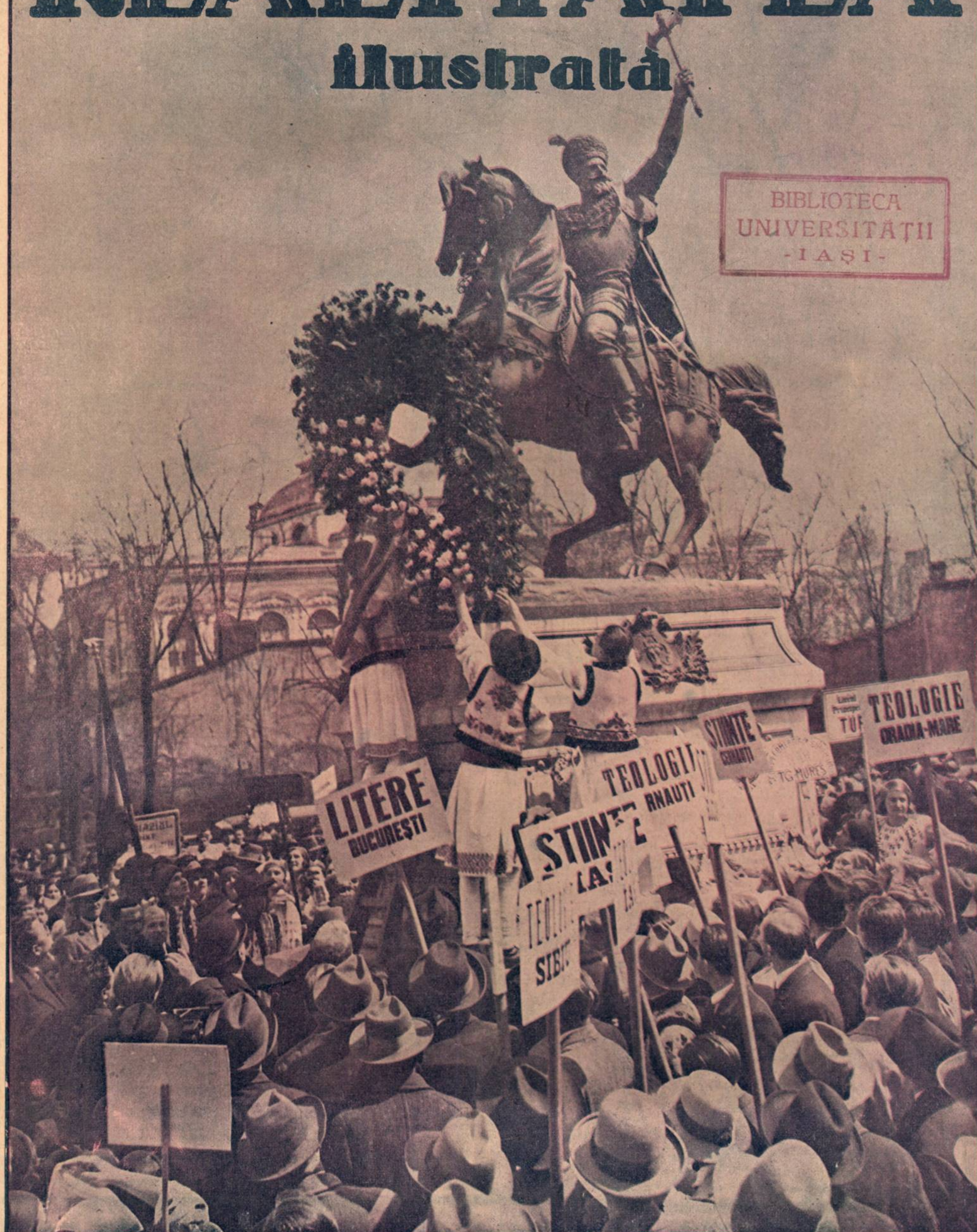

Copii, femei şi bărbaţi, familia lipovanului care a împuşcat pe Cocoş şi tovarăşul lui, pozează fotografului, ca şi cum la picioarele lor n'ar fi zăcut două cadavre...

(*Atelierele "Adeverul" S. A.*

ANUL V. — Nr. 222 30 APRILIE 1931

REALITATEA ilustrată

Societatea „Tinerimea Română" la statuia lui Mihai Viteazul. (Studenţii depun o coroană pe monumentul Voevodului).

Foto I. Berman-Realitatea

PREŢUL 10 LEI

CRONICĂ DE PRIMĂVARĂ

POATE nu-i o simplă întâmplare, că toate anotimpurile sunt de genul feminin la noi, anotimpuri mai capricioase ca oriunde, bătându-şi joc de calendarul care le anunţă oficial, invariabil şi totdeauna greşit, data sosirii şi a plecării.

Căci ele procedează ca nişte femei cochete, prin surpriză. Când nu mai speri venirea lor, abia atunci se înduplecă. Când crezi că te-ai liberat de ele, iată că se întorc mai acaparante ca totdeauna.

Scrise cu majusculă, Primăvara, Vara, Toamna şi Iarna, apar într'adevăr ca patru doamne mari, excesive în darurile ca şi în pretenţiile lor, neştiutoare şi nepăsătoare de nevoile vulgului, târând în lumina lor suita fidelă de paji: primăvara îndrăgostiţii, vara vilegiaturiştii, toamna, trene de frunze şi iluzii risipite, iarna sclipirile carnavalului.

Primăvara din anul acesta, a cochetat cu Pământul fără nici un scrupul. L-a amăgit perfid o săptămână din Februarie, a continuat în Martie, stricând rostul urâcios al Babelor, şi când a socotit că l-a desgheţat destul a dispărut într'o bună noapte, poate de conivenţă cu mătuşa ei, Iarna, care nu se îndura să abdice încă.

De data asta însă, nu ne mai putem înşela. Primăvara e între noi, definitiv. Cum să fim încredinţaţi? E drept că prin curţile şi străzile noastre înăbuşite cu asfalt, nu putem invoca verdeaţa şi florile de cais. Oazele grădinilor ne apar între zidurile tot mai dese şi mai înalte de beton, ca nişte alcătuiri artificiale. Iar în indiciul barometrului, am pierdut de mult încrederea. Dar avem un semn care nu dă greş. Trebue să facem numai cei câţiva paşi până în centru, spre seară. Trotuarele căii Victoriei sunt atât de înţesate, încât mersul e posibil numai în paşi de damblagiu... Prin mijlocul străzii circulă automobilele într'un val fără sfârşit, cu viteza maximă şi cu ţipătul klacsoanelor mai formidabil chiar decât urletele colective ale difuzoarelor de radio!

E simfonia orăşenească a primăverii. Admiraţi prin văzduh jocul miilor de particule ale prafului, stârnit de roţi ce se rostogolesc fără oprire şi par'că fără ţel, ca într'un absurd supliciu la modă. Şi apoi lărgiţi nările şi aspiraţi adânc. Aerul e impregnat de miros de benzină. Nici o îndoială nu mai poate fi: e primavară.

EXCURSII BUCUREŞTENE

După numărul biletelor de închiriat din acest an, se pare că jumătate din Bucureşti se va muta în jumătatea cealaltă. Cadrilul a reînceput de vreo doi ani, cu aceeaş frenezie ca înainte de război. Din cele trei figuri ale jocului; căutarea casei, mutatul şi instalarea, numai figura întâia are prin tre neplăcerile ei şi câteva părţ plăcute. Mutatul înseamnă obo seala împachetatului şi sfărâmătu rile despachetatului. Instalarea cu prinde surpriza defectelor ascun se ale casei, dar în căutarea ei, p lângă că ai tovărăşia speranţei d a găsi locuinţa ideală, mai ai ş prilejul de a colinda cartierele, fă când sau refăcând cunoştinţă c Bucureştii.

Se va zice că prilejul acesta are bucureşteanul în orice timp a anului. Se înţelege că-l are, dar n uzează de el. Nimeni nu zice „m duc să mă plimb", cu intenţia de se îndrepta spre alte căi, decât celea bine cunoscute şi bine în ghesuite din centru.

Bucureşteanul călător prin m rile capitale străine, se simte obli gat să le cutreere în lung şi'n la să viziteze cu docilitate muzeele d artă, de ştiinţă sau istorie, labora toarele şi uzinele, grădinile şi pa latele, să se extazieze după indica ţiile ghidului, întorcându-se dup luna de vacanţă năucit şi ferici că „a văzut tot".

In oraşul său nu simte nevoia s vadă sau să revadă locurile de a cest fel. Fiecare circulă într'o ra ză exclusivă. Oborul nu cunoaşt Cotrocenii şi Griviţa nu-i curioas de Parcul Bonaparte. Nu se po număra, fiindcă sunt prea mulţi bucureştenii cari n'au mai da prin Parcul Carol de la expo ziţia întâia, care n'au mai ză bovit prin Cişmigiu de când spor turile de iarnă şi-au mutat adepţi distinşi la Sinaia şi n'au mers s respire aerul Şoselei, de când criz le-a vândut vehiculul. Dacă n'are faceri răspândite prin cartiere, bu cureşteanul nu parcurge decât acelaş traseu, adesea închis în tramva spre serviciul său zilnic, cinematograful săptămânal şi vizitele dum nicale în familie.

Sfântul Gheorghe şi sfântul Dumitru apar astfel de două ori pe a ca nişte călăuze imbolditoare. Sub egida lor, triburi de bucureşteni po nesc în escursii dealungul străzilor, străbat îndepărtate şi necunoscu mahalale, au surpriza parcurilor de case cu arhitectură vioae şi a parc rilor de verdeaţă unde Cultul nou al Soarelui are temple, adică un m strand, deocamdată pentru copii.

Desigur că nu-i decât o cunoştinţă superficială pe care o fac as fel bucureştenii cu oraşul lor, şi va fi nevoe de cine ştie ce alte pril juri, pentru ca ei să-i afle frumuseţile din muzee, să-i deslege tâlcul b sericilor, să-i iubească împrejurimile cari au acelaş farmec şi fără a tomobil propriu.

Pentru vacanţele mici şi mari, care se vestesc încercuite de ac leaşi curbe de sacrificii ca şi pentru Duminicile de primăvară, exis un teren necunoscut de escursionişti la îndemâna bucureştenilo Bucureştii.

ALICE GABRIELESCU

Diamantele roșii

CONCURSURILE de frumuseţe au devenit competiţiuni obicinuite în fiecare ţară. Galvestonul primeşte în fiecare an candidatele care sunt examinate şi clasate de un juriu absolut competent. Frumuseţea „Missei Universe" este viu comentată, femeile caută să se apropie de tipul la modă şi în cele mai dese cazuri reuşesc.

Frumuseţea naturală birue însă totdeauna în aceste concursuri, acum ca şi în trecut.

Cele de mai jos sunt o dovadă concludentă.

Cazul s'a petrecut în 1911, când concursurile de frumuseţe erau un fel de inovaţie pe care numai America, ţara tuturor îndrăsnelilor, o putea lansa în societatea înaltă.

La începutul acelei ierni, ziarele publicau următoarea informaţie:

„Sir William S... cunoscutul miliardar, va inaugura în curând noui galerii în somptuosul său palat din Fifth Avenue, unde va avea loc şi primul concurs de frumuseţe din oraşul nostru. Se ştie că, orice banalitate e exclusă din procesul selecţiunei, prin faptul că la acest „match", nu vor participa decât doamne din aristocraţie. Se mai ştie că incontestabila rivalitate a două din cele mai nobile lady-es adaugă mult atracţiei acestui concurs, ce pasionează pe esteţii întregei Americi!"

— „Mărul de aur va fi al tău Lolotte! Care Paris ar îndrăsni să ezite?" zile lordul Stuart la urechea tinerei sale soţii.

Aceasta surâse şi răspunse, privind valurile care se topiau ca o spumă pe plajă:

— „Dacă n'aş şti că doreşti o ratificare publică a alegerii pe care ai făcut-o, căsătorindu-te cu mine, aş fi preferat să nu particip... să las pe lady Seymoor să triumfe!... Ce-mi pasă de acest eventual succes? Pentru mine tu eşti totul!...

Lordul se apropiă de ea, plecându-şi capul, spre a-i vedea ochii, ochii ei minunaţi, de culoarea violetei şi murmură:

— „Pentru mine, trebue să concurezi Loly; tu eşti mândria mea; primeşte această ocazie de a apărea, de a fi „tu"; fi bravă şi voinţa ta de a străluci să adauge dacă se poate, frumuseţei tale, să eclipseze pe acea femee fără inimă! A renunţa, ar fi să mărturiseşti că ţi-e teamă să nu ieşi biruită".

— „Fie, voi concura deci şi voiu fi frumoasă.. ca în ziua cununiei noastre!"

Era încântătoare: extrem de tânără, de un blond natural şi atât de pur, încât nu ţi-ai fi putut închipui altfel pe blonda Venus. Liniile obrazului şi ale corpului său, erau perfecţiunea însăş, dar mobilitatea trăsăturilor îi dădeau o frumuseţe mereu nouă, aşa cum o lumină savant deplasată, schimbă aspectul obiectul iluminat. Era sglobie şi tandră, totdeauna veselă; nimic artificial nu stânjenia pe cei ce se lăsau prinşi de farmecul ce risipia. Şi ca şi cum natura n'ar fi făcut destul pentru această capo d'operă, avea o voce minunată, al cărei timbru plin şi grav, se revela în cele mai mici cuvinte, prelungindu-le rezonanţa, aşa cum percepi mult timp încă, undele emise de o liră de cristal.

— „Incânţi fără să vrei, ca o floare în lumina soarelui. In tine totul e graţie simplă şi necăutată", zise soţul admirativ. „Cealaltă, americana cu voinţa de metal, te înghiaţă!"

Un nor trecu pe fruntea-i sidefată. Tânăra femee avea intuiţia unei lupte, a unei ciocniri pe care, cu frumosul său suflet, ar fi vrut s'o ignoreze: două rase aveau să se întâlnească în acest concurs.

*

Văduvă, 25 de ani, miliardară, şi cea mai frumoasă femeie a noului continent; acestea erau semnalmentele lady-ei Seymoor, când lordul Stuart, — acel scoţian de care se spunea că avea în vine sânge regal, — o ignorase, pentru a se căsători cu o parisiană!

Orgoliul umilit, care însemna mai mult decât desiluzia sentimentală, dădu naştere unei uri abia voalată de exigenţele mondene. Din timpul când se lăsa curtată, lady Seymoor, foarte capricioasă şi deconcertată, obicinuia să spună:

— „Nu ştiu sigur dacă am inimă!"

Acum, retrasă la ţară, ne mai făcând la New-City decât scurte şi orbitoare apariţii, îşi mărturisia:

— „Am inimă, o ştiu bine, căci urăsc prea mult!"

Totul împietria în apropierea ei. Mândră, dispreţuind seducţia surâsului, părea propria-i statuie, minunată marmură de altfel, încarnare inversată a fabulei lui Pygmalion. In ziua ceea, în faţa oglinzii, studia efectul unei draperii, când i se aduse poşta.

O citi fără grabă şi nimic nu veni să turbure apa de nepătruns a pupilelor ei; dar, rupând cu un gest scurt banda ce cuprindea revista „Descoperirile Ştiinţei", un articol păru să-i atragă atenţiunea şi deodată, faţa sa îşi pierdu imobilitatea. Iată ce citise:

ŞTIINŢĂ ŞI FANTEZIE

„Peter Grossfield, marele savant, ale cărui cercetări asupra radiului ne sunt destul de cunoscute, ne comunică o ciudată descoperire. Poate da în mod durabil o strălucire roşie, extraordinar de luminoasă, pietrelor preţioase, în special diamantelor. Apropierea radiului n'ar fi străină de această modificare a substanţei lor.

Nimic mai ciudat decât vitrina unde Sir Grossfield, expune în plină obscuritate, pietrele pe care le-a tratat. S'ar părea că toate cochetele ar trebui să dorească aceste bijuterii, care pot transmite misterioasa lor lumină, celor care ar vrea să le poarte!

Totuş, nici o femeie, — până acum, — n'a încercat, să se împodobească cu ele: aceste diamante şi-au pierdut inerţia minerală; un fel de viaţă magnetică pare că le însufleţeşte şi se spune că n'ar fi nevătămătoare. Dacă pietrele de foc ar fi... pietrele morţii?"

— „Nimeni n'a încercat" îşi zise tare Lady Seymour. „Şi... chiar de ar fi aşa? Ce importă? Să fii o oră idolul magnific, înaintea căruia să tremure mulţimea şi să se extazieze juriul uimit!!..."

S'o detroneze pentru totdeauna!

— „Supremă bucurie, va fi dat să te plătesc prea scump? Vreau să triumf!! Totul se realizează prin voinţă!" îşi repeta lady Seymoor cu câteva minute înainte de a apărea înaintea juriului.

*

— „Nu te teme de nimic!" spunea pe de altă parte Loly soţului său, „mă simt fericită: o atmosferă de dragoste mă învăluie!"

Femeile nu se văzuseră şi păreau că una nu ştie de existenţa celeilalte.

La capătul imensei săli se ridicase o estradă, împodobită cu covoare superbe. Fondul era o perdea de catifea neagră. O rampă a cărei lumină era modificată după voinţă, lumina defileul acestei elite de tinereţe şi graţie, dar concurentele aveau senzaţia vagă, că nu formau decât figuraţia unei scene şi că numai sfârşitul ei pasiona publicul, căci de comun acord se decisese, ca aristocratele rivale să apară la urmă.

Insfârşit, lady Stuart apăru.

Draperiile se desfăcură. O văzură flexibilă, curbată într'o reverenţă al cărei secret nu-l poseda decât ea, îndreptându-şi încet tânărul trup, cu mişcarea unei tulpine ce răspunde chemării soarelui. Era încântătoare: ai fi zis întruparea de un moment într'un trup iluzoriu al unei nimfe.

Nu purta nici o bijuterie, dar părul de aur abia înodat, împodobit de un singur crin, făcea cât cea mai bogată diademă. Ochii ei de o culoare nedecisă, între albastru şi mauve, aveau dulceaţa primăverii.

O simplă reţea de perle lăsa să se ghicească splendoarea bustului, reţinând un peplum bizar ce şerpuia pe trup, până la picioarele-i goale.

Un freamăt de uimire se ridică din asistenţă, care avea impresia c'o vedea pentru prima dată.

Fu un adevărat delir de entuziasm. Ovaţiunile continuară mult timp, după dispariţia Ladyei Stuart.

Deodată luminile rampei se stinseră.

Intr'o poză hieratică, fără ca cineva s'o fi văzut-o intrând, Lady Seymoor îşi făcuse apariţia pe estradă. Deşi înconjurată de obscuritate, concentra par'că asupra ei o misterioasă lumină roşie, care nu venia de nicăieri... Gestul de salut oriental pe care-l desfăşură, creă o lumină fluidă de foc.

Avea frumuseţea dar şi calmul zeităţilor care-şi menţin prin măreţie şi teamă, cultul crud al cărui obiect sunt; şi în această creatură împodobită cu bijuterii necunoscute, în această femee, ai cărei ochi cu privirea goală, păreau pietre, aşa cum trupul îi părea o marmură perfectă, poporul american recunoscu idolul care-i reprezenta puterea şi măreţia.

Evantaiele încetaseră să mai bată; respiraţiile se opriseră par'că: urmă o tăcere adâncă! Tăcerea mulţimei are totdeauna ceva îngrozitor, teribil.

Totuş o voce îndrăzni:

— „Impreună! să le vedem împreună!"

Sprâncenele idolului se încreţiră de ciudă poate — şi mii de voci repetară:

— „Da, amândouă pe estradă!"

Rechemată, lady Stuart reapăru. Pietrele fatale ale celeilalte ajungeau s'o lumineze. Nu era posibilă nici o paralelă: cine poate compara o floare, acest miracol al căldurii, această minune născută din mângâierile soarelui, cu diamantul eternităţii?

Jos, rupând însfârşit tăcerea, se angajă discuţii, la început confuze, apoi vehemente.

Strălucirea americancei se accentua; ochii săi luaseră sclipirea diabolică a nestematelor ce o împodobiau şi ai fi zisă că fiinţa sa era toată numai priviri.

— „Lady Seymoor! Lady Seymoor!" se auzia strigându-se din toate părţile.

Avea să triumfe?

Ideea apropiatului său succes, o înălţă par'că; orgoliul, voluptatea victoriei o transfigură...

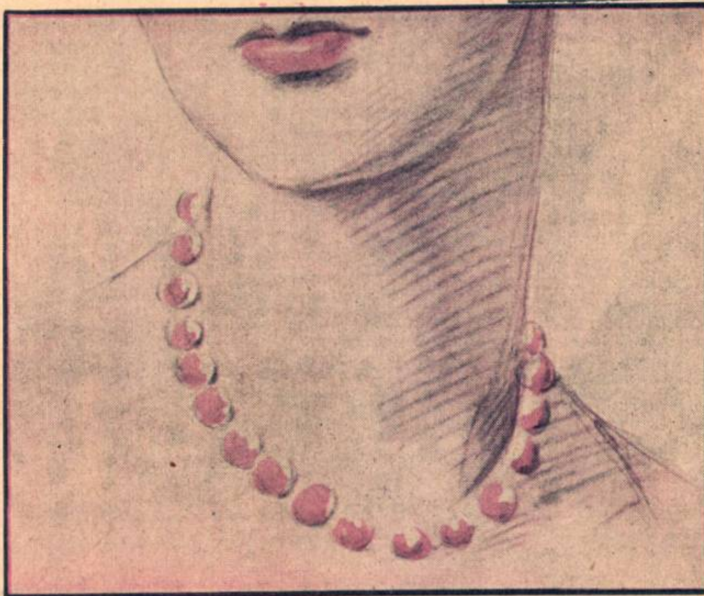
Dar, deodată o văzură întinzându-şi într'un gest de teroare, mâinile crispate ca nişte ghiare; pupilele sale scânteetoare se dilatară; corpul său sculptural fu cuprins de o vibraţie sacadată.

Groaza se întinse şi în sală; spectatorii se simţiau în prezenţa unui geniu invizibil contra căruia nu puteau întreprinde nimic.

Şi blestemata aureolă creştea tot mai mult: fulgera. Lady Seymoor inspira groază: o văzură sbătându-se ca sub muşcătura unui agresor nevăzut, smulgând cu furie diamantele roşii, scuturându-şi pletele din care lunecă o ploaie de raze; fiecare gest părea să aţâţe această lumină diabolică; figura nenorocitei strecură spaimă în inima acestor oameni incapabili de a o ajuta; părea o torţă arzând fără flacără.

Piatra morţii îşi desăvârşia opera şi nebunia orgoliului era plătită!

Căzu horcăind, doborîtă, aşa cum se prăbuşeşte o statuie atinsă de trăsnet... Şi colo sus, pe trepte, dominând idolul sfărâmat, femeia floare, femeia de carne, aceea a tuturor timpurilor, aceea care s'a născut pentru a da iubire şi a crea viaţă, lady Stuart, femeea pur şi simplu impodobită doar cu darurile naturale, surâdea soţului său.

Diamantele roşii străluciau înşirate în colan la gâtul lady-ei Seymoor, ca sclipiri de foc...

Publicul se împrăştie zăpăcit iar juriul acordă titlul de „cea mai frumoasă femee", lady-ei Stuart.

După cum era şi logic, afacerea a stârnit o vâlvă extraordinară în Statele Unite, unde ambele femei erau cunoscute ca rivale ireductibile.

Acum însă, strălucia steaua lady-ei Stuart, crinul invoalt, femeea pură ca petala unei roze, scăldată în roua lucie a dimineţii.

Parisiana era pur şi simplu asaltată de admiratori şi admiratoare, purtată în triumf, solicitată insistent pentru autografe şi preşedintele Statului New-York, ca şi primarul metropolei, organizară fastivităţi în cinstea ei.

Ea apărea pretutindeni la braţul soţului ei, vecinic zâmbitoare, dar purtând pe buze un surâs amar, surâs al decepţiei.

Zadarnic se 'ntreba fiecare, asupra cauzei tristeţii ,de care frumoasa femee părea cuprinsă.

Dar nimeni nu putea răspunde.

Pe de altă parte, moartea îngrozitoare a celeilalte candidate, sesiză organele judiciare.

La început legistul atribui moartea fulgerătoare a lady-ei Seymoor unui atac de cord. Dar ziariştii cari fuseseră prezenţi la concurs, dădură alarma prin cotidiane şi cerură o anchetă legală, asupra cauzelor morţii.

După lungi investigaţii, detectivii oficiali şi cei ai ziarelor descoperiră originea şi efectele diamantelor roşii.

Bijutierul dela care cumpărase lady Seymoor bijuteriile, fu „invitat" la un interogatoriu, unde afirmă că într'adevăr, decedata era clienta lui, dar că *„diamantele roşii"* vândute aveau această culoare, numai privite după un aranjament special, descoperirea d-rului Groosfield neavând nici o legătură cu ele.

Dar ziarele protestară şi cerură dreptate. Autopsia făcută după deshumarea lady-ei Seymoor dovedi că ţesuturile inimii erau complet distruse, din pricina emanaţiunilor de radiu.

Profesorul Grossfield fu arestat şi instruit cu toată deferenţa cuvenită unui mare savant.

Dar marile cotidiane ca „New-York Herald" şi „Tribune" cerură insistent deschiderea unui proces, în faţa juraţilor, pentru crimă premeditată.

Intr'adevăr procesul a avut loc şi profesorul a fost osândit la 10 ani închisoare. Peste trei luni a înebunit în puşcărie.

(*Trad. din limba engleză* de E. A.)

Probleme

S'A OBSERVAT însfârşit că tineretul şcolar e ameninţat de surmenaj. Şi nu au dat alarma spiritele morocănoase, totdeauna pornite contra progresului, ci spiritele cele mai distinse, savanţii şi pedagogii, în contact direct cu tineretul şcolilor, aceştia au avizat că programele şcolare sunt prea încărcate şi că ar fi nevoie de o revizuire a lor.

Fără a fi câtuş de puţin competinte în materie, e de ajuns să răsfoieşti manualele şcolare moderne, spre a constata că ciclul de cunoştinţe impuse cere creerului o sforţare herculeană.

Nu poţi trece cu vederea completa inutilitate practică a unora din materiile predate. Câte din tinerele fete vor avea nevoie să ştie în cursul existenţei lor, care e experienţa lui Joule, pentru măsurarea energiei mecanice e căldurii, sau care este procedeul pentru fabricarea acidului chianhidric? N'ar fi mai bine să înveţe cum se găteşte o supă sau cum se dozează biberonul unui copil? Văd de aci cum tinerele noastre savante fac o mină de desgust, gândindu-se numai la asta! Dar va veni o zi, când se vor lua de cap, în faţa plânsetelor disperate ale copilaşului lor, pentrucă nu vor şti că e de ajuns să-l culce pe pântec şi să-l lovească uşor pe spinare, spre a-l scăpa de mica dilatare internă, care a produs toate aceste zvârcoliri.

Şi nu e glumă! Am asistat chiar săptămâna trecută la mişcătoarea scenă a unei bacalaureate, care-şi frângea mâinile de disperare, în faţa micuţului ce se sbătea ca un vierme tăiat în două, urlând să ridice strada. Din fericire, soacra sosi la timp; puse copilul pe genunchi şi pac! pac! remediul se dovedi perfect eficace.

La ce bun să înveţi chimia şi fizica, dacă urmează să lucrezi într'un birou sau magazin, sau pur şi simplu să te căsătoreşti? Adevărata chimie e să păstrezi sănătatea soţului şi a copiilor, veghiând asupra higienei şi hranei lor, căci fizicul şi moralul se influenţează reciproc; or fizica n'are nimic a face cu toate astea.

In loc să înveţe o sumedenie de lucruri, pe care le vor da la prima ocazie uitării, ar fi mult mai util să se predea tinerelor noastre fete puţină legislaţie simplă, care le va fi de mare folos în viaţă.

Femeile savante ale şcolilor noastre, nu cunosc cele mai elementare principii ale vieţii practice; câte din ele ştiu cum să deschidă un cont la bancă, sau cum să redacteze un contract de închiriere? Câte femei rămase văduve, sau silite să divorţeze, nu s'au văzut, ele şi copiii lor, furate şi ruinate din cauza totalei necunoştinţe a formalităţilor vieţii de toate zilele?

O vorbă a lui Dumas

INTR'O zi pe când Alexandru Dumas se prezenta la o actriţă, cu una din dramele sale de curând editate, un medic care se găsia de faţă, îi spuse pe un ton protector:

— „Se pare că scrii drame, tinere şi că le dai la legat...

— „Intocmai ca d-ta", răspunse Dumas; „cu singura deosebire, că dramele mele sunt legate în piele, iar ale d-tale în scânduri de brad"...

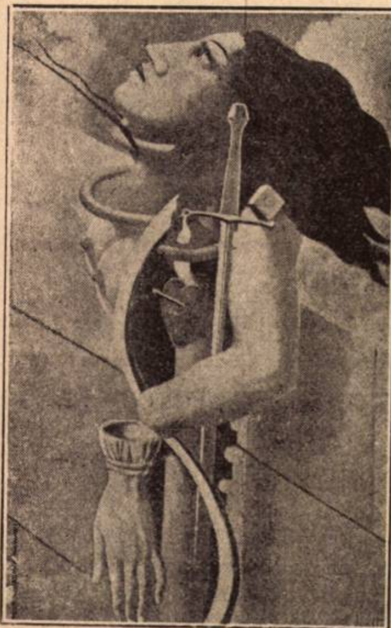
Din capriciile artei

Halucinaţii picturale

JEAN PIERRE VIOLLIER e pentru pictura modernă, ceiace Poe a fost pentru literatură. Se spune că pânzele sale, expuse la Londra şi Paris, revelează toată oroarea ce-i populează visele. Vizitatorul expoziţiei riscă să bufnească în râs în faţa acestor halucinaţii, de o coloratură atât de crudă. Lumea artei însă îl ia în serios şi-l salută ca pe un geniu.

E destul să ne aruncăm o privire asupra acestor picturi, spre a ne convinge că Viollier nu minte ând

Ţărani dormind

Ioana d'Arc

afirmă, că n'a luat în viaţa lui o lecţie de pictură. Astăzi pentru a deveni artist, nu mai e nevoie să te înrolezi la Belle-Arte, nu mai ai nevoie de ucenicie. Anarhia e la ordinea zilei. Arta contemporană, — spun iniţiaţii, — e dinamică, nu statică sau imitativă şi „creează natura". Raphael şi Poussin trec în ochii lor drept copişti puerili.

Dispreţuind realitatea, Jean Pier-

Calul fără călăreţ

re Viollier nu urmăreşte în pânzele sale, decât reproducerea halucinaţiilor visurilor sale, dând liber curs instinctelor şi imaginaţiei. Inimi însângerate, fantome, capete umane pe trunchiuri de copaci, pumnale, şerpi, morminte ce se deschid, se îmbină în compoziţii de un deconcertant bizar.

Reproducem aci câteva din pânzele sale.

Artistul e originar din Anvergne. Şi-a început cariera la Geneva în 1915 şi de-atunci a expus mereu, în cele mai mari galerii ale Europei. După o scurtă călătorie în Italia, revine la Geneva, unde fondează în 1922 „grupul" intitulat „Le Disque". In 1924 câştigă marele premiu Lissignol, ceiace-i dădu ocazia să se ilustreze la Paris. După o expoziţie la Viena, în 1924, pleacă la Paris, unde se stabili.

Nu se dă înapoi dela publicitate, ca şi pictorul Dufrenoy, care mărturisia unui prieten:

— „Când îmi expun lucrările, am senzaţia că apar gol, în fruntea unei mulţimi."

Pânzele lui Viollier au avut cinstea să apară la Salonul de toamnă, la Independenţi şi la Tuilerii.

Expunându-şi ideile asupra cubismului, Viollier spune că intenţia lui e să creeze o artă mai profundă şi mai umană. Cert e că a reuşit să creeze abisuri — insusceptibile de vre-o interpretare. Doar diavolul indigestiei ar putea

„Venera cea roşie"

traduce subiectele pânzelor lui Viollier.

— „Artiştii moderni sunt nebuni, şi numai printr'un concurs al norocului, nu trăesc în ospicii" a declarat de curând un critic, părăsind o expoziţie a ultra-moderniştilor. A fost probabil izbit de Picabia, care dă liber curs instinctelor; de Braque, care încearcă să exprime inexprimabilul; de Lipchitz, care a expus tocmai o sculptură intitulată „Harpistul" ce pare o poartă de fier lovită de trăsnet; de Marcoussis, cubistul, care a făcut zilele trecute câteva ilustraţii pentru volumul lui Gérard de Nérval, bardul dement, care a încercat să-şi facă faimă, târând un rac după el pe străzi.

Prea înalt spre a mânca la masă

Jack Earle e probabil cel mai înalt om din lume. Are doi metri şi cinci-zeci înălţime şi cu toate că nu e gras de loc, cântăreşte 148 kgr. Datorită extraordinarei sale înălţimi, are contracte foarte avantagioase cu casele de filme şi e cunoscut în toată lumea. Se pare însă că nu e tocmai plăcut să fi un gigant între oameni.

Fotografia ce dăm aci, a fost luată când nesfârşitul star de cinema s'a oprit la Chicago, în drum spre New-York. Intrând într'un restaurant, i-a fost absolut imposibil să se aşeze la o masă, din cauza picioarelor sale extrem de lungi.

O chelnăriţă ingenioasă, aduse o scară, de care gigantul îşi rezemă un braţ iar chelneriţa urcă trei trepte, spre a-i servi dejunul.

Mr. Earle regretă uneori că paturile, scaunele, pragurile şi plafoanele sunt făcute pentru muritori normali, căci lui nu-i pot fi de nici un folos.

Chiar în hotelul din New-York unde sunt odăi speciale pentru oameni înalţi, actorul de doi metri jumătate înălţime găseşte paturile prea scurte şi scaunele prea joase pentru el.

Singurul loc unde se simte bine e propria-i casă unde mobilele sunt făcute pe uriaşa-i măsură.

Timiditate de savant

Ampère era pe atât de timid, pe cât era de distrat. Iată ce ne povesteşte Henri Allorge relativ la asta: către sfârşitul unei serate, amfitrioana oferi ilustrului savant un loc pe divan lângă ea... şi, fără să bage de seamă se aşeză pe sabia de membru al Institutului, pe care acesta o purta. Ampere nu îndrăsni să-i atragă atenţia... şi pentru că trebuia să întreţină discuţia, începu o serie de interminabile discursuri. Invitaţii plecară unul după altul; el singur rămase, vorbind mereu... până când interlocutoarea sa, obosită, căzu într'un somn adânc.

Atunci, spre a-şi câştiga libertatea, savantul începu să tragă uşor de sabie... odată... de două ori... fără nici un rezultat. Trase mai tare... atât de tare încât arma academică ieşi din teacă, şi adormita sărind din somn speriată, văzu cu groază înaintea ei, un om cu privirea rătăcită, care părea s'o ameninţe cu sabia.

Vă închipuiţi urmarea: strigăte... spaimă... confuzie... explicaţii, scuze şi râsete!

Cum poţi face să meargă un teatru

ISTORIOARA care urmează şi care are calitatea de a fi autentică, a avut loc la New-York. Proprietarul unui mic teatru de cartier, care nu izbutia să atragă nici măcar atâtea persoane câte îi trebuiau spre a umple o zecime din sală — şi aşa destul de mică, — îşi vânduse întreprinderea unui om care nu se ocupase în viaţa lui de arta dramatică. Dar cu toată neştiinţa sa în chestiuni teatrale, noul director ştiu să se descurce. Toţi locuitorii cartierului primiră această ademenitoare invitaţie:

„Cei ce vor să vină la teatrul meu, pot intra pentru preţul de 25 de cenţi, cu condiţia ca fiecare să aducă o bucată de cărbune, pe care o va depune într'unul din cei doi saci dela intrare. Când sacii vor fi plini, va avea loc tragerea la sorţi a numerelor de pe biletele de intrare. Posesorii celor două numere câştigătoare vor primi fiecare câte un sac de cărbuni".

Ideia se dovedi minunată. Sala se umplea regulat când veni vara, directorul înlocui cărbunii cu cartofi.

Intre prietene

Două bune prietene ies dela un bal mascat:

— Nu ştiu dece, dar astă seară nu mi s'a adresat nici cea mai mică galanterie.

— Şi cu toate astea, erai mascată!

După ce am tras, lovindu-l după ureche, leopardul a făcut o săritură uriașă în aer. N'am avut timp să-i trimit al douilea glonte...

OMUL leopard

Lady Dorothy Mills

PE UN DIVAN în salonul meu din Londra, e întinsă o piele de leopard. Uneori când serile sunt reci, îmi place, să mi-o trag pe genunchi, în timp ce scriu sau citesc. Şi făcând aceasta am o senzaţia bizară, la gândul că dacă credinţa miilor de Negri ai vestului african e adevărată, atunci în pielea mea de leopard a sălăşluit odată un spirit omenesc.

Debarcasem pe coasta Guineei pătrunzând adânc într'un teritoriu de păduri vaste, unde albii sunt foarte rari. Inaintarea se făcea cu mari greutăţi, în jungla mlăştinoasă şi atât de deasă, încât arareori puteam zări un colţ de cer; iar problema hamalâcului era una din cele mai grele; dar aveam din fericire patru servitori negri minunaţi, cari din dragoste pentru mine, îşi înfrânseseră temerile, însoţindu-mă în păduri.

Odată, am poposit 15 zile într'un mare sat de negri pentru odihnă şi aprovizionare. Ca de obiceiu în satele africane, graţie farmaciei mele ambulante, eram mult solicitată ca doctor, căci primitivul negru are o credinţă nestrămutată în medicina albului şi în puterea curativă a leacurilor sale. Unde te duci ,eşti asaltat de consultaţii pentru tot felul de suferinţe, de care nici n'ai auzit vreodată.

Unul din pacienţii mei favoriţi era aci un băieţaş, nepot al şefului de trib, regele Obiri, mândria şi bucuria bătrânului. Copilul suferea de o boală de stomac, de care cred că am isbutit să-l lecuiesc mai mult prin noroc. Recunoştinţa bătrânului nu mai cunoştea margini. Dar când i-am cerut o mare trupă de oameni, spre a mă ajuta să străbat împreună cu întregul meu bagaj ţinutul vecin, dădu din cap în semn de desaprobare:

— „Femeie albă, ai salvat viaţa nepotului meu, viitorul şef al tribului", zise el, „şi te rog să nu încerci a străbate Marea Pădure a lui Swabi. E ţinutul oamenilor-leoparzi, cari prin farmece se prefac în animale şi se strecoară pe căi necunoscute, ucizând, torturând şi mâncând oameni. Au un şef puternic, Oku, care e înzestrat cu puteri supranaturale; multe morţi misterioase i s'au pus în socoteală şi teroarea domneşte asupra vecinătăţii. Spre a ajunge la râul Swabi, peste care oamenii-leoparzi nu îndrăsnesc să se aventureze, oamenii noştri fac un mare ocol, spre a evita pădurea blestemată. Te rog din suflet să-ţi schimbi drumul".

Auzisem dela indigenii îngroziţi de pe coastă şi dela servitorii mei, ceva despre societatea secretă a oamenilor-leoparzi, cari se fălesc cu puterea lycantropiei — puterea de a se schimba din om în animal şi vice versa, pentru satisfacerea poftelor lor canibalistice. Ţineam cu tot dinadinsul să studiez aceşti oameni de aproape şi astfel am nesocotit avertismentele bătrânului meu prieten şi-am luat drumul pădurii Swabi. Am făcut o haltă în satul de căpetenie al tribului M'Banos, care ocupă regiunea; m'am instalat într'o colibă curată, deabia clădită şi mi-am început observaţiile.

Am aflat multe lucruri interesante asupra lycantropiei şi mai ales, asupra obiceiurilor şi metodelor acestei ciudate secte. Cuvintele bătrânului Obiri se adeveriră: un suflu de teroare domina ţinutul. Străinii îl ocoliau întotdeauna, iar indigenii nu se aventurau niciodată afară din sate, după apusul soarelui.

Aparenţa M'Banos-ilor nu diferia mult de a celorlalţi indigeni; faţă de mine atitudinea lor părea indiferentă deşi aveau aerul că mă cam suspectau. Dar se ştia că printre ei se găsiau mulţi, cari făceau parte din societatea leoparzilor-umani, deşi nimeni n'ar fi putut spune cari anume erau aceştia, nici măcar membrii propriilor lor familii. Ducând în deobşte viaţa cetăţenilor normali, se spunea că dispăreau adese ori în puterea nopţii, sub conducerea lui Oku, vraciul, purtând insigna sau deghizamentul cultului lor. Işi mânjiau prieptul cu creta — şi-şi aruncau pe spate câte o reţea împletită din iarbă galbenă, prin care se întrezăria pielea neagră, dând impresia petelor ce împestriţează pielea leopardului, îşi acoperiau faţa cu un cap de leopard, înarmându-şi degetele cu ghiare lungi şi încovoiate de metal, cu care sfâşiau carnea victimelor. Astfel echipaţi, se puneau la pândă până la ivirea prăzii, cu care se afundau apoi în pădure, spre a o devora. Uneori când celelalte triburi nu le oferiau destule victime, sacrificau membrii din propriul lor trib, ba chiar din propriile lor familii. Bărbat, femeie sau copil, nimeni nu era sigur de viaţa lor.

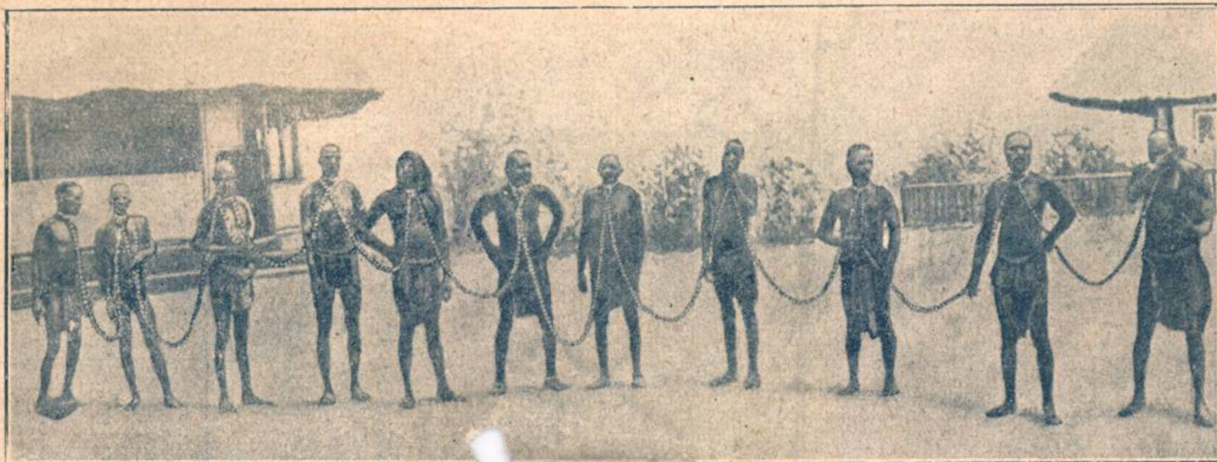
Această teroare fusese întronată de vrăjitorul Oku, care pretindea că posedă puterea lycantropiei, ceiace-i da posibilitatea de a se preface, mai ales pe lună plină, într'un veritabil leopard, cu toate însuşirile lui.

Era un bărbat înalt, puternic, cu o figură posomorîtă şi par'că bă-

nuitoare. Ii lipsia o jumătate dintr'o ureche, ca și cum ar fi fost sfâșiată într'o luptă.

— „Miss, dacă întâlnim vreodată un leopard cu urechea ruptă, să știi că ăla e Oku" îmi spunea negrul Ticao râzând.

Ticao era șeful micii mele trupe de hamali, pe care îl luasem de pe coastă. Urât ca păcatul și devotat ca un câine, era extrem de sceptic și nu cunoștea frica. El a fost acela care m'a scăpat câteva zile mai târziu de a deveni, fără voia mea, canibală!

Oameni-leoparzi condamnați pentru canibalism, în drum spre închisoare

Se întâmplă că necunoscând ținutul, nu luasem destule provizii, părăsind lumea civilizată și aci, ca în multe alte părți am anunțat că vream să cumpăr carne de antilopă, gazelă sau orice alt vânat. Intr'o seară stam în ușa colibei mele, tocmindu-mă cu un indigen pentru o bucată de carne care părea să fie de antilopă, când Ticao se ridică, și spre marea mea mirare, apucă bucata de carne, aruncând-o furios în obrazul vânzătorului.

— „Ptiu!" scuipă el răspunzând protestelor mele: „el nu gazelă! el om, uite! Sfâșiă carnea după ce o ridică, arătându-mi osul, „uite, os de om!"

Putea să aibă dreptate, dar eram dispusă să trec cu vederea această întâmplare, luând-o drept un caz izolat, cum se întâmplă câte odată în unele părți ale junglei africane. Dar câteva nopți mai târziu, scepticismul meu primi o puternică lovitură, când Vani, micul meu negru veni târându-se pe brânci, să-mi moară la picioare. Mutilat îngrozitor, cu carnea sfâșiată de pe oase, mai avu puterea să-mi spuie că fusese atacat de o bandă de oameni-leoparzi, pe când se lăsa în jos spre râu, pentru a bea apă; bărbați în zdrențe galbene, cari mergeau în patru labe, mârâind ca leoparzii, se repeziseră la el sfâșiindu-l cu ghiarele de fier, până când auziseră un sgomot neașteptat și dispărură, lăsându-l acolo după ce-l răniseră de moarte.

Micul negru muri cu capul pe genunchii mei. Această cruzime mă înfurià. Singură, numai cu trei servi îngroziți într'un imens ținut sălbatec, la o sută de mile de cel mai apropiat post al albilor, mă mir și astăzi cum de am ajuns să mă răzbun pe acești bestiali monștri. Deodată îmi veni o idee, pot spune nebunească. Aflasem prin Ticao, că Oku vrăjitorul, fusese instigatorul acelui atac. Deși credeam că n'ași fi putut avea niciodată sângele rece necesar, spre a ucide un om, oricât de mare ticălos ar fi fost, m'am decis să mă conving dacă într'adevăr Oku avea puterea de a se preface într'un leopard și m'am decis să-l omor sub acea formă, ca pe un câine. Aceasta n'ar mai fi fost un asasinat, ci pură justiție și poate salvarea multor suflete nenorocite.

Neînfricoșatul Ticao se opuse însă proectelor mele.

— „Eu găsesc, Miss" zise el cu zâmbetu-i de maimuță, „eu știu vizuina omului-leopard. Eu miros, noi mergem să vedem, tu împuști. Alba miss împușcă, om leopard moare".

Astfel l-am lăsat pe Ticao să facă ceeace credea, pânăcând după vre-o două zile îmi spuse, că Oku sub forma sa animală, avea să fie cu siguranță la vizuină. O oră după lăsarea nopții, când micile focuri de dinaintea caselor, se stinseră, iar satul părea a dormi sub razele dulci ale lunii, luarăm drumul pădurii. In ultimul moment însuș curagiosul Ticao fu cuprins par'că de o slăbiciune.

— „Miss", șopti el în întunericul colibei, „eu cred pericol prea mare. Omul leopard foarte rău. Mănâncă oasele tale, Miss nu se teme?

— „Nu mă tem. Dar tu?" întrebai eu. Atins, îmi luă pușca și mă conduse afară din sat, pe o cărare secretă, care ducea în inima junglei.

După aproape o oră de mers, am ajuns într'un mic luminiș, unde pământul bătut arăta că fusese călcat de multe picioare omenești. In mijloc era o movilă de cenușe, rămășițele focurilor, — și — ceiace-mi strânse inima de oroare — o mulțime de oase. Mă uitai la Ticao, care dădu din cap.

— „Asta oase de bărbat și de femeie", zise el ridicând câteva. „Uite asta picior de bărbat... uite altul"... Ridică un os mai mic decât celelalte: „Asta os de băiat mic. Omul-leopard place copii".

— „Ticao, încetează," strigai simțind cum greața îmi lua respirația. Mă duse într'un colț al luminișului, care-i păruse bun de ascunzătoare: era o scorbură adâncă, într'un arbore imens, destul de largă spre a ne cuprinde pe amândoi. In față, niște cactuși mascau de minune prezența noastră.

Ședeam acolo perfect de bine. Lumina lunii da un aier sinistru luminișului cu grămezile lui de cenușe și de oase, care în imaginația mea ațâțată, păreau să ia forma nenorocitelor ființe ce-și găsiseră moartea aci, iar slabul vânt al nopții dădea impresia că se mișcau. Tăcerea și încordarea așteptării îmi presau nervii; poziția mea era din cele mai penibile dar nu îndrăzniam să mi-o schimb, pentrucă nu știam ce sau cine putea fi pe aproape, iar animalele și oamenii junglei au un auz extrem de fin. Mi se părea că așteptam de o eternitate.

Deodată Ticao puse o mână pe genunchiul meu. Un fâșâit aproape imperceptibil se produse în tufișuri, și ca o fantomă întunecată, un enorm leopard se furișă în luminiș. Era unul din cei mai mari leoparzi din câți mi-a fost dat să văd, și ceiace făcu să mi se oprească respirația, jumătate din ureche îi lipsea!

— „Oku!" am murmurat eu neîncrezătoare.

Ajungând în dreptul movilelor de cenușe, leopardul își întoarse capul în toate părțile, adulmecând și un moment tremurai de teama ca vântul să nu-și schimbe direcția. Norocul mă favoriză însă, căci animalul se culcă la pământ, apoi ridicându-și capul, scoase un lung urlet, care cutremură jungla și-mi îngheță sângele în vine. Urletul acestei fiare avea accente insuportabile.

Nemișcarea mă făcea să sufăr îngrozitor; acum sau niciodată trebuia să dobor leopardul. Ridicai pușca, dar Ticao mă opri din nou. Și tocmai la timp, căci din nou frunzișul fu despicat de apariția a mai mult de 12 forme întunecate.

Erau membrii societății oamenilor-leoparzi. In primul moment, sub lumina echivocă a lunei, cu greu ai fi putut determina dacă erau animale sau oameni. Mergeau în patru labe, cu pasul legănat și lin, al adevăratelor animale; mârâiau și din când în când se mușcau unii pe alții. Rețelele galbene ce le acoperiau spinările, sclipiau ca pielea leoparzilor, capete galbene și colți puternici ascundeau omenescul fețelor; ghiarele lor de fier scurmau pământul. Incet făcură cerc în jurul bestiei, care se ghemuise în cenușe.

— „Nu bine astăseară" ,murmură Ticao apucându-mi pușca. „Astă seară se duc la vânătoare. Altă dată, când vine singur".

Imi venea să strig de disperare și de furie.

In așteptarea altei ocazii, am făcut pregătiri meticuloase. Cu o zi înainte de a părăsi pentru totdeauna aceste blestemate locuri, am simulat o plecare, mărindu-mi trupa de oameni cu încă câțiva negri, cari habar n'aveau de intențiile mele, și pe cari îi luasem la vre-o zece mile depărtare, pe drumul spre râul Swabi, granița franceză unde era și siguranța.

Insoțită doar de Ticao, mă strecurai din nou spre ascunzătoare. Și ajunși în luminiș, dacă aș fi avut chiar o clipă de slăbiciune, scena care ni se desfășură sub ochi, mi-ar fi ațâțat nervii până la nebunie.

Evident, în cursul acelei săptămâni de nopți cu lună plină, oamenii-leoparzi fuseseră activi, iar vânătoarea bogată. In grămada de oase proaspete, zăcea, trupul unei femei moarte, o tânără și frumoasă indigenă, după cât se părea, așteptând să devină mamă. Figura neagră și rotundă păstrase o expresie de groază, ochii fixau orbi cerul. Cu toată greața ce mă copleși, văzui din nou roșu înaintea ochilor și gândindu-mă la Oku, acel monstru suplu, ce se furișa în întuneric, am simțit pentru prima oară în viața mea, o reală și imperioasă dorință de a ucide.

N'am avut mult de așteptat și Oku-leopardul veni singur. De data

asta nu întârziai nici eu. Neţinând seama de precauţiunile lui Ticao, îndată ce Oku ajunse în raza mea îmi sprijinii puşca de o cracă a arborelui, ţintii cu grijă şi-i trimisei un glonte.

A fost o lovitură norocoasă. Il nimerii tocmai după ureche, şi. mai înainte de a-i fi trimis al doilea glonte, fiara făcu o săritură în aer, se învârti pe loc şi căzu la pământ. Am ieşit din ascunzătoare şi când am ajuns lângă ea, cu toate că-şi dăduse sufletul, auzii încă un geamăt şuerător, aproape omenesc. Din nou am avut o senzaţie de greaţă. Un moment îmi păru că făptuisem un asasinat, că în faţa mea zăcea trupul unui om adevărat .Simţiam planând asupra mea blestemul tuturor zeilor păgâni ai junglei. Vocea jubilândă a lui Ticao răsună îndărătul meu:

— „Sufletul lui Oku a plecat" zise el cu invariabilul său rânjet. „Mâine o să-i găsească trupul în colibă, cu o gaură mare în cap".

— „Ce faci?" îl întrebai... Ticao întoarse leopardul cu pântecele în sus şi începuse să-l jupoae.

— „Ii iau pielea", răspunse el. „Pielea de leopard bun grigri" (fetiş).

Lucram cu febrilitate, ştiind prea bine că din moment în moment oamenii-leoparzi ar fi putut veni dinspre sat pentru ospăţ. Dar şi eu doriam cu ardoare să am această sinistră piele.

După ce-am isprăvit, am luat-o la goană, — Doamne ce goană!

Zăpăceala primelor clipe trecută, ne dădură de-odată seama de pericolul în care ne-am fi găsit, dacă oamenii-leoparzi ar fi descoperit trupul însângerat al şefului lor. Dar inc'odată norocul ne favoriză, căci întunericul din urma noastră era cu desăvârşire mut. Sărind şi împiedicându-ne de rădăcinile arborilor, înfundându-ne în mlaştini, alergam, în timp ce pielea sângerândă a lui Oku flutura ca un steag pe umărul lui Ticao, care fugea înaintea noastră. După o oră poposirăm într'o poiană, unde oamenii mei căzură într'un somn de animale obosite.

O scurtă odihnă, o gustare şi o

Lady Dorothy Mills în *pielea de leopard*

luarăm din nou la drum, căci oamenii mei erau îngroziţi. Fie că printr'un al şaselea simţ ghiciseră isprava noastră, fie că se temeau doar de întunerecul pădurii, manifestau o frică de moarte şi gonium mereu, uitând obicinuitul tembelism african. Neavând destui oameni pentru hamac, eram nevoită să merg pe jos. Nedormită, nemâncată, într'o stare de supratensiune nervoasă, mă mai menţineam doar prin puterea voinţei.

La un moment dat, când zorile începuseră să împurpureze cerul, crezurăm că temerile noastre cele mai sinistre se realizau, căci auzirăm din depărtări tropăituri de picioare şi strigăte omeneşti. Până la râul Swabi mai erau încă zece mile. Să ne fi urmărit, oamenii-leoparzi? Continuarăm să fugim. Nu puteam face altceva.

Am început să simt că puterile mă părăsesc. Un strigăt de bucurie se ridică din piepturile fruntaşilor. Oameni vopsiţi în roşu, agitând suliţe lungi se învârtiau în jurul unui hamac. Bătrânul meu prieten, Şeful Obiri, mă întâmpină îmbrăţişându-mă aproape.

— „O! femeie albă, prietena mea", zise el. „Am auzit dela crainici despre isprava ta. E[illegible]e au spus că Oku zace mort [illegible] coliba lui, cu o gaură în cap şi că M'Banosii nebuni de durere şi de furie, sunt pe urmele tale. Astfel ţi-am ieşit înainte cu patruzeci de oameni, pentru a te duce la râul Swabi unde vei fi în siguranţă. Dar trebue să ne grăbim".

De zece minute alergam din nou prin pădure, pe o căldură obicinuită în aceste regiuni infernale. Oamenii lui Obiri erau puternici şi odihniţi; mă aruncară în hamac fugind în salturi nebuneşti, până când îmi veni ameţeală. Alături de mine însuş Obiri, ţopăia voiniceşte, cu toată bătrâneţea lui.

La amiazi pe când străbăteam zoriţi râul Swabi, puternice bătăi de tobă ne avertizară că M'Banosii erau doar la câteva mile în urma noastră. Dar ajunseseră între timp pe teritoriul francez, unde aceşti monştri nu îndrăsniau să se aventureze.

In scurtul popas pe care l-am făcut înaintea definitivei plecări, Obiri îşi luă rămas bun dela mine, ducându-mi mâna de trei ori la fruntea sa.

— „Femeie albă" zise el, „acum sunt fericit. Ţi-am salvat viaţa după cum şi tu ai scăpat-o pe a viitorului şef al tribului meu. Deşi disperată, fapta ta a fost frumoasă .Dar întoarce-te în ţara ta. Locul femeii albe nu e în jungla noastră".

Apoi dispăru cu oamenii săi în pădure. In timp ce sfârşită de oboseală mă lăsam în voia somnului ce se apropia, ochii mei căzură pe pielea însângerată a leopardului Oku, pe care Tikao o atârnase mândru, la intrarea cortului meu. Adesea îmi revine în minte acest tablou ,când îmi trag pe genunchi pielea suplă, galbenă, tărcată cu negru.

— „Nu eşti oare o asasină?" mă întrebă o prietenă ,căreia i-am povestit cele de mai sus.

Care e părerea Dvs.?

Noul guvern

D. Niculae Iorga a format noul guvern, care a depus jurământul în fața suveranului, Sâmbătă 18 Aprilie.

Fotografiile noastre reprezintă, dela stânga la dreapta, rândul întâi: Domnii Hamangiu, ministru justiției; Argetoianu, ministrul finanțelor; N. Iorga, președintele consiliului și ministrul Instrucțiunii publice și M. Manoilescu, ministrul de industrie și comerț.

Rândul II: dela stânga la dreapta, domnul: Munteanu-Râmnic, subsecretar de stat la interne; noul guvern eșind din primul consiliu și d. d. Fortunescu, secretarul general al ministerului de instrucțiune publică. In rândul de jos, domnii miniștri dr. Cantacuzino (Sănătate), General Ștefănescu-Amza (Armata); Vâlcovici (Comunicații) și Ionescu-Șișești (Domenii).

Serbările „Tinerimei Române“

Săptămâna trecută au avut loc în capitală congresul şi serbările societăţii „Tinerimea Română”, la care au participat câteva mii de elevi şi studenţi din toată ţara.

A fost o înălţătoare manifestare culturală, care a avut acelaş succes moral, pe care l-au avut toate manifestaţiile susnumitei societăţi.

Delegaţiile au sosit din toate părţile ţării purtând tradiţionalele şi minunatele noastre costume naţionale.

In a doua zi a congresului, „Tinerimea Română” a organizat o defilare a congresiştilor prin faţa palatului regal, defilare care a fost primită din balcon, de Suveran şi de Marele Voevod Mihai. Regele şi principele moştenitor au fost frenetic aclamaţi, atât de membrii „Tinerimii Române”, cât şi de imensul public asistent.

* * *

Fotografiile pe care le publicăm în această pagină, reprezintă, sus: defilarea „vechei garde” a „Tinerimii Române”; st. sus: Regele Carol şi Marele Voevod Mihai primind defilarea din balcon; mijloc: Delegaţiile la Patriarhie; (în centru, Sanctitatea Sa Patriarhul Miron); st. jos: defilarea elevelor; dr. jos: defilarea elevilor şcoalei comerciale din R.-Vâlcea.

O grandioasă manifestaţie culturală

* * *

DE VORBĂ CU CITITORII

Un curios obraznic. — Fără **obrăznicii,** că te dau pe mâna coșului!... 2. Pentru Lilian Harvey, adresează corespondența, în limba germană, la Berlin-Wilmersdorf, Dusseldörfferstrasse, 47. S'a născut la 19 Ianuarie 1916, la Londra... Pentru ceilalți, revino pe rând. Nu pot să-ți consacru d-tale tot spațiul acestei rubrici, — fără supărare.

Maramureș B. V. — Pentru Jeanette Mac Donald adresați corespondenta la Paramount studio, Hollywood, Cal. U. S. A.

Adoratorul Clarei Bow. — Adorata d-tale primește scrisorile la Paramount studio, Hol. Cal. U. S. A. Scrie-i în limba engleză. Are 26 ani. 2. Jackie Coogan se află la Los Angeles. Se pare că pentru filmul vorbitor e un element ratat.

Trei prietene. — Pentru Pola Illery adresați prin „Mon Ciné", 3 rue Rocroy, Paris. Pentru Charles Rogers și Ramon Novarro, prin „The Standard Casting Directory" 616, Taft Building, Hollywood, Cal. U. S. A.

Băiatul cel frumos. — Condițiunile acestui concurs au fost publicate pe larg în revista noastră, june-făt-frumos și cred că le-ai urmărit.

Tică Năsturaș. — Relativ la propunerea d-tale, am primit o scrisoare din provincie, unde ai putea fi de folos. Adresează-te deci, direct, d-lui Marin Dumitrescu, Soc. Radmarin. str. Lungă 1, Brașov.

Ion Chelbosu. — După cum ai văzut, a fost o farsă de 1 Aprilie. 2. Pentru Greta Garbo adresează corespondența la Metro Goldwyn. Mayer Studio, Culver City, Cal. U. S. A.

Madam Putiphar. — Extraordinar, madam, ai ghicit!... Bre, bre, ce filozofie!...

Wera. — Lui Maurice Chevalier e preferabil să-i scrii în franțuzește. Franchează corespondența — simplă — cu zece lei. 2. Cred că atunci când călătoria d-tale de nuntă va atinge Berlinul, Marlene Dietrich se va afla în somptuosu-i apartament dela Beverly Hills... 3. In privința corespondenții se aprobă, dar vezi să nu calci legile rubricii!...

Siquette. — După fotografie pari a fi fotogenică. Dar încă nu e un indiciu sigur. Cel mai bun lucru ar fi să-ți faci o probă de fotogenie pe film. Eu îți dau tot concursul.

Le lys rouge. — Ai frază frumoasă, dacă și versurile ar avea aceeaș calitate ai promite lucruri de valoare pentru literatură. Trimite-mi câteva strofe și-ți voi comunica părerea mea sinceră. Dar, știi... sunt întotdeauna de o sinceritate crasă... te avertizez!...

Dilecta. — Ei, cum ți-ai putea închipui c'aș arunca vreodată o asemenea scrisoare la coș? Oh, dac'aș avea toate misivele astfel!... Contrariu, dudue, corespondența d-tale îmi procură o deosebită plăcere și dacă n'ai primit răspuns... acum un an, e, poate, fiindcă nu mi-a parvenit mie scrisoarea. Te rog să mă scuzi însă, că refuz să-mi dau vre-o părere în privința acelui concurs din „Magazinul". Ar însemna în cazul acesta, să publicăm odată cu instituirea concursului și soluția respectivă... 2. „Omul care a ucis" va fi prezentat la noi în ambele versiuni. Te contrazic totuș, și de data aceasta: dintre Conrad Veidt și Jean Angelo, eu îl prefer pe cel dintâi. Mai scrie-mi...

Vart-Mac. — Să vă învăț eu cum să iubiți?... Foarte simplu: veniți la redacție și vă dau pe mâna unui maestru, angajat special... 2. Phakatonny s'a retras de mult din cinematograf.

Hoțul din Bagdad. — Nu e nici un fel de poveste. Charlie Chaplin are într'adevăr un frate care se numește Syd Chaplin și de care mă surprinde că n'ai auzit vorbindu-se, într'un mod mai precis Syd Chaplin e actor comic de cinematograf ca și fratele său, dar de mai puțin talent ca acesta. Și pentrucă n'ai avut ocazia

să-l vezi până acum, îți fac plăcere de a-l publica aici alături de fratele său pe care cred că-l... recunoști. Syd Chaplin se află la Hollywood și — în ultimul timp — ajută la administrarea producției lui Chalie Chaplin... Ei, te-ai lămurit?...

Madona blondă. — Iată un actor despre care într'adevăr nici eu n'am mai auzit vorbindu-se. A dispărut subit, misterios, de pe firmamentul ecranului. Cinematograful i-a oferit desigur o desiluzie prea mare — așa bănuiesc — ca să mai insiste în a-și face carieră din el.

Carola de Bardi. — Ai perfectă dreptate, în felul cum o judeci pe Greta Garbo. E o actriță care încă nu poate suferi comparație cu nici una dintre tinerele vedete lansate. Și managerii publicității greșesc utilizând acest sistem al comparației. Marlene Dietrich, spre exemplu, este la rândul ei o actriță de valoare, dar va fi cu atât mai apreciată, cu cât își va creia o personalitate a sa proprie, fără sugestii venite din afară...

Sărmana Hani. — Am recomandat prudență mare femeii, în a-și mărturisi dragostea unui bărbat. Prin asta n-am vrut să spun că femeea trebue să pară indiferentă la avansurile sentimentale ale bărbatului, căci ar ajunge să-l descurajeze, la un moment dat. Femeea însă să nu fie niciodată prima, care să-și mărturisească sentimentele. Bărbatul trebue să deducă reciprocitatea acestor sentimente, numai din gesturile, din purtarea ei. Oare e așa greu de sesizat, când o femee te iubește? In cazul d-tale ori ai procedat greșit, arătându-te cu totul indiferentă, sau tânărul nu te-a iubit și a vrut să încerce o simplă aventură...

L'Hiver. — Am impresia că vrei să faci exerciții de scris cu mine. Să ști că nu sunt profesor de limba română. In ceeace privește aprecierea d-tale personală rămân impasibil. Dacă ți-aș răspunde ar însemna să fiu prea drastic... dealtfel **pata** de pe scrisoare trădează o alta, pe care ai pe suflet... Vrei oare să te răzbuni pe mine?...

Miss Dreptatea. — Filmul „Parada Frumuseții" va fi prezentat în curând Se lucrează actuamente la sincronizare.

Impărăteasa Cleopatra. — Dacă Patachon e însurat... Firește. Și încă e tatăl a doi „patachonei" de toată drăgălășenia... Imi pare bine că depui armele, dar... să le văd!...

Hecate. — Eu nu am preferințe stabile în privința culorii. Prefer blonda când e frumoasă și candidă; mă omor după bruna, când știe să iubească și să tenteze și-mi place șatena... când o iubesc. Numai roșcatele nu-mi plac deloc. Ar trebui poate să fie o Clara Bow care să-mi schimbe sentimentele față de roșcate.

Ion Chelbosu. — După ce ești chelbos mai ești și nătărău! Eu te compătimesc sincer!...

Invățător. — Referitor la trimiterea învățătorilor în America, puteți căpăta informațiuni mai precise dela Ministerul Instrucțiunii. 2. Eu nu. știu nimic despre acel almanach. Interesați-vă însă la orice farmacie unde e depozitul general al acelui medicament și trimiteți cupoanele acolo.

Dida Kidorff. — Pentru toate aceste vedete americane adresează corespondența prin „The Standard Casting Directory", 616, Taft Building, Hollywood, Cal. U. S. A.

Un admirator al Tropicelor. — De ce se organizează excursii mai cu seamă în ținuturile nordice și nu spre tropice... Pentrucă mijloacele de locomoție din ținuturile tropicale sunt încă reduse. Și-apoi nu oricine poate suporta climatul, pe lângă faptul că foarte puțini sunt acei cari se interesează de... tropice. 2. Dela Constanța la Marsilia călătoria pe apă costă aproximativ 4000 lei, cu clasa III... Adresa a fost bună de vreme ce-am primit scrisoarea.

E. R. Korach. — Imi dai indicații atât de vagi și-mi ceri numele unei figurante... Hm! Ce-ți închipui d-ta că sunt eu? Statistică a figuranților?... Regret, scumpe domn, dar — cu toate că te topești după figuranta aceea — nu-ți pot da nici o indicație. Ar însemna să scriu în America, și abia să mă fac de râns, căci nici regisorul care a utilizat-o atunci nu și-ar mai aduce aminte de ea... Cine știe ce post de manicureuză ocupă figuranta d-tale acum!...

Horia. — Scrie tuturor prin „The Standard Casting" (vezi mai sus) în limba engleză.

J. de S.

Femeea moderna

„La 30 de ani", scria un autor din secolul al 18-lea, o femeie trebue să înceapă a-şi ascunde părul într'o bonetă de dantelă şi să facă loc celor mai tinere decât ea". Dacă acest autor ar trăi în zilele noastre, ar risca să treacă drept un om de o mentalitate foarte slabă. Lumea a evoluat; femeile de 30 de ani nu-şi mai ascund părul ondulat sub dantelă, ci poartă un fleac de beretă spre a face sute de chilometri pe oră la volanul unei maşini, ce se transformă sub mâna ei într'un bolid.

Se povestesc o sumedenie de prostii, cu privire la farduri şi cosmetice; persoanele cu idei puritane ridică ochii la cer, deplângând perversitatea fardului şi înflorirea saloanelor de frumuseţe... Fiţi siguri că strugurii sunt prea acri...

Cert e că generaţia precedentă nu se servia decât de pudră de orez, de un cold cream cel mult şi de o pastă cu miere, spre a-şi menţine mâinile albe. Fardul era considerat de prost gust, bun cel mult pentru clasele de jos. Parfumurile aveau un dozaj personal; fiecare femeie avea parfumul său şi păstra secretul compoziţiei.

Astăzi masa de toaletă a unei femei elegante, seamănă cu un laborator de chimie în miniatură. Viaţa activă, grăbită, adesea febrilă, a femeilor moderne a dat naştere salonului de frumuseţe, unde se încearcă printr'un tratament facial, a se repara efectele dezastruoase ale unei partide de cocktail, ale unui bal ce se sfârşeşte în zori, printr'un supeu stropit cu şampanie. Nopţile de veghe mai ales, constituesc cel mai teribil duşman al frumuseţii femenine.

Mâini experte şterg ridurile, atenuează umflăturile de sub ochi, reuşesc prin comprese misterioase, să redea ochilor obosiţi strălucirea; tratamentul terminat, cremele albe şi roze, rouge-ul, cărbunele şi altele, vin să repare ceiace de altfel în zilele noastre, nu e deloc ireparabil. Şi risipa tinereţii reincepe, până în ziua când masajul facial devine insuficient şi chirurgia facială intervine pentru a tăia, a coase a întinde, într'un cuvânt a croi un obraz absolut nou.

Aceste mici operaţiuni se fac fără durere, cu novocaină, de către mari chirurgi.

O celebritate chirurgicală spunea într'o conferinţă la New-York:

— „Femeile sunt creaturile cele mai încăpăţânate de pe pământ. Dacă bunii chirurgi ar refuza să le trateze, ar recurge la şarlatani, riscând să fie desfigurate pentru totdeauna. Prin urmare, chirurgii de profesiune au fost nevoiţi să le pună la dispoziţie technica lor, care luase o desvoltare atât de mare în timpul războiului.

Electricitatea joacă un rol foarte important în regenerarea surmenaţilor sau a obezilor. Un institut de frumuseţe american tratează surplusul de grăsime, printr'o vibraţie continuă. Un altul, la Paris, îşi aşează pacienţii într'o baie de materie vâscoasă, biciuită fără încetare de un curent electric. O femeie enorm de grasă a pierdut astfel 4 kilograme în 25 de minute! Dar toţi specialiştii frumuseţii femenine preconizează dansul ritmic, pentru femeile de toate vârstele. Nimic nu menţine mai bine sveltetea, elasticitatea corpului, supleţea muşchilor. Dansul ritmic e în zilele noastre, ceiace era *„baia tinereţii"* în antica Eladă; popularitatea sa în Europa şi America e în continuă creştere.

Fotografiile noastre reprezintă în stânga o delicioasă pălărie de primăvară, iar în dreapta, o admirabilă toaletă de după amiază.

Sfaturi pentru îngrijirea frumuseţii

Madala Piteşti. — Adresa Dv. nu o pot afla?

Beu Aly. — Există multe recete pentru înegrirea părului dar nu vă prescriu nici una nefiind convinsă de eficacitatea lor. Din blond se face foarte bine negru cu hene la un coafor.

Un cititor al revistei. Soroca. — Veţi şterge seara acele bubuliţe cu apă Laura, apoi veţi unge cu crema: Salol 5 gr. Timol 1 gr. Camfor 5 gr. Ceară 20 gr. Vaselină 80 gr.

Jeanine. Chişinău. — Nu cunosc eficacitatea măştei de care mă întrebaţi dar preţul e cam prea sărat e drept.

Pentru pestruii au apărut multe recete în revistă, nu le-aţi citit de loc?

Bretona Iaşului. — Un bun depilator din comerţ indiferent care.

Petriu. — Vă creşte păr pe bujorii feţii? După felul cum sunteţi „îngrijorat" ghicesc genul masculin deci n'aveţi de ce vă teme. N'aveţi maşină de ras? Apa oxigenată nu e recomandabilă pentru bujorii feţii în nici un caz.

Lila. Narcisul. — Mai întâi vă mulţumesc pentru aprecieri, mă tem însă puţin, de exagerarea lor. Aş fi foarte încântătată ca eu ca o zână bună să vă transform obrazul catifelat şi ferm — aşacum spuneţi. Vă sfătuesc o lungă utilizare a soluţiei Sabouraud în fiecare seară. Cremă de loc. După 2 săptămâni comunicaţi rezultatul.

El. Dumitriu. Galaţi. — Mi-aţi pus exact 5 întrebări, e drept că m'am speriat. Dar mi-am revenit repede alegând numai 2.

Pentru coşuri aţi utilizat Crema Laura No. 2? Cel mai bun depilator este indiferent care. Toate aduc aceleaşi servicii: gonesc părul, ce reapare însă curând înapoi. Nu cred eu că „pilocarpina" a rămas neeficace la creşterea genelor. Pilocarpina e f. scumpă şi greu de procurat.

Ca atare mă îndoesc că aţi dat un an de zile cu ea pe gene. Uleiul de ricin măreşte puţin firul şi face să lucească genele, altfel nu acţionează.

Verişoara ta şi a mea. — Pentru ten: o bună spălare seara cu un tampon de vată şi cu alcool 100 gr. Ac. salicilic 1 gr. Apă de rose 50 gr. Glicerină 20 gr. Apoi crema: Cetaceum 10 gr. Ceară 7 gr. Ulei de nucă 50 gr. fierte în vin alb pur după care se alege şi se freacă crema. Dimineaţa spălare cu făină de migdale şi apă caldă. Apoi apă f. rece.

Mela. — Alege şi mata tot cu ochii închişi una din numeroasele mele recete din revistă, pentru puncte negre şi vei fi mulţumită.

O negruţă. — Masagii pe burtă, soutien pe bust. Băi calde cu sare — sunt recomandabile.

Vilhelmina din Tereblecea. — Receta medicului e bună. Probabil că obrazul e degerat. Dar nu-mi explicaţi ce aspect are. Dacă e roşu şi inflamat sau nu. Bine voiţi a-mi răspunde.. Apa Laura nu e eficace în acest caz, trebuie cu totul altceva.

Mircea din Roman. — Pentru coşuri Crema Laura No. 2. Pentru dinţii Bioxyne pastă. Pentru a vă lăsa de fumat n'aţi auzit de un medicament foarte eficace: Voinţa?

Roscelina. — Utilizează receta cu borax 50 gr. la un litru apă şi 5 gr. Ac. formic sau 50 gr. Formol. Pentru nasul de care mă implori să am milă, înduioşată până la lacrimi mă grăbesc să te satisfac: Să-l mângâi cu vată şi cu puţin ether pur. Apoi să-l ungi frumos cu crema: Turbith mineral 2 gr. Vanilină 0,25. Vaselină 50 gr.

Bistriţa aurie. — Tratamentul ce urmezi îl găsesc nimerit. Poţi urma cu el.

Brigitte. — Iată ce se întâmplă: gălbenuşul de ou strânge şi usucă faţa. Alcoolul de asemenea. Nu mă mir că faţa a căpătat acel aspect. Utilizează apa Laura. Pentru mătreaţă: Sare de bucătărie o linguriţă. Chinină pulvere 5 gr. rachiu bun 500 gr. Fricţionaţi pielea capului cu acest amestec.

Numi R. — Mărturisesc că e foarte curioasă această ecsemă. Incercaţi să luaţi: Citrat de Sodiu 5 gr. Sulfat de Sodiu 10 gr. litin carbonic 1 gr., dizolvate la un litru apă din care veţi bea câte un pahar dimineaţa. Pe acele bubuliţe sau pete veţi aplica crema: Mentol 1 gr. Zinc oxid 20 gr. Sulf. 5 gr. Ulei de Cadiu 5 gr. Vaselină 100 gr. Novocain 0,50.

Evrica. — Receta laptelui de migdale: Migdale curăţite de coaje 250 gr. se sdrobesc bine într'o piuliţă şi se amestecă cu 500 gr. apă caldă după care se filtrează. Cu această soluţie veţi şterge seara obrazul de pu- şi fard. Sub pudra puteţi utiliza Crema de acum ce o aveţi.

A. B. C. — Cremele nu sunt recomandabile în acest caz. Dieta, da, numai drojdia de bere. Eterul pur deasemenea e bun cu un tampon de vată în fiecare seară.

Fiica mea. — Literile A. B. C. din revistă te vor satisface şi pe mata.

Blanchette. — Pentru coşuri şi ten gras: Alcool 50 gr. Resorcină 2 gr. Sulf. 1 gr. Glicerin 20 gr. Apă de rose 50 gr. Intrerupe apa rece şi şterge obrazul cu acest amestec. Crema Laura 2 deasemenea e eficace.

Studentul care vrea să devie Apollo. — Nu injecţii scumpe domn, ci sport şi gimnastică. Boxul de exemplu e recomandabil. Scrima de asemenea. Pentru coşuri, ca Blanchette colega d-ta de suferinţă.

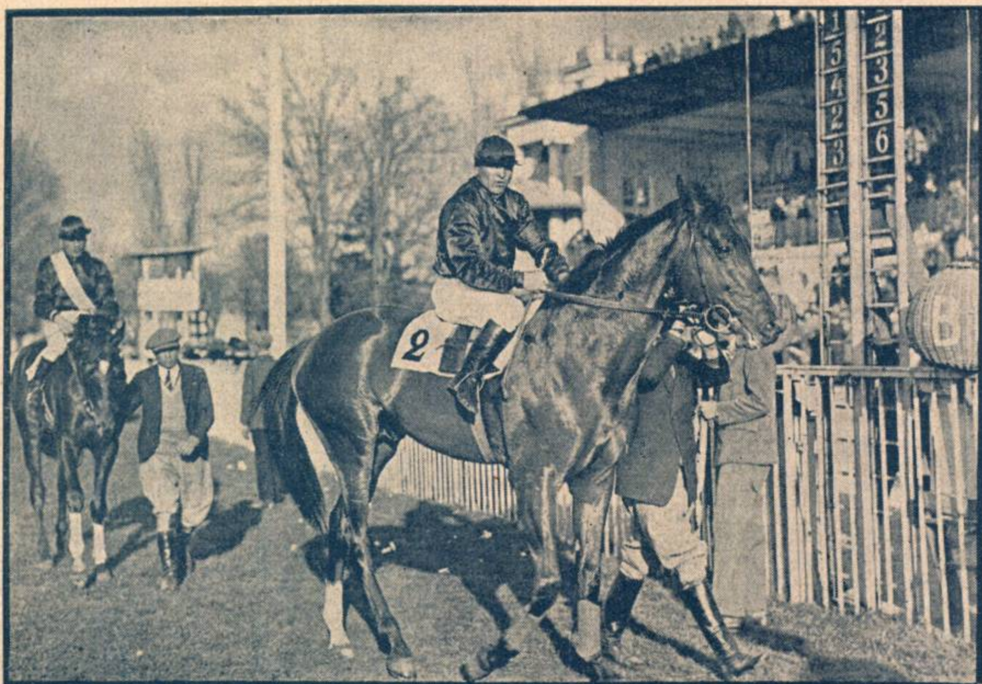
Domniţa tristei figuri. — Pentru coşuri găsiţi în revistă, pentru păr iată: Ac. salicilic 1 gr. Tra Cantaride 10 gr. Alcool de rosmarin 100 gr.

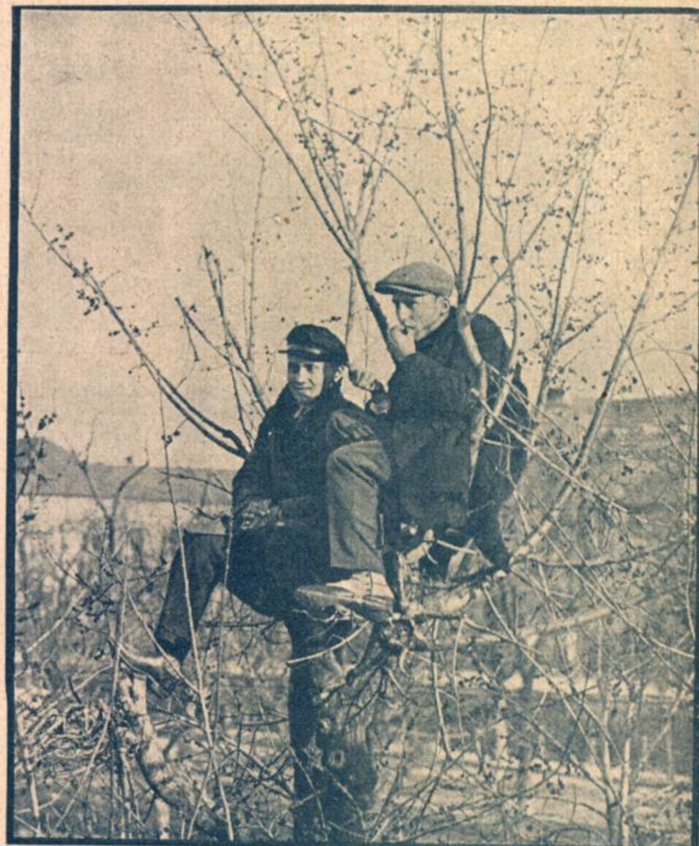
Princhindel. — Domniţa tristei figuri te va lămuri şi pe mata, ilustre Prichindel.

Frumuşica cea urâtă. — Desperarea te va duce în altă parte? Iată ceva ce am citit de atâtea ori, dar eu sinucideri nu am auzit din cauza unor coşuri. Vrei răspuns în parte un en gros? Păcat, eu preferam pe cel en gros, nu de cheful meu, ci de nevoie. Utilizează soluţia de coşuri de la Blanchette împreună cu crema. Sunt bune şi sper că te vei convinge curând.

Viorica. — Desigur scumpă Viorică aştept răspuns. Răbdare îţi cer 3 săptămâni. Nimic nu e miraculos şi nici Laura.

Gretta II. Craiova. — Acele coşuri sunt inerente unui ten sensibil. Numai ungeţi obrazul cu Vaselină căci le va scoate mai rău. Veţi şterge seara obrazul cu vată şi cu un pahar de vin alb zeama dela o lămâie şi un pahar apă de ploaie amestecate. Când un coş s'a ivit ungeţi uşor locul cu Turbith mineral 1 gr. Ung emoliens 30 gr. Ulei citrin 5 gtts. Nu stoarceţi nimic căci e mai rău. Pielea se irită.

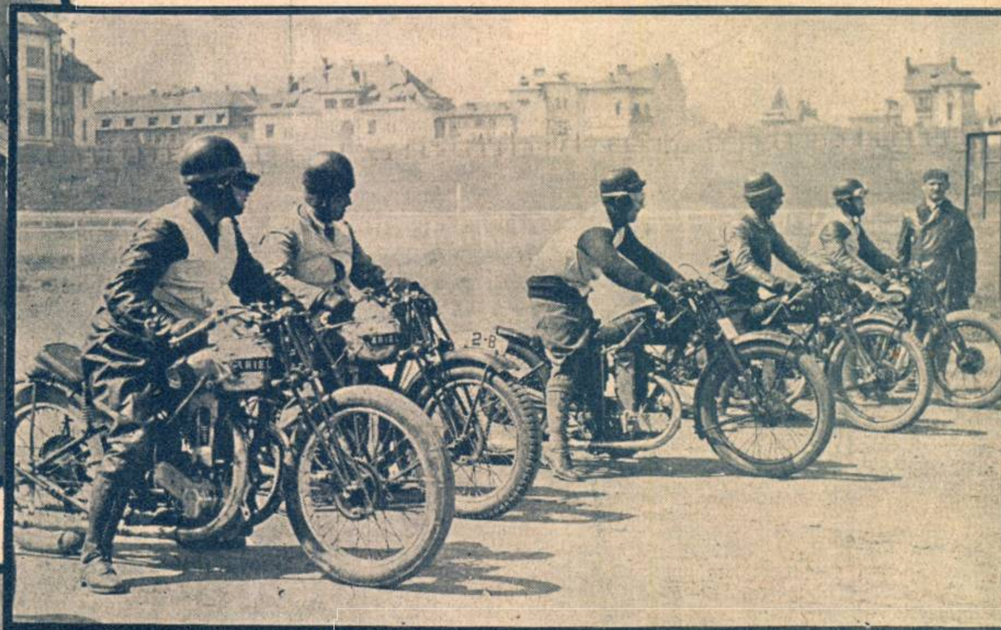

Sport

Săptămâna trecută au avut loc în capitală câteva evenimente sportive importante.

In afară de matchurile disputate de foot-ball, vom menţiona aci strălucita performanţă a iepei Nanette, în premiul „Girelle", precum şi cursa câştigată de Coquin, în premiul „Didy", — ambii performeri ai grajdului Schlesinger — în reuniunea de Duminică, la Băneasa.

Clişeul nostru din stânga sus, prezintă pe Coquin după cursa câştigată. Clişeul din stânga jos, arată publicul asistent, la gardul tribunei, aşteptând sosirea cailor din cursă.

Dar alergările au farmecul lor pentru orice categorie de oameni şi cum nu fiecare dispune de fonduri pentru a-şi plăti intrarea, iată în dreapta sus doi spectatori de contrabandă, instalaţi comod într'o lojă naturală.

Duminică 19 Aprilie a avut loc inaugurarea alergărilor de primăvară, la velodromul din şoseaua Ştefan cel Mare.

Solemnitatea a fost onorată cu prezenţa Marelui Voevod Mihai, care a fost primit cu deosebită solemnitate.

Desfăşurarea programului s'a început printr'o reuşită defilare a tuturor motocicliştilor, cicliştilor şi footballiştilor. Voevodul a urmărit cu atenţie cursele disputate şi în special cele de motociclete. Ambele curse de 350 şi 500 cm. c., au fost la discreţia lui Ştefan Bonciulescu, protagonistul cursei de coastă dela Feleac. Alura cu care şi le-a însuşit, a confirmat încăodată excepţionalele calităţi cu cari e înzestrat. Succesul său nu se mărgineşte numai la însuşirea acestor dispute. A mai doborît cu această odazie, toate recordurile existente.

Fotografia din mijloc stânga reprezintă pe Marele Voevod la inaugurare, iar cea din mijloc dreapta, startul în cursa de motociclete.

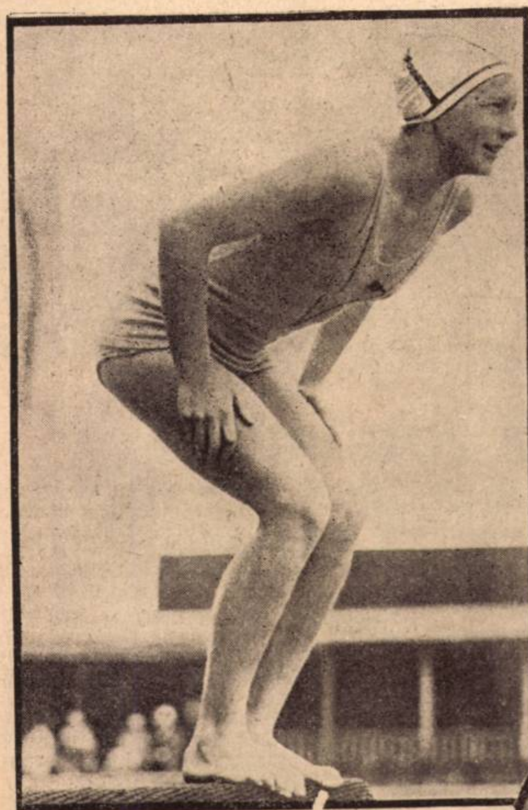
Revoluţia din Spania este încă la ordinea zilei. Într'adevăr, din ştirile primite s'a constatat, că regele Alfons n'a abdicat, ci a părăsit doar ţara.

Fotografia din stânga, reprezintă membrii familiei regale spaniole, fotografie luată cu ocazia ultimei consfătuiri a familiei de Bourbon.

(Regele Alfons XIII precum şi regina Ena şed în rândul I).

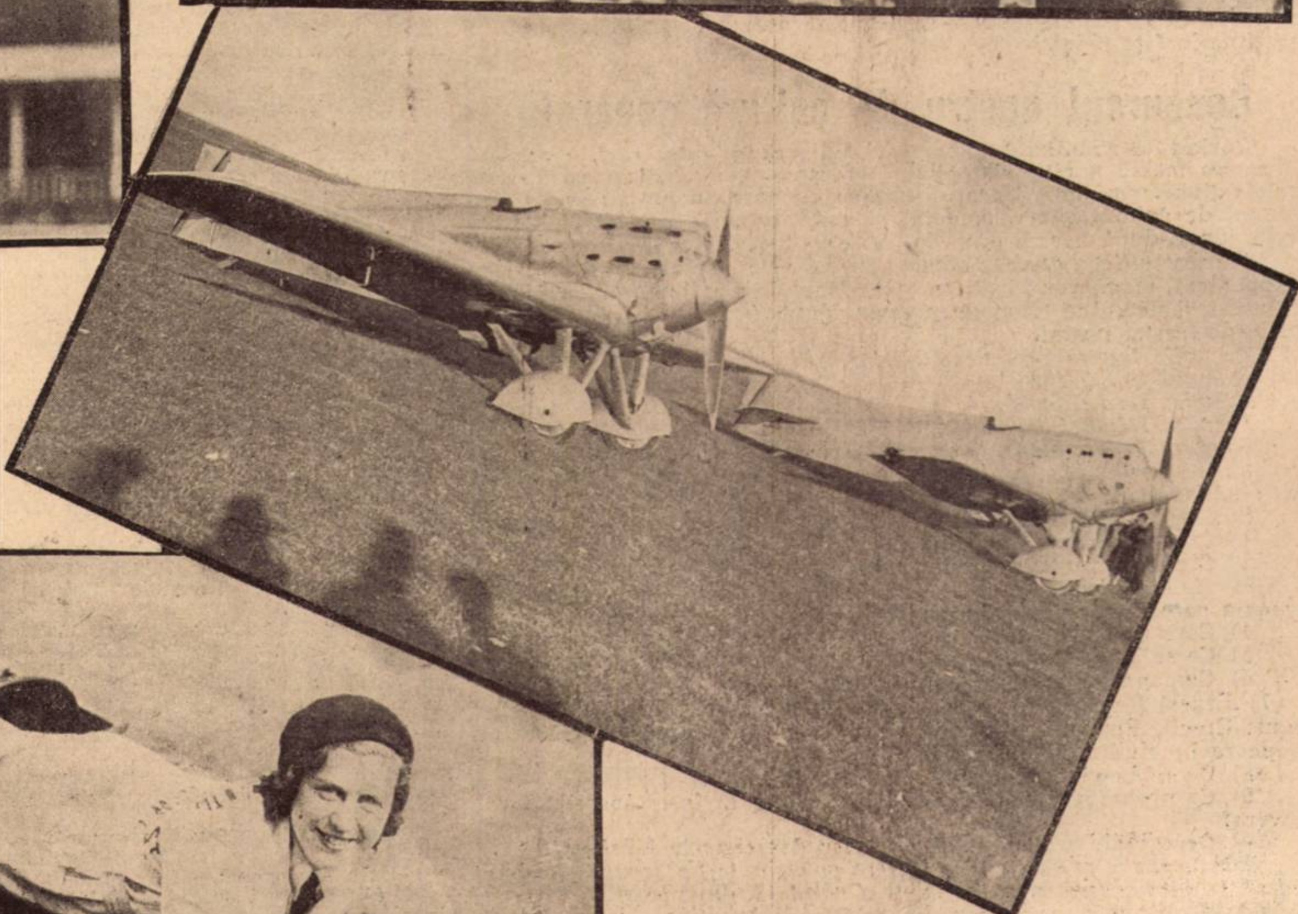
Fotografia de jos, a fost luată de un reporter la Madrid. Steagul care se vede în clişeul nostru, a fost primul drapel republican, fluturat pe stradă.

„Recordwomen"-ul american, miss Helene Madison, a reuşit să-şi bată propriul record la înot, parcurgând 100 metri în 1:07,1, într'un basin de 18 m. lungime.

Fotografia noastră o reprezintă în momnetul saltului, înainte de performanţă.

Clişeul nostru de sus ,arată primele două avioane de vânătoare româneşti, construite în ţară, la fabricile I. A. R., după planurile d-lor ingineri Elie Carafoli şi Virmoux.

Ambele maşini au luat botezul aerului sub direcţia d-lui locot. Iliescu-Mitralieră, care le-a experimentat.

Stânga: Miss Gladys Clements a trecut canalul Mânecii într'o mică barcă-motor, stabilind astfel o performanţă de valoare.

Filmul „Parada frumuseţii" pentru alegerea „Miss României"

20.000 lei premiu pentru spectatori

ROMÂNIA trebue să-şi facă un punct de onoare din participarea la concursul internaţional de frumuseţe, care se va ţinea la Bucureşti.

Aleasa ţării noastre, trebue să se prezinte astfel, încât să stea cu cinste alături de reprezentantele statelor europene.

Deaceea „Miss România 1931", trebue aleasă cu cea mai mare grijă. Şi iată pentruce „REALITATEA ILUSTRATĂ" iniţiatoarea şi organizatoarea concursurilor de frumuseţe, n'a vrut să-şi ia singură responsabilitatea acestei alegeri şi a hotărît ca publicul, — printr'un plebiscit — să desemneze pe viitoarea „Miss România".

Dintre candidatele prezentate, de îndată ce „REALITATEA ILUSTRATĂ" a anunţat concursul, un juriu a ales un grup de 12 şi revista a realizat, cu ajutorul casei „*Gaumont*", un film sonor.

Filmul acesta este o comedie care servă de pretext la prezentarea pe ecran, în mai multe rânduri, a grupului din care publicul urmează să aleagă pe „Miss România".

Filmul, care se află acum la Paris, spre a fi sonorizat, se va prezenta la toate cinematografele importante din ţară şi spectatorii sunt rugaţi, ca după ce-l vor vedea, să cumpănească bine şi să ne indice pe acea pe care o consideră demnă de a reprezenta frumuseţea ţării noastre.

Toate sunt frumoase, dar gustul publicului — care niciodată nu dă greş, — va şti să aleagă din toate pe aceea care le întrece în frumuseţe. Aceasta va fi „Miss România".

Desigur că vom primi mii şi mii de voturi, pentrucă sufragiile publicului nu vor merge toate către aceeaş candidată.

Noi vom face o clasificare, pe baza voturilor primite. „Miss România" va fi candidata care va întruni cele mai multe voturi. Vor urma apoi în ordine candidatele cu un număr de voturi din ce în ce mai mic şi iată că acei care conduc revista „REALITATEA ILUSTRATĂ", au ajuns la ideea instituirei unui nou concurs original, de data aceasta pentru publicul spectator.

Ori cine va şti să prevadă în mod just clasificarea generală, va primi un premiu de 20.000 lei.

Prin urmare spectatorii au o dublă însărcinare : 1) să privească cu atenţie filmul „Parada Frumuseţii" şi să-şi dea votul pentru alegerea aceleia care trebue să fie „Miss România" şi 2) să facă o clasificare cât mai justă a celor 12 candidate.

Suntem încredinţaţi — în felul acesta — că filmul casei „Gaumont" se va bucura de întreg interesul publicului.

De altfel acest film este cât se poate de interesant şi prin el însuşi. Are un subiect nostim: e vorba de un grup de şcolăriţe sburdalnice, care dorind să filmeze, ştiu să se debaraseze de profesoara lor şi să se prezinte în faţa obiectivului.

Concursul nostru de cultură generală

Dorind să stabilim legături cât mai strânse între revista noastră şi marea massă a cititorilor, care totdeauna a simpatizat cu această publicaţiune, am hotărît transformarea concursului nostru şcolar, într'unul de cultură generală, dotat cu mari premii, care vor fi distribuite lunar, după fiecare grup de patru serii de întrebări.

Fiecare cititor poate concura, fie că este persoană matură, elev sau student, răspunzând la fiecare chestiune în maximum cinci rânduri de mână şi alăturând totodată corespondenţei, bonul pe care-l publicăm în josul acestei pagini.

Premiile lunare sunt următoarele :

Premiul I: Lei 10.000.—

Premiul II: Lei 5.000.—

Premiul III: Lei 3.000.—

In afară de premii în bani, mai oferim şi o serie de 25 premii de consolare, a câte 500 lei, în volume, după alegere, din catalogul editurii „Adevărul".

Iată a doua serie de întrebări, din grupa I-a a concursului nostru:

1) Cine a conceput cel dintâi principiul aeroplanului?
2) Cine a inventat primul automobil?
3) Ce a înţeles La Rochefoucauld când a spus că „ipocrizia este un omagiu pe care viciul îl aduce virtuţii"?
4) Care e origina denumirei celor 7 note ale gamei muzicale?
5) Ce se înţelege prin termenul „incomensurabil"?
6) Cum putem măsura temperatura astrelor?
7) Ernest Renan a spus că cele trei mari popoare din antichitate sunt: Grecii, Romanii şi Evreii. Care e aportul propriu al celor trei popoare în civilizaţia omenirii?
8) De unde vine expresia „şi-a găsit Bacăul"?
9) Ce probe avem că pământul se roteşte în jurul soarelui şi nu invers?
10) Dece înălţimea corpului omenesc descreşte la bătrâneţe?

Răspunsurile la aceste întrebări se pot trimite fie separat, fie toate odată, la adresa revistei noastre: str. C. Mille 7, după terminarea seriei în No. 224. Pe plic sau pe carte poştală, se va menţiona: „Concursurile de cultură generală."

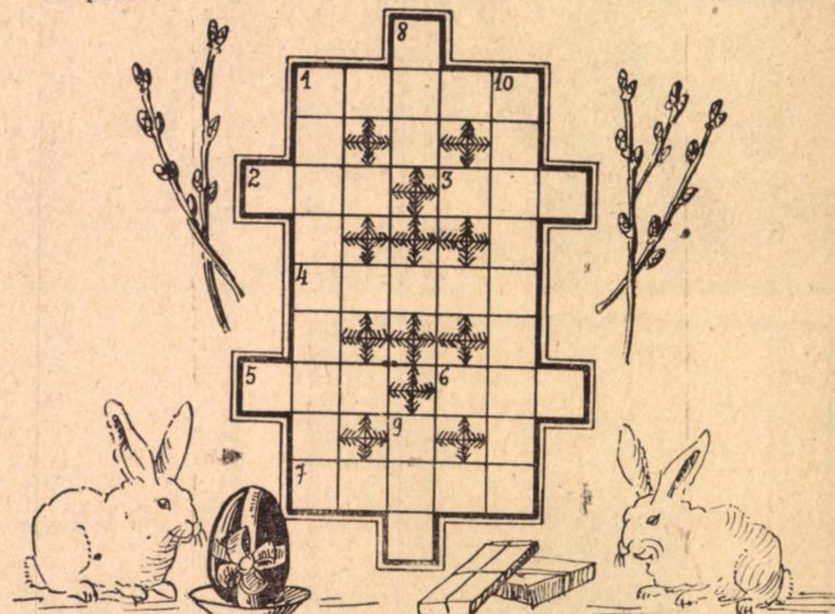
Fiecare serie de răspunsuri trebue să fie însoţită de cuponul respectiv.

Cititorii trebuesc să răspundă la cel puţin cinci întrebări, în fiecare săptămână.

JOCURILE REALITĂŢII

Palindrom

(10 puncte) de C. Theodoridis

Orizontal: 1) Strachină. 2) Papagal. 3) Unealtă de pescuit. 4) Ipângea. 5) Pronume. 6) Morfeu. 7) Cotoiu.

Vertical: 1) Un sfert de stânjen — Oţel lucrat. 8) Interjecţie. 9) Fir de cusut. 10) Cunună de stejar. — Privitor la o sectă de filosofi vechi.

POŞTA JOCURILOR

Uite ce este, d-le Vlad! Versurile d-tale sunt gânditoare ca şi grădina, **îmbătătoare ca florile, zâmbitoare** ca liliacul, **fermecătoare** ca, virgulă, clipele, **uşoare** ca vântul, palide ca aerul şi **rătăcite** ca fluturaşii cari n'au apărut încă, dar nici n'aşteaptă până la apariţia versurilor d-tale, **învechite** ca scaunul pe care ziceţi că staţi! (Când vă sculaţi, anunţaţi-ne!).

George Huţu. — Cam simplu, pentru revista noastră! Observaţi şi d-vs. că noi dăm o deosebită importanţă cuvintelor încrucişate. Dacă aţi cerceta **ALBUMUL „REBUS"** v'aţi minuna de forma desăvârşită ce tind s'o ia aceste probleme distractive!

E. T. Gura Humorului. — Jocul nu este nici bun, nici rău, etc...

N'are însă un pic de humor în semnificaţii, ca şi când nici n'ar veni tocmai din Gura Humorului, etc...

Ergo: nu se va publica, etc...

Nory Bedighian. — De data aceasta n'aţi cam nimerit-o... Pe cerul gloriei au apărut norii deziluziei, d-le Nory!

Aştept ceva mai bun dela d-ta, care să concorde cu aşteptările mele şi ale cetitorilor cari vă cunosc...

D. Tomulescu, inv. — Să sperăm, dimpreună cu d-ta, că „R. 101" nu s'a prăbuşit încă în domeniile Marelui Koş!

V'am mai spus că este prea mare şi că — fiind un joc de actualitate — şi-a pierdut actualitatea. Este bun deci, însă nu se poate publica...

Joana Gane. — Jocurile noastre cer o erudiţie excepţională? Se poate! — Auziţi d-lor colaboratori!!...

Petre Bărbieru. — Sub ce adresă primesc corespondenţa?... Priveşte mai jos:

Ramses II-lea (Pentru socru-său).
Porta-Nova

Marin Simionescu.— Este prea târziu. Altfel s'ar fi publicat. Eu însă îl păstrez pentru orice eventualitate.

Al. Schatz. — Pentru mai târziu, poate. Deocamdată avem altceva.

N. D. Hoş. — Cam slabe. Chiar suficient de slabe, încât să nu li-se poată acorda nici o indulgenţă. Mai încercaţi.

A. Vasiliu. — Bunicel **ou,** însă tar**div.** Nu se putea să-l faceţi mai dinainte?

Caramella-Moreni. — Dragul meu Acadea nu te mai îngriji de nimic, fiindcă este de prisos. Voiu avea eu grije de toate. Un lucru însă! Nu uita că **„Albumul Rebus"** a apărut pentru toată lumea, fără nici o excepţie. Dacă doreşti, cumpără-l în mod special dela noi, spre a-l avea şi cu autograf... Pa!

Un amic devotat. 1) Nu este greu, cum se pare. D-ta mergi pe stradă, sau pe unul din trotoare? 2) Racul e rac. El nu merge decât invers, iar dv. căutaţi speciile lui direct!. Albumul „Rebus" a apărut chiar. Dacă vă tentează titlul de campion al jocurilor pe anul 1931, plus cupa oferită de cel mai mare cotidian, ziarul „Dimineaţa", ocupaţi-vă în mod serios de problemele ce cuprinde în el.

Marie Christine Pârvulescu. — V'am mai spus: Aparatul de radio îl veţi avea cât de curând, însă cu răbdare...

H. Şapira. — Nu-mi place aproape deloc. Ocupaţi-vă mai serios de deslegări, şi veţi ajunge să produceţi ceva mai târziu.

Christu Theodoridis. — E minunată ideia! Poate chiar şi jocul.

Un nou deslegător. — Bun sosit!! Soluţiile cari sunt incomplecte din cauza unor lipsuri de care suntem noi responsabili, nu vor fi în nici un caz anulate. Restul da.

Martha Gh.-Iaşi. — Se admit si lipsuri, însă nu prea mari. Şi'n soare sunt pete, însă sunt acoperite de lumină. Când pata este prea mare, atunci se remarcă imediat ec-**lipsa!**

J. D. Policala-Timişoara. — Vă anunţ că toate doleanţele dv. au fost luate în consideraţie, cât şi evenimentul transportării **stimabilei dv. persoane şi bagaj** din Alba-Iulia în Timişoara şi viceversa. Cred că după aceste consideraţiuni, îmi pot rezerva dreptul de a însemna adresa Marelui Koş pe plicul dv.!

Cupon pentru concursurile de cultură generală

No. 222

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

Cupon pentru jocuri

No. 222

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

PĂMÂNTUL NU E ROTUND, CI UN... DISC!!

Cea mai senzațională descoperire astronomică. — Geograful Voliva susține că pământul e un disc ?! — Care e adevărul?

ECLIPSA de lună dela 2 Aprilie a produs o senzație enormă în cercurile astrologice și astronomice.

Astrologii susțin că totdeauna evenimentele cerești sunt însoțite și de mari evenimente aci pe Pământ. O fi poate o simplă coincidență? Nu știm. Cert e că astrologii au totdeauna dreptate. Putem dar înregistra coincidența sau consecința — e aproape indiferent — că eclipsa roșie a fost urmată de... căderea guvernului în România, de proclamarea republicei în Spania.

Astronomii au fost surprinși, observând în lunete că umbra Pământului nu e perfect rotundă, ceeace e descoperirea cea mai senzațională făcută în Astronomie.

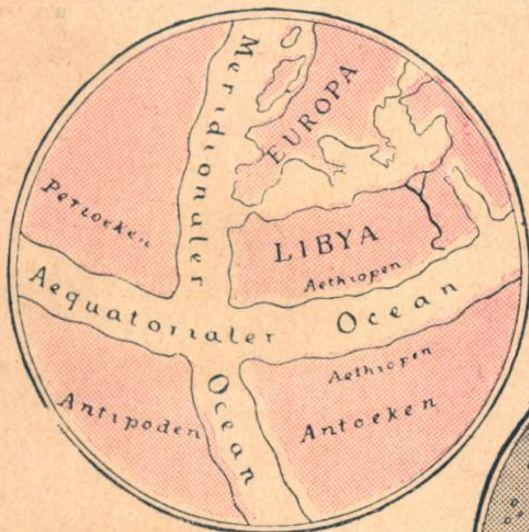
E într'adevăr curios, că s'au putut măsura depărtările planetelor și stelelor, s'a cântărit cu precizie soarele și luna, iar dimensiunile pământului nu sunt încă îndeajuns de cunoscute, ba nu cunoaștem nici forma exactă a lumii ce o locuim.

Din punctul acesta de vedere, astronomii seamănă cu acei oameni, cari văd numai paiul din ochiul altora, fără a-și vedea bârna enormă din propriul lor ochiu. Intr'adevăr, astronomii cunosc în cele mai mici detalii toate configurațiile geografice ale lunei (mai precis: *selenografice*), deasemenea au scris volume întregi despre geografia planetei Marte (mai precis: *ariegrafia*), dar în schimb nu se cunoaște propria noastră lume, decât în mod superficial.

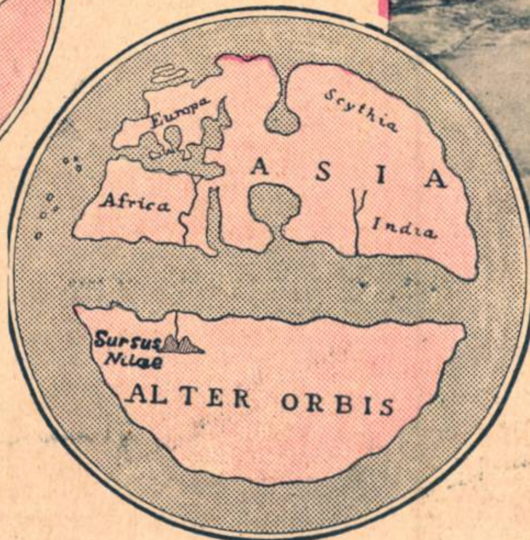

Industriașul Voliva, care afirmă să pământul e un disc.

Sus: *„Piramida terestră" a abatelui Moreux; st. și jos: două hărți vechi ale „terrei". In ambele, pământul este reprezentat ca un disc.*

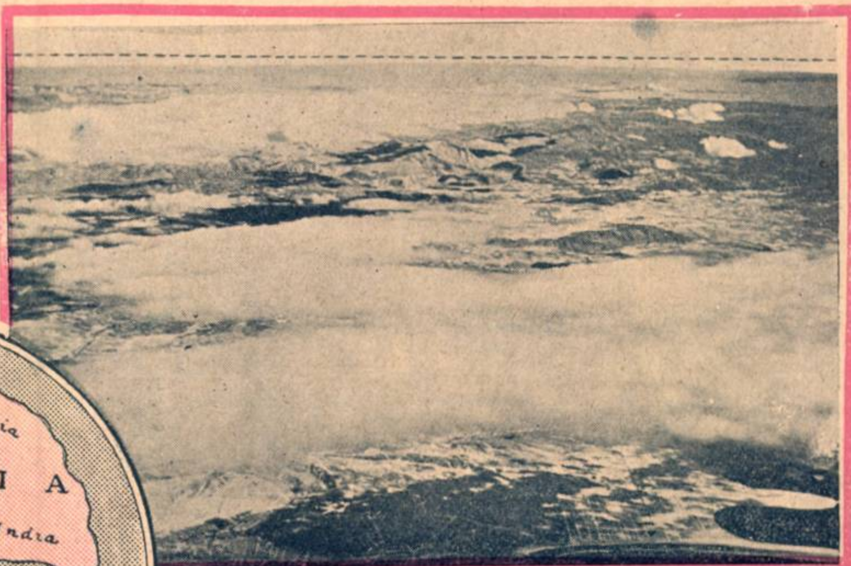

De-aceea nu e surprinzător că forma Pământului n'a fost încă stabilită și în consecință ziarele americane, au dreptul să publice fel de fel de știri și articole foarte exagerate, pentru a mai stârni oarecare senzație în public, pe aceste vremuri de criză grozavă.

AFIRMAȚIA CURIOASĂ A GEOGRAFULUI VOLIVA: PĂMÂNTUL E UN... DISC

Wilbur Glenn VOLIVA, un fabricant de zahăr, arhimilionar, văzând că *Einstein* a fost primit în America într'un mod cu totul excepțional, asaltat de sute de ziariști, fotografi, speakeri, cinematografiști și reporteri de televiziune, ba a fost numit și șeful Pieilor Roșii, ca unul care cunoaște cel mai bine tainele Cerului, se hotărî să facă și el o teorie mai tare decât cea a relativității. Cum un arhimilionar își poate permite orice capriciu, un astronom îi sugeră ideea să afirme că Pământul nu e rotund și atunci va deveni după Lindbergh și Chaplin, omul cel mai popular al noului continent.

Jos: *Fotografia luată din avion la San Diego.*

In 24 ore Voliva deveni omul zilei. Presa americană îi consacră zilnic coloane întregi. Au intervenit și savanții, s'au născut polemici vii și probabil în vacanță, presa nu se va ocupa decât de teoria acestui mare negustor de zahăr, pentru a mai îndulci astfel amărăciunile noastre.

Ce vrea Voliva? El afirmă deocamdată că pământul e un disc(?!) şi dovedeşte asta cu ajutorul unui compas şi al unei hărţi, cum se vede în fotografie.

Cum americanii sunt oameni cari se alarmează chiar de o umbră, s'au mobilizat astronomii şi chiar aviatorii pentru a linişti publicul.

Astfel unul din aşii aviaţiei locotenentul *T. R. Frederick* s'a ridicat la 5500 metri şi a fotografiat panorama dintre San Diego, California şi ţărmul Oceanului Pacific. Această fotografie dovedeşte că pământul e rotund şi nu un disc prin faptul că distanţele între extremele liniei punctate sunt mai înalte decât centrul.

Ipoteza d-lui Voliva rămâne deocamdată de domeniul fanteziei.

Mai interesantă e ipoteza lui Moreux că pământul are o formă piramidală, adică e un glob diform, cu feţe şi vârfuri, având o asemănare cu o piramidă înscrisă într'o sferă.

PĂMÂNTUL E O PIRAMIDA

Iată ce spune celebrul astronom abatele *Th. Moreux:*

„Pământul e aproape rotund, aceasta e fapt cert; mişcarea lui de rotaţiune l-a umflat la equator şi l-a turtit la poli, aşa sună formula devenită astăzi clasică.

Dar volumul lui micşorându-se, ca urmare a răcirii, pământul s'a găsit în cazul unui balon desumflat încetul cu încetul; el tinde spre o formă piramidală cu patru feţe şi patru vârfuri.

Aceasta e teoria cea nouă, puţin cunoscută, pe care voi încerca s'o vulgarizez în câteva pagini.

Dacă aruncăm o privire asupra globului pământesc, suntem imediat loviţi de aglomerarea continentelor în emisferul de nord, unde pământul ocupă o suprafaţă cu atât mai mare, cu cât ne apropiem mai mult de poli.

Intr'adevăr, dacă se reprezintă pământurile australe prin 100 părţi, cele boreale ocupă 225. E aproape raportul constant între continente şi oceane. Un al doilea punct atrage încă atenţiunea. Aproape toate unităţile mari geografice, se sfârşesc ascuţit şi au deci forma triunghiulară.

Insfârşit, un al treilea fapt ciudat, mai puţin aparent dar poate mult mai semnificativ: dacă dintr'un punct oarecare, situat pe unul din continente, străpungem globul pământesc în linie dreaptă şi trecând prin centru, ajungem în plină mare pe faţa apusă — şi invers.

Această dispoziţiune o putem numi generală pentrucă se realizează de 19 ori în 20 de cazuri.

Insfârşit Oceanul arctic şi continentul antarctic se găsesc la extremităţile aceluiaş diametru.

Ei bine, toate aceste particularităţi nu se pot explica decât numai admiţând pentru globul terestru o formă apropiată de o piramidă cu patru feţe.

Cercetând mai de aproape, vom găsi cu siguranţă, întocmai ca şi la o piramidă de felul acesta, patru feţe şi patru vârfuri.

Unul din vârfuri ocupă nordul occidental al Rusiei şi cuprinde de asemeni Finlanda şi Scandinavia; al doilea are centrul lui spre baia lui Hudson şi cuprinde partea septentrională a Americii de Nord. Insfârşit putem situa pe cel de al treilea în Siberia orientală spre Yakutsk.

Din aceste trei vârfuri pleacă ramificaţiuni care mai mult sau mai puţin continui, se prelungesc până la Polul Nord.

Atlanticul meridional, Oceanul Indian şi Pacificul formează feţele opuse.

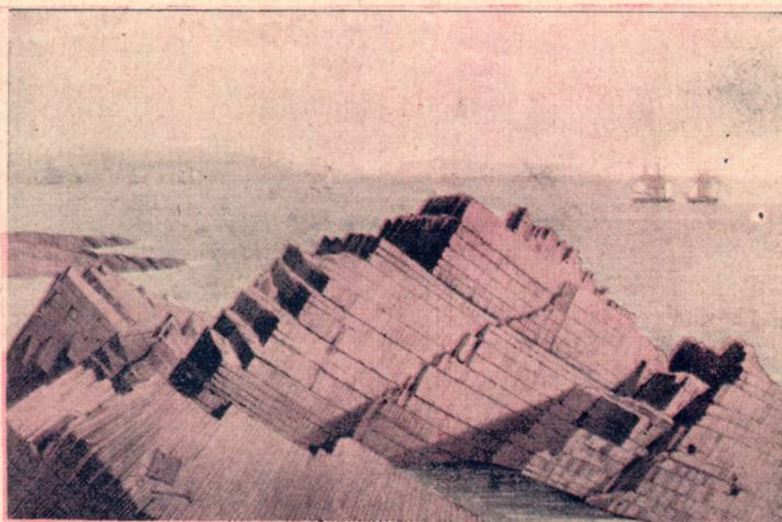
Cât priveşte faţa a patra şi ultimul vârf, locul lor este perfect indicat.

Misiunea Shackleton, din 1908 ne-a dovedit în mod sigur existenţa unui mare continent austral: deci, polul sud este neindoios, al patrulea vârf al piramidei terestre.

Mai adăogăm încă şi constatarea că razele polare ale globului sunt inegale şi că, între distanţa polului nord şi centrul pământului şi aceia a Polului Sud şi acelaş centru e o diferenţă de 8 km. precum şi faptul că atât equatorul, cât şi diferitele meridiane nu sunt cercuri regulate şi ajungem la concluziunea firească că, pământul nu e rotund".

✶

In cele ce urmează vom face un scurt istoric al studiului formei pământului.

Stânci marine în Anglia, rămase înclinate în urma unui cutremur.

FORMA PĂMÂNTULUI INTR'O PRIMĂ APROXIMAŢIE

Ce observăm noi dela prima vedere? Când suntem în mijlocul unei câmpii vaste sau în largul mării, aruncându-ne privirea în orişicare parte, vom vedea că pământul se întinde până la infinit şi de asupra capetelor noastre o boltă imensă de azur pare că s'ar sprijini la nemărginirea orizontului. In ori şi care parte a lumei am fi, noi am observa pământul sub aceeaş formă de întindere infinită, mărginită pentru vederea noastră de un orizont circular, datorit îmbinării aparente a porţiunei de pământ vizibile cu bolta cerească, care nu este decât limita pătrunderei vederei în adâncurile atmosferei. Mai observăm că orizontul vizibil devine cu atât mai mare cu cât ne aflăm la o înălţime mai mare, pe un turn înalt sau pe un munte.

CE CREDEAU CEI DIN ANTICHITATE?

Aceste două observaţii ar fi deajuns pentru ca din coordonarea lor, un cugetător să deducă forma sferică a pământului. Dar cei vechi aveau mai multă fantezie decât raţiune. Unii credeau că pământul este plan şi se întinde până la infinit, alţii îşi dădeau seamă că pământul nu poate fi plan şi admiteau că este ca o coajă de nucă aşezată cu convexitatea în sus, sau ca o barcă răsturnată. Pământul fiind un corp greu, nu putea fi aşezat liber în spaţiu; trebuia dar sprijinit de ceva. Unii îl aşezau deadreptul într'un ocean fără fund, alţii îl sprijineau pe un elefant uriaş şi se mulţumiau cu atâta. Alţii sburau cu gândul mai departe, căci nu puteau să lase în văzduh elefantul cel greoi şi-l aşezau cu picioarele pe 4 stâlpi uriaşi. Dar stâlpii pe ce stau? — se întrebau cu gravitate bătrânii noştri strămoşi, îngroziţi de necunoscut. Pe o broască ţestoasă, răspundeau unii, ca printr'o revelaţie divină şi broasca trebuia să plutească în mod fatal pe un ocean fără fund, purtând astfel în spaţiu stâlpii, elefantul, pământul cu acel minunat cer şi cu destinele omenirei.

ARISTOTEL ŞI ROTUNJIMEA PĂMÂNTULUI

Marele filozof grec a dedus rotunjimea pământului, din observaţia eclipselor de lună. Se ştie că întunecimile de lună se produc atunci, când luna intră în conul de umbră al pământului. Aceasta se întâmplă când luna se află în opoziţie cu soarele, pe linia nodurilor (adică la intersecţia planului orbitei lunare cu ecliptica) şi când lungimea conului de umbră aruncat de pământ e mai mare ca distanţa dela pământ la lună. Umbra aruncată de pământ e rotundă, ceeace dovedeşte că pământul e o sferă, căci dacă ar fi un disc bunăoară, cum credeau cei vechi şi cum admite americanul Voliva, atunci umbra aruncată de acest disc ar fi numai atunci rotundă, când s'ar afla într'o paralelă cu planul de proecţie (luna); ea ar fi ovală (o elipsă) atunci când discul ar fi înclinat faţă de planul său de proecţie şi în fine această umbră s'ar reduce la o linie, când discul pământesc ar fi perpendicular pe lună (planul de proecţie). Or, umbra e totdeauna rotundă, bineînţeles nu de o rotunjime absolut perfectă.

ERATOSTENE ŞI RAZA PAMANTULUI

Raza pământului a fost calculată acum două mii de ani de un vestit geometru grec, Eratostene din Alexandria (născută la 274 i de Hs.) cunoscut în aritmetică, ca alcătuitorul tabelei de numere prime (sita lui Eratostene). Vom vedea într'un număr viitor modul minunat şi simplu, — cum a măsurat Eratostene raza pământului.

REVELAŢIILE UIMITOARE ALE PIRAMIDEI LUI CHEOPS

Astronomul francez, abatele *Th. Moreux,* directorul observatorului din Bourges a descoperit în piramida lui Cheops nişte revelaţii misterioase geografice, geometrice şi astronomice. Proporţiile acestui mare monument sunt calculate după nişte relaţiuni matematice, dela cari arhitectul nu s'a abătut nici cu un milimetru. Noi le-am descris într'un articol precedent al „Realităţii".

Adunând cele 4 laturi egale ale bazei piramidei, lungă fiecare de 232,835 m. găsim ca perimetru 931.22 m. Impărţind acest număr prin dublul înălţimei piramidei care e de 148,208 m. vom găsi exact numărul *pi*=3, 14159265.

Distanţa dela pământ la soare e de 149.400.000 km. Dacă înmulţim înălţimea piramidei lui Keops cu 1 miliard căpătăm 148.208.000, distanţa de la pământ la soare cu o aproximaţie cu care ne-am fi mândrit la sfârşitul sec. al XIX, spune abatele Moreux.

Raza polară a pământului, aflată după atâtea expediţiuni, pentru care statele civilizate au cheltuit zeci de milioane şi cari au costat vieţile atâtor exploratori, este evaluată la 6.356.521 m. Acest număr nu este altul decât cotul egiptean, întrebuinţat în construcţia piramidei 0,635.521 m. înmulţit cu 10 milioane.

In această piramidă mai sunt însemnate cu o exactitate uimitoare greutatea, densitatea şi temperatura medie a globului pământesc, date calendaristice etc. Iată dar cum egiptenii ştiau cu 4000 de ani înainte de Hs. forma exactă a pământului şi dimensiunile sale cu o preciziune cunoscută deabia în sec. XX.

COLUMB ŞI FORMA PAMANTULUI

Cristofor Columb care a descoperit America în 1492 datoreşte această descoperire fără voie, cunoştinţelor sale astronomice. Columb era convins de rotunjimea pământului, dar nu avea idei precise de mărimea lui. Astfel el credea că dacă reprezentăm prin 3/3 ocolul pământului atunci ⅔ reprezintă drumul obişnuit (de est) în spre Indii şi ⅓ noul drum apusean, pe care voia să-l parcurgă. Pământul este însă cu mult mai mare decât il credea Columb, astfel că drumul nou pe care voia să-l parcurgă era ⅔ din ocolul globului, în timp ce distanţa din Europa şi până în minunatele ţări ale Indiilor Cipangului şi Ţara Soarelui-răsare nu reprezintă decât ⅓ din înconjurul sferei pământeşti.

Columb nu ştia că între Europa şi Indii se află marele continent american şi a murit crezând că a ajuns pe la vest la ţărmurile răsăritene ale Indiilor.

COPERNIC ŞI GEOCENTRISMUL

Ptolomeu, astronom din Alexandria (sec. III după Hs.) expuse în opera sa cunoscută sub numele de „Almagesta", teoria epiciclelor în care pune pământul în centrul universului şi explică neregularităţile mişcării soarelui şi a plantelor printr'o minunată combinare de cercuri numite epicicli. Almagestul pe care Ptolomeu îl numise „Megali Sintaxis" (compoziţia cea mare) a stăpânit astronomia timp de 14 veacuri. Epiciclurile s'au înmulţit pentru a fi în concordanţă cu mişcările plantelor.

Astronomul polon Copernic (1473-1543) nemulţumit de teoria lui Ptolomeu începu să studieze scrierile antichităţii şi descoperi între altele minunata credinţă a lui Philolaus, astronom din şcoala pitagoriciană (sec. III în de Hs.) Philolaus punea soarele în centrul sistemului planetar şi pământul îl punea să se învârtească în jurul soarelui, împreună cu celelalte planete. Copernic se convinse după câţiva ani de studiu, dar dete ideile sale la lumină abia în anul morţii sale. Copernic alungă deci pământul din centrul universului (geocentrism) şi-l prefăcu într'o modestă planetă, care se mişcă în jurul soarelui, aşa cum corespunde realităţii. Copernic era convins de rotunjimea pământului. Mai târziu se dovedi însă că pământul e turtit la poli, ba nu e nici măcar o sferă turtită, fiind un fel de piramidă.

Iată dar la ce se reduce „senzaţionalul" lui Voliva, atât de comentat în ziarele americane...

NEPTUN